

Kubinyi Tamara

Félelem-Szellem

betegség megfejtése

Depresszió... Pánik-betegség... Mostanában sokat beszélnek erről, de senki nem beszél a betegség kialakulásának okairól.

Beteg voltam, de meggyógyultam. Teljesen véletlenül és váratlanul megtaláltam a betegség okát. Ez fizikai ok! Látható és kézzelfogható!

Írta: Kubinyi Tamara

2008

Minden jog fenntartva!

ISBN: 978-963-06-5035-9

Nyomta és kötötte: Oláh Nyomdaipari Kft.

Felelős vezető: A Kft. ügyvezetője

TARTALOM

Előszó

I. rész

Jóslások, szórakozások

Gyerekkori mesemondás
Magamról
Nagymamám és én
Nagymama és a koldusok
Az értelem az szellem
Rita barátnőm, én és a jóslások
Tengiz és jóslások
Hogyan mozog a csészealj?
László és Luca
Dávid és Gábor
Jóslás a Vegyész sorsáról
Luca és én
Boszorkány lettem

II. rész

A hang megjelenése. Csodák

A hang megjelenése
Hogyan teremt az Isten új lelket?
A szellem sír, a szellem hazudik
Isten és Istennő
Szaturnuszról
Vénuszról
Földről
Emberről
A jövő embere a Földön
Új műtétekről
Miért minden élőlény keresi magának párját?
Nap és Mars
Világegyetemi Értelem

III. rész

Az Értelem diadala

Elpusztítottam Szellemet

Hazaküldtek Tengizből
Szellem Misa kínoz és öl!
Elpusztítottam Szellem Misát
Műtét után
Utószó
Hogyan beszél a szellem?
Szellem (hang) betegség jelei

Előszó

Ez a könyv nem regény. Ez a könyv részletes leírása időben és történelemben olyan betegségnek, amiről az emberek soha nem beszélnek. Az emberek szájáról szájra adják a néphitét, hogy van szellem, kísértet, ördög. Vannak emberek, akik ebben hisznek, és vannak emberek, akik ezt tagadják. Vannak emberek, akik hisznek abban, hogy van jó és van rossz szellem. De egyik csoportnak sincs semmiféle bizonyítéka, hogy a szellem létezik, vagy fordítva, vagy hogy ez megfogható. De van olyan emberi állapot, amikor az ember azt érzi, hogy rajta egy láthatatlan és megfoghatatlan erő uralkodik.

Én ezt éreztem és nem képzeltem!

Igen, éreztem olyan erőt, ami uralkodott rajtam. Először hihetetlen félelem, majd óriási boldogság öntötte el a testem. E mellett nagy testi fáradtságot és kimerültséget éreztem. Ebből lett a szörnyű betegség, ami ölte a testemet. Szenvedtem, nevetséges és megalázott voltam. Kollégáim kitaszítottak a társaságból. Elveszítettem a munkámat. Magányos voltam. Akartam mesélni valakinek, hogy mi történik velem. De nem tudtam, mindezt hogyan.

Ez a betegség olyan, hogy senki nem beszél róla szívesen. Tudatlan voltam a betegséggemmel kapcsolatban. És hány ember van olyan állapotban, mint amilyenben én voltam!

Teljesen váratlanul és véletlenül jöttem rá ennek a betegségnek, a „szellem”-betegségnek a megfejtésére. A fizikai (és nem pszichikai) okokra, ami látható és megfogható.

Erről írtam egy részletes könyvet a családomnak. A barátaim ajánlották, hogy osszam meg a tapasztalataimat másokkal, mert lehet, hogy ennek a betegségnek egyéb okai is vannak. Nem csak az, ami nekem volt.

Jó lenne, ha az emberek nyíltan beszélnének erről a betegségről, és elmesélnék egymásnak tapasztalataikat.

Nem lehet elfelejteni 2007 decemberének első hetét Németországban, amit neveztek fekete hétnek. Egy asszony megölte saját öt gyermekét, egy másik asszony egy másik városban megölte 3 saját gyerekét. Mindketten védekeztek, hogy cselekedtek a belső hang utasítására.

Jó lenne hangosan beszélni, hogy ez a hang nem túlvilági, hanem szörnyű betegség.

A hang megjelenésétől a könyv végéig részletesen leírtam a betegségének lefolyását minden „csodákkal” és kínyaival. Fizikailag bebizonyítottam, hogy nincs szellem! Nincs kísértet! Nincs ördög!

Amit leírtam és amit megtaláltam, még senki nem írta. Ennek a bizonyítéka az, hogy az emberek ezzel a betegséggel élet végéig szednek gyógyszert, öngyilkosságot követnek el vagy menekülnek alkoholba.

Hogy mélyen megérteni ezt a betegséget, én kezdtem mesélni saját történetem néhány gyerekkori emlékemről.

Betegségemet „félelem-szellem betegségnek” neveztem el.

I. rész
Jóslások, szórakozások

Gyerekkori mesemondás

Kilencévesen kerültem először úttörőtáborba. A csapatban 30 lány volt. Mindannyian egy nagy szobában aludtunk. Egész nap el voltunk foglalva, játszottunk, futkároztunk. Estére fáradtnak kellett volna lennünk, mosakodás után fehér színű ágynkba lefeküdni és aludni kellett volna, de nem így volt! Minden kislány hangosan beszélt. Mindenki arról mesélt, ami napközben történt vele. Én egyszerre csak azt éreztem, hogy szeretnék mesélni a lányoknak egy mesét. Sőt! Én hirtelen úgy éreztem, hogy szinte filmszerűen magam előtt látom az egész mesét. És elkezdtem mesélni. A mese egy kisfiúról szólt, akinek csak feje és két keze volt. Ő volt a labdafiú. Így peregtek előttem a képek, és bámulatos eseményeket mutattak, amik megtörténtek a labdafiúval. Ezek varázslatos történetek voltak! Ezek a képek sok-sok mesét mutattak nekem a labdafiúról. Akkor hirtelenjében azt gondoltam, hogy ezeket a történeteket én találom ki és reprodukálom a meséimet képekben filmszerűen. Hangosan meséltem a mesét. Így folyamatosan képzeltem magam elé a képeket és szórakoztattam a lányokat a csodálatos történetekkel, amik a képzeletemben születtek. Látva ezeket a képeket, én részletesen meséltem a lányoknak azt, ami ezeken a képeken volt előttem. Így alkottam én a meséket, így derült ki, hogy én tudok mesélni folyamatosan, a végtelenségig. A lányoknak nagyon tetszettek az én varázslatos meséim. De olyannyira, hogy ők adták a feladatot, hogy mi legyen estére a mese címe. Ennek a kérésnek megfelelően kellett nekem este mesélnem a lányoknak. Erre a feladatra bátran és örömmel vállalkoztam. Minden reggel megadták nekem a lányok a feladatot, megnevezték az esti mesét, és én azonnal megláttam a bámulatos eseményeket, illetve mesét–filmet. Például: a mese címe a lányok kérése alapján: „Kék hegyek”. Ahogy elhangzott a megnevezés, előttem abban a pillanatban megjelent a kép. Láttam, hogy öt kék színű hegycsúcs hajol közel egymáshoz, hogy így védelmezzék a labdafiút a sárkánytól. A hatodik kék

hegycsúcs nem tudott meghajolni, mert rajta ült a sárkány. Amikor a sárkány felugrott a hatodik kék hegycsúcsról, hogy megfogja a labdafiút, akkor a hat kék hegycsúcs a levegőt kékre festette. A sárkány így hiába került a hegycsúcsok közé, nem látta a labdafiút! De Napocska Sugár látta, hogy bajban van a labdafiú, és a segítségére sietett. Saját arany sugarával emelte fel a labdafiút, és helyezte biztonságba. A hatodik kék hegycsúcs, ahogy a sárkány leugrott róla, nyomban közel hajolt a hegycsúcs testvérekhez. Így zárták be a sárkányt örökre a völgybe. És így tovább.

Így szórakoztattam én társnőimet, és soha nem tettem fel magamnak a kérdést, hogy milyen módon tudom olyan gyorsan összeállítani bámulatos meséimet? Számomra nem volt nehéz kitalálni egy-egy mesét, csak feladat kellett! Arra volt csak szükség, hogy megnevezzék a mesét. A képek jöttek maguktól.

A táborban 42 napig voltunk. Ez idő alatt én számtalan mesét állítottam össze. Szeretném itt megjegyezni, hogy a lányokat lenyűgözte az én gazdag fantáziám.

A háború után a mi városunkban későn lett csak iskola, ezért kilenc évesen fejeztem be az első osztályt. A tankönyveken kívül nem láttam, és nem olvastam más könyvet ebben az időben. Korábban az óvodában volt néhány mesekönyv. Az óvónő mindennap ugyanazokat a mesekönyveket olvasta nekünk. Ezeket a meséket minden gyerek már fejből tudta. A mesekönyvből jól ismert mesékhez képest az én meséim azért voltak bámulatra méltóak, mert labdafiú napsugáron repült az égen, másik csillagokon, holdon, mennyben és pokolban. Mindig repült a felhőkben, a földkörül. Ma azt mondanánk, hogy a kozmoszban szálldosott. Meséimmal én nem csak arra ösztönöztem a gyerekeket, hogy hallgassák a történeteket. Meséimet, miután meghallgatták, sokáig beszélgettek és megvitatták a csodás történeteket. Úgy fogadták ezeket a meséket, mint a valóságot. Most, amikor az ember a Marsra készül, meséim már nem mesék! Már-már megvalósulni látszanak.

Életem során másodszor, 1961-ben akkor 23 éves voltam, a mesélő hajlamom újra előtört a lelkem mélyéről. Ezt akkoriban két szenzációs világhír okozta, ami újra elragadta a fantáziámat! Az első hír egy olasz tudósról szólt, bizonyos Petruccio tevékenysége nyomán született emberi embrióról szólt, a másik: az első ember repülése a világűrbe.

Ez a két világhír váltotta ki belőlem a vágyat, hogy a hírek nyomán álmodozzam a fantasztikus lehetőségekről, és az emberiség előtt álló korlátlan lehetőségekről, a lehetséges szép új világról.

Álmaim, és a feltételezések létre hozták ismét a már ismert jelenséget, a szemem előtt filmszerűen megjelenő képeket. Ezeket neveztem én az új mesémnek, melyekben az ember repült más galaxisokba, mesék, hogy van élet más bolygókon, és hogy született új ember a Földön a női méhen kívül.

Meséimet meséltem mindenkinek, aki érdeklődéssel meghallgatott. Meséltem, meséltem, mesémnek nem volt se, vége se hossza.

Az emberek érdeklődéssel hallgatták a történeteket, és tisztelettel tekintettek rám. Tudták, hogy ez álmodozás, nem vitatták, hogy ez valóság, vagy ábránd?

Az embereknek tetszettek a fantasztikus történetek, sőt! Kérdéseket tettek fel, feladatokat adtak, olyanokat, amikre már készülnöm kellett, fogódzókat kellett keresni a fantáziámnak.

Mentem a könyvtárba, hogy utána olvassak a híreknek az újságokban, anyagot gyűjtöttem a meghatározott témához.

Megjegyzem, hogy ekkor én már 23 évesen befejeztem a technikumot, egy gyárban dolgoztam. Az üzemben az ebédszünet 1 óra volt, a munkások az üzem kertjében pihentek ebéd után, akkor meséltem nekik. Mindenkit érdekelt az emberi embrió és a kozmosz ember által történő meghódítása. Én álmodoztam és meséltem, és már magam sem tudtam, hogy mi igaz és mi a fantáziám szüleménye, és mi az, amiről újságból értesültem. Az emberek velem együtt álmodoztak, és kérdéseket tettek fel, amire én spontán válaszoltam az ábránd-

jaim alapján. Mi jól szórakoztunk, jó volt a légkör, jó a társaság, érdekfeszítő történetek hangzottak el. Mára ezek feledésbe merültek.

Most nagyon sajnálom, hogy, nekem arra volt eszem, hogy álmodozzak, arra is, hogy meséljek, de az sajnós nem merült fel bennem, hogy ezt mind leírjam. Nem tudtam, nem gondoltam, hogy ez nem egy mindennapos készség, sőt egy különleges adottság. Ez akkor sajnós eszembe sem jutott! Nemhiába szól így a mondás is: Aki fölemelte, az találta. Aki ott hagyta, az elveszítette!

Én sajnós elveszítettem sok mesét és elbeszélést az előzőekben leírt témákban.

Így szórakoztattam a munkásokat és a barátaimat egész nyáron.

Szeptemberben kezdődött a tanítás az esti egyetemen. A nyári események feledésbe merültek.

Amikor 53 éves lettem, harmadszorra is hatalmába kerített a régi vágy: mesélni és alkotni!

Ekkor már leírtam azt, amiről az álmodozásaim szóltak, és felettébb csodálkoztam azon, hogyan is tudtam kitalálni olyan bámulatos meséket, mikor az én fejemben soha nem voltak ilyen gondolatok. Először tanulmányozni kezdtem magamat. Akkor rájöttem és megértettem, hogy először jöttek a gondolatok, és azonnal átváltak képekké, így vált az élmény filmszerű képi formává. Látva a „képek-filmet” ezt meséltem el én részletesen.

Ekkor, 53 éves koromban jelent meg a csoda az életemben! Erre a dologra még nincs tudományos magyarázat, de velem megtörtént. Miért nevezem csodának? Mert vannak olyan elbeszélések, amiket leírtam úgy, hogy nem emlékszem saját gondolataimra. Akkor csak a „képek-filmet láttam”, nem előzte meg a saját gondolatom. Ezek a filmszerűen pergő képek néha feketében jelentek meg előttem, néha színesben. Ezeknek a képeknek az alapján én úgy írtam le az elbeszélést, hogy egy hang mesélte nekem. Ez a hang bennem volt. Suttogva mesélt nekem, és akaratomon kívüli volt. Ez a suttogás csavargatta a

nyelvemet, az állkapcsomat, ettől a torkomban, a nyelvemben és az arcomban heves fájdalmat éreztem. Ettől a suddogástól teljesen kimerültem, és nagyon kétségbe voltam esve. Ez a jelenség 53 éves koromban ért engem, másfél évig tartott. Tulajdonképpen teljesen elvarázsolt. Nagy örömet és boldogságot adott, hatalmas energiát a munkámban, örömeztést a testemben. Később halállá változott, a halálból újra életté lett, majd megszűnt, eltűnt az életemből.

Magamról

Hogy milyen voltam ott az úttörőtáborban, amikor először éreztem a vágyat, hogy meséljek? Akkor fejeztem be az első osztályt, kitűnő eredménnyel. A tanulás az iskolában nekem igazán könnyen ment. Azonban a verstanulás már komoly problémát okozott. A verseket nem tudtam megtanulni. Azzal a módszerrel tanultam ezután a verseket, hogy jó néhányszor elolvastam, ezután lelki szemeim előtt reprodukáltam, mint egy tv képernyőn és onnan leolvastam. Az iskolában különben szerencsés voltam, mert általában akkor hívtak engem felelésre, ha a feladat logikai magyarázatot követelt. Ezeket a feladatokat könnyűszerrel oldottam meg. Szóval, amikor az úttörőtáborban jött a mesélési vágyam, akkor én nem voltam az az úgynevezett „wunderkind”, de a tanárok és az úttörővezetők okosabbnak tartottak a társaimnál.

És milyen voltam 23 évesen? Befejeztem a technikumot. A diplomámban volt 3 négyes, a többi jegyem ötös volt. Már elvégeztem két évet az esti egyetemen, gyárban dolgoztam három műszakban. Az üzem vezetősége előléptetett engem mérnök-normás munkakörbe. Ehhez ismernem kellett minden forgácsoló gépet és munkát, és minden technológiát. De ennek a tudásnak a birtokában voltam, tehát megfeleltem a kívánalmaknak.

Azután milyen voltam 53 éves koromban, amikor harmadszorra is rám talált a mesélőkedv? Nos akkor már ledolgoztam 34 évet mérnökként. Éppen Kazahsztánban, Tengizben a sztyeppén dolgoztam mérnök-költségvetőként. Ehhez ismernem kellett minden olyan munkát, ami előfordul egy gyárépítkezésen, a technológiáktól a bérezésig.

Ezzel, hogy leírtam, hogy milyen is voltam mindhárom esetben, azt akartam elmondani, hogy megvolt mindig a magamhoz való eszem, és alkalmas voltam a rám bízott feladatokra.

Nagymamám és én

Gyermekkoromban, olyan családban éltem, amiben csak mi voltunk: édesanyám, nagymamám és én. Az apám meghalt a háborúban. Abban az időben az édesanyám, akárcsak a többi ember, reggel 7-től este 21-ig dolgozott. Kevés ideje maradt arra, hogy velem foglalkozzon. Ezért abban az időben első nevelőm a nagymamám volt. Ő nagyon fontosnak tartotta, hogy neki és az édesanyámnak szót fogadjak, igyekezett engem engedelmességre tanítani. Erre neki sajátos módszere volt. Gyakorta mesélt nekem arról, hogy vannak égi erők, ez az Isten és az angyalok. Ezek az égi erők teremtették a világot 7 nap alatt, az eget, a földet, az élőlényeket és az embereket.

Ezek az égi erők mindent látnak, hallanak, mindent tudnak rólunk, jelen vannak láthatatlanul minden pillanatban, sőt még a gondolatainkat is ismerik. Ha valaki nem engedelmeskedik, az bűnnek számít az égiek előtt, amiért azután megbüntetik az engedetlent. Nagyi arra tanított, hogy nem szabad lopni, ölni, mert ez is bűn. Azt mondta, hogy az égi erők nemsokára lejönnek a földre, és mindenkinek felelnie kell a saját viselkedéséért, számon kérik az élőket, és azokat is, akik már meghaltak. Ezután pedig mindenki elnyeri vagy méltó büntetését, vagy jutalmát.

A bűnösöket a pokolba dobják, míg a jókat a mennyországba költöztetik. Én hallgattam a nagymamát és reszkettem a félelemtől, mert a nagy szemében én mindig bűnös voltam, amikor nem engedelmeskedtem, vagy verekedtem a testvéremmel. Emlékszem arra, hogy fogta le a kezünket, ha verekedtünk. – Ne emelj kezet a testvéredre! Ez bűn! – mondta ilyenkor. – Ha meghalsz, a kezed kint lesz a sírodon, és korbáccsal fogják azt verni az arra járók! – Ezek hallatán nagy félelem kerített hatalmába. Minél nagyobb lettem, egyre több félelmetes dologról mesélt nekem a nagymamám. Emlékszem, nyár volt. Meleg júliusi esték voltak. A házunk körül sűrű magas fű volt. A fűben tücskök ciripeltek. Világos, csillagos este volt. A felnőttek a ház melletti fapadokon ültek és beszélgettek. Én a pajtásaimmal futkároztam a ház körül, és a magas fűben bújós-káztunk. A játék hevében nem hallottam a hívást: „gyere haza!” Ekkor a nagy ismét félelemmel kényszerített, hogy menjek haza! Emlékszem a szavaira: – Tamara! Elég lesz a játékból! Már késő van! Ilyenkor kijönnek sétálni a fekete erők. – A fekete erők nagymamám szerint ördögök és boszorkányok, és mindenféle szellemek. Szavai bennem határtalan félelmet keltettek. Úgy futottam a felnőttekhez, hogy majdnem elestem. Félttem a saját árnyékomtól. A többi gyereknek is mondhattak valami félelmetest, mert mindenki visítózva rohant a felnőttekhez. A fekete erőkről minden gyerek tudott. Ahogy telt-múlt az idő, minél nagyobb lettem, a nagymama egyre többet mesélt nekem csodákról, misztikus dolgokról. „Van olyan eset, hogy a házban szellem lakik. Olyankor ő lesz a ház ura! Kiválaszt magának egy áldozatot, és kínozza őt, fojtogatja, éjszaka hallani a lélegzését és áldozata fülébe horkol. Más esetben simogatja feje búbjától végig az egész testén egészen az ujjai végéig. Van, mikor hangosan sírni kezd, mint egy ember, vagy madár, vagy macska. Vagy járkál a házban, recseg a padló, és ezt csak az áldozata hallja senki más! Előfordulhat az is, hogy kiszemeli áldozatát, vállára veszi és felviszi a háztetőre, vagy fa tetejére! Sok ember mondta – mesélte a nagymama –, hogy ez már nem is szellem! Ez már maga az ördög!

Az ördög szereti akadályozni az embereket a járásban. Összeakasztja az ember lábát úgy, hogy az a sima úton is elesik, és a földön találja magát. Van, amikor a szellem vagy az ördög megmutatja magát áldozatának. Ilyenkor, mivel a szellem és az ördög olyan félelmetes jelenség, előfordul, hogy aki meglátja, ijedtében megnémul, megőrül, esetleg szívéhez kap és meghal az ijedtségtől. És van, hogy a szellem az ember testébe költözik, és úgy okozza a halálát. És ezek mind égi erők! Ez az emberek büntetése bűneikért!” Így mondta a nagymamám. Ekképpen nevelt erkölcsre és engedelmességre.

Ez a nevelés vezetett oda, hogy nagy félelem volt bennem az ismeretlen és legyőzhetetlen erőkkal szemben. Nem mertem egyedül maradni a szobában. Félttem a sötétségtől. Éjjel félttem WC-re menni. Felébredtem, és reggelig nem tudtam már elaludni. Nem mondtam el, hogy félek. Szégyelltem! Így éltem, nagy félelemben, és szenvedtem a félelemtől! És ezzel az érzéssel nem voltam egyedül! Barátaim ugyanazt hallották a családjukban!

És féltek! Ugyanúgy, mint én!

Amikor iskolás lettem, a nagymama mesélt nekem Istenről, aki a világot teremtette. Elmondta, hogy Isten mindent lát, mindent hall, és mindenkiről tud mindent, előle nem lehet elbújni!

Megkérdeztem akkor a nagytót, hogy Isten miért nem szól az emberekhez. Erre a kérdésemre ő azt válaszolta, hogy bizony szól, azok, akikhez szól, azok szent emberek, ők láthatók az ikonokon. Őket rajzolták meg az ikonfestők, – magyarázta nekem a nagymamám.

Mi gyerekek gyakran összejöttünk, és beszélgettünk az égi erőkről és a fekete erőkről (ördögök, boszorkányok).

Úgy képzeltük el ezeket az ijesztő alakokat, mint egy láthatatlan embert, aki bármikor meg tud jelenni, és meg tudja mutatni félelmetes arcát. Most felnőttként már értem, hogy a nagymama, a saját egyszerű nyelvén, a teológiát magyarázta akkor nekem. Én ott éltem és nőttem fel, ahol a vallás tiltott dolog volt. Sem a mi családjunkban, sem a barátaim családjában nem volt biblia.

Nekem és a barátainak meséltek arról, hogy van egy égi erő, de ez egyben 3 erő. Egyikünk sem értette, hogy ez hogy van? $1=3$? Esetleg $3=1$? Nem értettük igazán. Ma már tudom, hogy ez a Szentháromság.

Mi gyerekek érdeklődtünk, álmodoztunk, feltételeztünk. Egyszer, úgy emlékszem harmadikos voltam, amikor néhány gyerek és én elmentünk templomba. Elindultunk reggel, és estére értünk vissza. A templom messze volt egy város melletti faluban. A templomban megláttam a sok ikont, és minden egyebet, ami látható a keresztény templomokban, amit én korábban sohasem láttam. Láttam az ikonokon a szenteket. A templomban oda jött hozzánk a pap.

Ő megmutatta nekünk Szűz Máriát, Jézus anyját. Elmesélte nekünk, hogy hogyan halt meg Jézus. A templomban nagy szomorúságot éreztünk, és csak suttogva beszélünk. Megkérdeztük, hogy, hogy néz ki Isten? „Mint, ti” válaszolta a pap. Néma csendben mentünk haza. Mindaz, amit láttam, és amit a nagymamám mesélt nekem, nagyon nyomasztott, és iszonyú félelmet és rettegést keltett bennem.

Negyedikes lettem! Az iskolában tanultunk a természeti jelenségekről, a világ keletkezéséről, a bolygókról, a földről, arról, hogy hogy alakult ki az élővilág. Tanultunk arról, miképpen fejlődött az élővilág, tanultunk a mikrobákról, vírusokról és baktériumokról.

Minden nagyon érdekes és bizonyítható volt számomra, és főleg logikailag világosnak és érthetőnek láttam.

Az volt a legfontosabb, hogy az iskolában nem ijesztgettek minket égi erőkkel és büntetésekkel, amik felettünk uralkodó külső erők részéről fenyegettek volna minket. A nagymama azonban továbbra is mesélte nekem a teológiát. Bizton állította, hogy van Isten, és mindenki várja eljövetelét a földre. Amikor eljön, akkor lesz a világ vége, a jó emberek akkor a mennyországba kerülnek, ahol mindig nyár van, virágoznak a kertek, és énekelnek a madarak. A rossz embereket Isten bedobja a pokolba.

Negyedikes koromban én olyan bátor lettem, hogy kezdtem a nagytól követelni valamiféle bizonyítékot arra, amit ő nekem mesélt. Azt gondoltam, hogy az, aki teremtette az embereket, az olyan, mint egy szülő. Az nem lehet, hogy megölje saját gyermekét! Így érveltem: nagymama, az Isten miért engedi az embereket háborúzni, és egymást ölni? És itt beleszólt az édesanyám: „Nem kell a lányomnak semmit mesélni! Ő az emberek között él, ő maga eldönti majd, hogy hiszi, vagy sem! De vigyázz lányom, okos ember saját Istent tart a saját szívében, és soha róla nem beszél senkivel!”

Abban a pillanatban hirtelen egész testem-lelkem ujjongva megkönnyebült! Tehát lehet hinni! És lehet nem hinni! Azok a szörnyűségek, a láthatatlan erők, lehet, hogy vannak! De az is lehet, hogy nincsenek! És lehet, hogy ez igaz! De lehet ez mind hazugság is! Annyira akartam, hogy az, amit a nagymama mesélt nekem, az ne legyen igaz!

Éreztem, hogy a szorongás és félelem, amit a nagymama tanítása keltett bennem egyszerűen eltűnt egy szempillantás alatt! Nem akartam többet gondolni arra, amit a nagymama tanított nekem. Abban a pillanatban kihúztam az emlékek közül. Többet nem féltem egyedül a lakásban, vagy éjjel elmenni WC-re. Nem féltem többé a sötétségtől sem!

Ezután az lett a kedvenc időtöltésem, hogy a házunk melletti magas puha fűben feküdtem, és órákon át néztem nappal az eget, és este a holdat és a csillagokat. Már tudtam, hogy hol van a Mars, a Vénusz, a nagy és kis Medve, az északi sarkcsillag. Tudtam, hogy a Tejúton sok bolygó van, amit én nem látok. Tudtam, hogy vannak más galaxisok, ahol lehetséges, hogy ugyanolyan Nap is van, mint a miénk. És ha van másik galaxisban másik Nap, akkor ott lehet, hogy ugyanolyan élet is van, mint a földön. Így álmodoztam én akkoriban nyitott szemmel, hátamon fekve a fűben, és elszórakoztatott egy bámulatos jelenség, amit akkor természetesnek és magától értetődőnek gondoltam. Most visszaemlékezve, bámulatosnak nevezem. Én álmodoztam! És ameddig álmodoztam, a szemem előtt mentek a képek–filmek arról, amiről álmodoztam. Láttam filmet.

A filmem a világ keletkezéséről szólt. Ez volt az a téma, ami engem a legjobban érdekelt. A szemem előtt ment a film, amit én teremtettem saját gondolataimmal, ábrándozással. Ebben benne voltak a nagymama tanításai, a tudás, amit az iskolában sajátítottam el és a saját fantáziám.

Sok éven át nyaranta ez volt az én kedvenc időtöltésem! Akkor nem foglalkoztam azzal, hogy a képek–filmek az akaratom szerint jönnek vagy sem, nem foglalkoztam a miértekkel, hogyanokkal, hogy az akaratom szerint jönnek a képek, vagy akaratomtól függetlenül. Az évek során, ahogy az én ismereteim változtak, úgy változtak a gondolataim. És változtak a képek–filmek a világ teremtéséről a nagymama tanítása szerint: az ember él, majd meghal. De később Isten mindenkit feltámaszt!

Az iskolában azt tanultuk, hogy az ember a halál után idővel porrá lesz. „Test meghal.” Gondoltam én, de mi lesz az emberi tudással? Az emberi értelemmel? Ezek hova tűnnek? Tudtam, hogy egy tudós sem bizonyította azt, hogy az ember halála után a tudás, illetőleg értelem valamilyen formában megmaradt volna. Az értelem ilyen elmúlása nagyon elszomorított. Ezért, amint a fűben a hátamon fekve álmodoztam és meséket szőttem, készítettem egy örökmozgó értelmet. Itt az emberi értelem egy okos dobozka formát öltött, ami soha nem hal meg. Tehát a gondolataim szerint valósult meg a képek–film. Ebben nem volt semmi csoda. Ez természetes volt nekem. Csoda akkor lett, amikor a jelenség megfordult. Mentek a képek–filmek az én gondolataim nélkül. Majd a képek eltűntek. Helyette suttogás lett, ami mesélt a képekről. Ez a suttogás akaratomon kívüli volt. Erről a jelenségről, mint csodáról majd később fogok mesélni.

Nagymama és a koldusok

Az 1946–1948-as években Ukrajnában, ahol laktam gyermekkoromban, nagy volt a szárazság. Semmi termés nem volt, nagy volt az éhínség. A városban

a háború után sok nyomorék volt. Test láb nélkül. Az ilyen nyomorék emberek egy deszkán ültek. A deszkára 4 kerék volt erősítve, ezzel közlekedett az ilyen szerencsétlen ember, a kezével hajtva magát szánalmas deszkáján.

Nyomorékok, és éhes emberek! Ezzel szembesültünk mi gyerekek is nap mint nap. Ebben a nehéz időben a nagymama így tanított engem: Tamara, van Isten! Ő arra tanít bennünket, embereket, hogy legyünk jószágosak!

Soha ne zavarj el nyomorékot, vagy éhező embert! Légy kedves hozzá! Feltétlenül adj neki egy kis ennivalót, és olyan ruhát, amit nélkülözni tudsz! Ha mindenki ad egy keveset, akkor az az ember már nem fog éhen halni. – Sok gyerek hallotta ezt a tanítást a saját családja körében. Mi gyerekek kedvesek és jószágosak voltunk a nyomorékokhoz és az éhezőkhöz. Nem értettük, hogy Isten miért nem akadályozta meg a háborút? Miért büntette ezeket a szerencsétlen nyomorékokat így, hogy elveszítették a lábaikat? Ez minden gyerek lelkében szomorúságot keltett, és újra félelem volt bennem, hogy Isten így tudja büntetni az embert, hogy elveszi a lábait. Néha valaki a gyerekek közül így vélekedett: Lehet, hogy ez Isten maga! Azért jött nyomorékként a földre, hogy így ellenőrizze, hogy ki jó, és ki nem jó ember!

Az értelem az szellem

Gyermekkoromban gyakran hallottam a nagymamám és más idős emberek beszélgetéseit. Ezek a beszélgetések az én számomra különösek és érdekesek voltak. Egyszer az elhunyt szomszéd is szóba került. „Abban a pillanatban, mikor ő meghalt, én kinyitottam az ablakokat és az ajtót, hogy a szellemnek könnyebb legyen eltávoznia.” – mondta az egyik öreg néni. „De az én lelkem nagyon fájt!” – mondogatta.

Mi gyerekek ott ültünk, és mindezt hallottuk. A szellem elmegy az ablakon, ajtón át? – gondoltam én, – hogyan is lehet ez? Tehát az ember halála

után a testből marad valami, ami láthatatlan és foghatatlan? „Nagymama, mi az a Lélek? És mi az a Szellem?” – kérdeztem én. – Van Lélek és van Szellem! – Így válaszolt nekem. – Kezét a mellkasára tette, és így folytatta a magyarázatot: A lélek itt van! Van, amikor itt annyira fáj, szinte belehasít a fájdalom. Ez a Lélek, ami emlékezteti az embert arra, hogy hol van. „Szellem”, folytatta a nagymama, az az, ami elmegy az ember halála után.

Nem lehetséges, hogy a Lélek és a Szellem ugyanaz? – kérdezgettem a nagymamától. Mire ő így válaszolt: „Én nem láttam se Szellemet, sem pedig Lelket! Neked én azt mesélem, amire engem is tanítottak, amit meséltek az emberek!” Nekem akkor nagyon tetszett, hogy a nyitott ajtón, vagy nyitott ablakon át tud elmenni a láthatatlan emberi szellem. Egész testemben nagy örömet éreztem akkor! A fájdalomból és szomorúságból, hogy az ember halála után az értelemről nem marad semmi, megszűnt! Boldog voltam! Arra vágytam, hogy meséljek arról, amit én találtam ki és alkottam meg, fantáziadús mesémben az értelemről, az értelmes emberi dobozkáról. Ezt olyannak kell elképzelni, mint egy láthatatlan mágneses gombolyag, ez az emberi értelem, ami elhagyja az emberi testet a halál bekövetkeztekor. Ezek a mágneses gombolyagok töltik ki a körülöttünk található légteret. Akkor én úgy határoztam, hogy az Értelem, nos az a Szellem! Tudtam, hogy a valóságban ez nem így van, mivel ezt még tudományosan senki sem bizonyította! De nagyon, nagyon vágytam arra, hogy ez igaz legyen! Nagyon akartam, hogy az értelem, mint szellem megmaradjon örökre az emberből, a halála után is! Gyönyörködtem az emberi értelemben, ábrándoztam róla! A nagymama teológiai tanításait pedig kitöröltem akkoriban az emlékezetemből. Azt akartam hinni, amit én alkottam az Értelem Szellemről! Csodáltam, és tiszteltem az emberi Értelmet, ami soha nem hal meg, hanem örökké él! Annak a lehetőségét, hogy ez így van, én bizonygattam a barátaimnak is. Így érveltem: az emberi agy dolgozik, ebből a munkából energia származik, és mivel a fizika törvénye úgy szól, hogy energia nem vész el, de egyik formából másik formába átalakulhat. Tehát az energia, ami az agy munkájából származik,

az ember halála után mágneses energiává alakul. Más energiákról akkor még nem volt tudomásom. Tehát ez az emberi Értelem, ez a Szellem, mint mágneses energia fog létezni a légtérben, illetőleg a kozmoszban. Az Értelem Szellemről alkotott elképzelésemről a barátaimmal is eszmét cseréltem. Ezek voltak az én fantasztikus meséim, amiben az Értelem Szellem a rokonaival beszél. Barátaim nagy érdeklődéssel hallgatták az én meséimet, képzelgéseim lenyűgöző hatásúak voltak a számukra. Akkoriban nem gondoltam arra, hogy ezeket az álmodozásaimat, képzelgéseimet, meséimet leírjam. Ma már sajnálom, hogy elmulasztottam ezt!

Rita barátnőm, én és a jóslások

Akkor voltam 19 éves. Május volt. Éppen a diplomámat készültem megvédeni a Gépipari Technikumban, ahova jártam. Ekkor a családban hárman éltünk egy fizetésből, édesanyám, a nagymamám és én. A technikumban jók voltak az eredményeim, ötösre vizsgáztam. Az édesanyám gyakran mondogatta: „Lányom, neked van eszed a tanuláshoz! Technikum, az technikum! Egyetem, az egyetem! Sajnos nem tudlak taníttatni téged nappali tagozaton. De ha esti egyetemen tanulsz tovább, fizikailag mindenben fogok neked segíteni! A technikum befejezésekor két olyan udvarlóm volt, aki megkérte a kezemet. Akkor én is és a családom is korainak gondoltuk még a férjhez menést. Lelki problémám nem volt, boldogan éltem családom körében. Ezzel szemben másképpen élt az én barátnőm, Rita. Amikor Rita utolsó évet végezte a gimnáziumban, a szülei elváltak. Rita édesanyja dolgozott, de a fizetése nagyon kevés volt ahhoz, hogy abból két ember megéljen. Ezért Rita gyakran hallotta az édesanyjától, hogy: „Rita, kislányom, menj férjhez, hogy majd a férjed eltartsa téged!” Ilyenkor, ha Rita átjött hozzánk, csak ült és sírt. „Kihez menjek férjhez, amikor még soha nem is kísért haza egy fiú sem?” A gimnáziumban nem volt

szabad fiúval járni! Sajnáltuk szegény Ritát, és azon töprengtünk, hogy hogyan is lehetne neki segíteni? Ekkor édesanyám megszólalt: „Tamara! Rita! Én emlékszem egy játékra! Fiatal koromban mi a barátnőmmel jósoltunk szellem segítségével!”

Ettől a ponttól én most leírom, illetve elmesélem, hogy a szellem, mint varázsló erő, mint egy csoda, ami megjelent nekem sokféle formában, most miképpen volt segítségünkre.

Édesanyám gyorsan levette az asztalról a terítőt. Rátett az asztalra egy nagy, A3-as rajzlapot. A lap közepén körben leírta az összes betűt. Kisebb körben pedig a számokat írta le 0-tól 10-ig. Ezután hozott egy csészealjra, és aljával felfelé rátette a papírra. A csészealjra ceruzával egy vonalat rajzolt. Ezután mindhárman az asztalhoz ültünk. Mindhárman rátettük az ujjunkat a csészealjra. „Puskin Szellem” szólta az édesanyám parancsoló hangon, mondd, mikor fog Rita férjhez menni? A csészealj mozogni kezdett! Mutatta a betűket! Anya! Te mozgatod a kistányért? – kérdeztem. Nem! – válaszolta az édesanyám. Én sem húzom! – mondta Rita nevetve. És én sem húztam. Kiderült, hogy senki sem húzta! És mégis mozgott a csészealj és mutatta a betűket, a vonal segítségével. Mi hangosan olvastuk: „Kettő hónap múlva!” Ez volt tehát Puskin Szellem válasza, ami bámulatba ejtett minket! Az izgalmunk határtalan volt, olyan nevetésben törtünk ki, hogy a könnyeink folytak!

„Puskin Szellem! Mondd! Tamara mikor megy férjhez?” – parancsoltuk most a szellemnek. „Egyetemen.” – válaszolta most a szellem a betűkre mutatva. Mi kacagtunk, és meg voltunk illetődve.

Tehát, mondta édesanyám, Tamara tovább fog tanulni, egyetemista lesz! Hála Istennek!

Puskin Szellem! Melyik városban fogok én lakni? – tettem fel a következő kérdést! „Nagy városban, másik országban.” – így szólta a válasz. És mi újra meg újra izgatottan neveltünk, és teljesen az események hatása alatt voltunk. Ki lesz az én férjem? – kérdeztem én vidáman. A tea alja ismét forog, a nyíl mutatja a

betűket. Mi olvastuk: „külföldi ember!” Ami ezután történt, frenetikus volt. Mi ketten Ritával a szőnyegre huppantunk, és ott hancúroztunk, sírva és nevetve az események hatása alatt! Édesanyám is velünk nevetett, ő is nagyon örült annak, hogy Ritát sikerült jókedvre deríteni. Hogy ez miért váltott ki belőlünk ilyen érzést? Megmagyarázom! Én egy kis vidéki városban éltem akkoriban, ahol 200-250 ezer ember élt. Ukrajnában ez nem számított nagyvárosnak. Itt akartam tovább tanulni esti egyetemen! Városunk zárt város volt, mert itt katonai üzemek voltak. A városunkba soha nem jött semmiféle külföldi! Sőt, ha valaki itt szeretett volna lakni és dolgozni, akkor annak különféle biztonsági és megbízhatósági ellenőrzéseknek kellett alávetni magát, és megfelelni a szigorú feltételeknek. A külfölddel való egyetlen kapcsolatom az Orosz-Angol Nagyszótár volt, ami a technikumban, a könyvtárban volt fellelhető. Ez volt az egyetlen példány, a könyvtárban láncon lógott az asztalnál, nehogy valaki esetleg elloppja! Én és a szótár! Ez volt az én kapcsolatom külföldiekkel! A szótártól nem lesz külföldi férjem! És még gondolni sem lehetett arra, hogy bárkinek is lehetősége nyílhat világot járni, és ott találkozni külföldiekkel. A hatvanas években Ukrajna, akárcsak az egész Szovjetunió, el volt zárva a külföldiektől.

Késő estig a szellemjóslással voltunk elfoglalva. Rita is megnyugodott egy kicsit, majd elment haza.

Néhány nap múlva egy csodálatos májusi vasárnapon Ritával elmentünk a parkba táncolni. Rita megnézte a fiúkat, akik körbe álltak, az egyikre vidáman ránevetett. Két hónap múlva ez a fiú lett a férje Ritának.

Én május végén befejeztem a technikumot. Megkaptam a diplomámat.

Júniusban már felvételi vizsgáztam a mi kis vidéki városunkban, ahol éltem, az esti egyetemen!

Felvettek!

Nappal dolgoztam, este egyetemre jártam és tanultam.

Már befejeztem 2 évet, harmadikos lettem, amikor csoda történt!

A Szakszervezet, a Komszomol és a Pártbizottság a jó munkámért és a jó tanulásért elküldött engem egy másik nagyváros egyetemére, hogy nappali tagozaton folytathassam a tanulmányaimat. A kollégiumi elhelyezés díját és az ösztöndíjat a gyár vállalta magára. De volt egy feltétel! A tanulmányok befejeztével vissza kell jönni a gyárba! Más esetben vissza kell fizetni a tanulási és eltartási költségeket!

Elutaztam Ukrajna második legnagyobb városába, Harkovba. Ott befejeztem az egyetemet, de soha nem mentem vissza a korábbi városomba.

Harkovban, abban az időben már sok külföldi egyetemista volt. Egyikük választott engem, és én választottam őt!

Fiatal magyar mérnök elvitt engem külföldre, Budapestre és a feleségem lettem!

A gyárba én helyettem egy fiatal mérnök utazott, aki együtt tanult velem a harkovi egyetemen.

Megjegyzem, hogy amikor Rita férjhez ment, én pedig elkezdtem dolgozni 3 műszakban, és tanulni az esti egyetemen, a szellemjóságról mindenki elfelejtkezett!

Tengiz és jóslások

Tengizben dolgoztam 1986-tól 1993-ig.

Tengizben magyarok építették a nyersolaj feldolgozó kombinátot.

Tengiz a kazahsztáni sivatagban található, Budapesttől 4500 kilométerre. Az ottani építkezéseken 5000 ember dolgozott, közülük 500 volt a nő. Ezek a nők többnyire elváltak voltak, közülük talán 10 nőnek volt férje, aki szintén itt dolgozott Tengizben a feleségével együtt.

Szóval a nők Tengizben nemcsak elváltak voltak, hanem magányosak is. Mindenkinek volt barátja, de mindenki tudta, hogy ez csak „tengizi” barát. És

minden nő álmodozott arról, hogy egyszer csak megjelenik a királyfi a fehér lovon, mint a mesében, aki megszereti őt, és neki ajándékozza a szívét és a szerelmét, és végül elveszi őt feleségül. Az ilyen gondolatoknak is nagy szerepe volt abban, hogy a nők közül sokan hoztak magukkal különféle kártyákat, olyanokat is, amiből jósolni szoktak. A jóslásokat minden nő ismerte, de sok férfi is jósoltatott magának.

Hogy hogyan jósoltak ezek a kártyavető nők? Ők varázslatos módon tudják szavakkal körülírni azt, illetve elmesélni azt az emberi érzést, ami látható minden arcon. Majd később megnyugtató kedves szavakkal: „Hamarosan jönni fog valaki, akit megszeretsz, ő is megszeret, és neked ajándékozza a szerelmét! Minden, ami eddig rossz és fájdalmas volt a számodra, örökre el fog múlni az életedből!” Vagy, másoknak azt mondja: „Maga a sors nem akar neked rossz vőlegényt adni! Most van valakid, de ő ott fog hagyni téged! Vagy te fogod ott hagyni őt! Mindegy! Ez a vőlegény üres folt az életben! Vele nem lesz semmi! Várjál, jön másik szívkirály! És ő lesz a te vőlegényed!” Így jósoltak a nők barátnőiknek, barátaiknak és saját maguknak

Emlékszem, az osztályon, ahol dolgoztam volt tíz nő. Kettőjüknek volt férje. Ők is itt dolgoztak. Az egyik nőnek 4-fajta jóskártyája volt Ez a nő mindenkinek jósolt. Az volt a jóslás feltétele, hogy jósláskor csak kettesben legyenek, a jós és az a személy, akinek jósolt.

Az egész osztály később ezzel a jóslattal szórakozott! Kiderült, hogy a jósnő mindenkinek igazat mondott! Azt az igazat, amit a jósoltató hallani szeretett volna! Minden férfinak volt Budapesten, illetve otthon, aki szereti, és hűséges a férjéhez.

A jósnő szerint minden egyedülálló nő megtalálja szerelmét, férjhez megy és boldog lesz!

A jósnő mindenkinek ajánlotta, hogy menjen el templomba, és ott gyűjtsön egy gyertyát a jóslat megerősítése céljából! Sok nő és férfi ment ezért a

templomba a jósnő ajánlatára, hogy gyertyát gyújtson. Azért, mert hinni akarták, hogy a jóslás valóban megtörténjen!

Így szórakoztunk. De mivel minden csoda három napig tart, pár nap múlva a kártyajóslást elfelejtettük. De a jóslások hatására sok beszéd folyt mindenféle jóslásról. Voltak, akik azt bizonygatták, hogy a kártya mindig igazat mondott! Voltak, akik csak szórakoztak. A jóslások mellett az emberek beszéltek mindenféle csodákról, amiről hallottak korábban a környezetükben beszédeket. Itt volt halott ember szelleme, aki sírt, vagy kiabált mindenféle állatnyelven (macska, madár). Mesélték, hogy néha járt a Szellem a házban úgy, hogy az egész padló recsegett! Mesélték, hogy a Szellem összecsaparja az ember lábait úgy, hogy az a sima felületen elesik. Beszéltek ördögökről, boszorkányokról! Minden csodára nem lehet emlékezni. És minden mesélő bizonygatta, hogy ez igaz, mert a rokonságában történt, vagy jó ismerőseivel esett meg!

Ezeket a csodákat én hideg szívvel hallgattam! Egyenesen megmondtam, hogy ilyen csodákban én nem hiszek! Csak abban hiszek, amit az ember bizonyítani tud fizikai törvénnyel. Mindig a villámlást hoztam fel példának. A villám az őseembernek nem csak csoda volt, hanem Égi Erő, maga Isten, aki büntette halállal, akit villámcsapás ért! Most mindenki tudja, hogy hogyan lehet a villámtól védekezni. Így vitatkoztunk. De mindenki maradt a maga véleménye mellett.

Egyszer csak hirtelen emlékeztem: „Lányok!” Igaz, hogy 53 éves voltam, de a társaságban mindig csak lányoknak neveztük magunkat.

„Lányok! – kiáltottam én. – Tudok bámulatos jóslást Szellemmel!” Kiderült, hogy az osztályon senki nem hallott még ilyen jóslásról.

Az egész osztály vágyott arra, hogy mielőbb megtudja, hogy milyen ez az új jóslás? Mindenki nagy érdeklődést mutatott, mert ez a jóslás nekik újdonság volt!

Én részletesen elmeséltem a jóslási technikát.

– Majd feltétlenül jósoljunk! – nevettek a lányok.

Munka után nagy meglepetésemre jött hozzám a szobámba egy fiatal nő, akinek volt négy különböző fajta jóskártyája.

„Tamarácska! – fordult hozzám kedvesen Nikolett. – Mutasd meg nekem a te jóslásodat!” Engem nem kellett sokáig kérni! Én égtem a vágytól, ahogy fiatal koromban is mesélni, az embereknek varázsló–fantasztikus meséket Világegyetemről, emberről és az ő Értelmes dobozkáról, ami marad az emberből a halála után! Égtem a vággal jósolni és szórakoztatni az embereket. Én most nevezem ezt a pillanatot: jelenséggel mesélni az embereknek.

Gyorsan az asztalra tettem egy A3-as rajzlapot, egy kb. 30 cm sugarú körben felírtam rá minden betűt. Kisebb körben leírtam a számokat 0-tól 10-ig.

Kávészsésze alját tettem fenekével fölfelé. Rajzoltam rajta egy vonalat. Így az én jósló kártyáim készen voltak! Elmeséltem Nikolettnek, hogy hogyan kell jósolni.

– Tamarácska! Honnan lehet megtudni, hogy a Szellem igazat mondott, vagy sem? Kérdezzük az én nagymamám Szellemét! Nagymama Szellem, – parancsolta Nikolett! – Mondd! Hogy hívják Luca lányát? – Luca nálunk új kollégina volt. Azt tudtuk róla, hogy elvált, van egy kislánya, aki most a nagymamánál lakik Ukrajnában. Senki soha nem kérdezte tőle, hogy hívják a lányát? Ujjunkat rátettük a kávészsészealjra és vártunk. A csészealj nem mozdult! – Nikolett! – tanítottam őt: nem szabad nyomni a csészealjat! Éppen hogy csak hozzá kell érni! – A csészealj ekkor kezdett mozdulni! Nikolett ujjongott! – Én nem húzom a csészealját! És te? – kérdezte. Én sem! – válaszoltam nevetve! Abban a pillanatban mindkettőnknek úgy látszott, hogy a kistányér magától mozog. – Nagymama Szelleme! Hogy hívják Luca kislányát? Osztályunkon ezt senki nem tudja! – kéregette Nikolett!

Hirtelen emlékeztem arra, egy hónappal azelőtt jöttem Budapestről Tengizbe repülővel. Utazott velünk a repülőn egy 6–7 év körüli kislány. Hogy kié volt ez a gyerek, nem tudtam, és nem is érdekelt!

„Zsanett! Gyere ide” szólt egy női hang. „Megyek, megyek”, szólt hangosan a kislány. És futott egy nőhöz. Ez volt a mi új kolleginánk, Luca! Teljesen véletlenül tudtam meg, hogy Zsanettnek hívják Luca kislányát. Erről nem szóltam Nikolettnek! Szórakoztatni akartam őt! És engem nem nyomasztott a lelkiismeret! Jósnő a kártyából azt mondja, amit az arcon lát, amit az emberek elmesélnek arckifejezésükkel! Csak a jósnő mesebeli szöveggel mondja vissza, és képzelgésekkel szépíti, színesíti. Most én voltam a jósnő! A kistányér forgott a papíron. Mi vidáman olvastuk! „Zsanett”.

Tehát Luca lányát Zsanettnek hívják! – örvendezett Nikolett. És így folytatta: – Holnap a munkahelyen megkérdezem Lucatól! Ez után pontosan fogjuk tudni, hogy a Szellem igazat mondott-e, vagy sem! – A szórakozás olyan vidám volt, hogy nem akartam elrontani azzal, hogy elmondjam az igazat! Azt, hogy tudom a nevét Luca kislányának.

Minden reggel, fél nyolckor mind a 10 kolléga összejött egy szobába néhány percre. Ott egy nagy teáskannából öntöttünk forró vizet teás csészéinkbe, majd mentünk a dolgunkra. Az esti jóslásról én elfelejtkeztem! De Nikolett nagyon akarta tudni az igazat! Ezért a kollégák előtt Nikolett hangosan megkérdezte: „Luca! Hogy hívják a te kislányodat?” „Zsanett!” – válaszolta Luca. Nikolettől kitört az öröm! Szellem igazat mondott!!!

– Tegnap este én és Tamariska jósoltunk Szellemmel! Az én nagymamám Szelleme arra a kérdésre, hogy, hogy hívják Luca lányát, azt felelte: „Zsanett!” Kiderült, – folytatta Nikolett, – hogy ez igaz!

Ebben a pillanatban nemcsak Nikolett, hanem mindenki kezd beszélni. Mesélni, hogy van szellem, aki mindig megmondja az igazat.

Egymás szavába vágva mesélt mindenki, hogy van jó és rossz Szellem, vannak ördögök, és vannak boszorkányok! Vannak szellemek, akik beköltöznek a házba, kiválasztanak maguknak valakit! És kínozzák, gúnyolódnak rajta, majd megölik áldozatukat.

Én szórakoztam kollégáimmal. De minden félelemről, amiről meséltek nekem a lányok, és amiről gyerekkoromban mesélt nekem a nagymamám, arról nekem külön véleményem volt!

Csak az az igaz, amit lehet bizonyítani fizikai törvénnyel! A Szellemről nekem volt saját véleményem, saját elképzelésem.

Az én számomra a Szellem az emberi értelem volt, amiben én gyönyörködtem! És ami fejlődött a mikrobáról az emberig! És most él az emberben! Az Emberi Értelmet én csodáltam!

A szívem mélyén soha nem tudtam elfogadni, hogy az ember halála után nem marad semmi, az ő értelméből, mint perpetuum mobile.

Ezeknek a beszédeknek hallatára nekem mindig eszembe jutott az a mese, amit én álmodtam meg gyermekkoromban.

Emlékeztem az emberi Értelemre, mint okos dobozkára, aki elmegy a halott testből mágneses gombolyagként. És él a Kozmoszban. De tud beszélni az utódaival.

Nekem 53 éves koromban a Szellem az Értelem volt!

Ilyen formában szerettem a Szellemet!

Ezt a mesét elmeséltem a kollégáimnak. De ilyen elképzelés a Szellemről csak az én lelkemben maradt!

Munka után a szobámba jött 5–6 kolléganő. Jósoltunk a Szellemmel. Milyen nagy vidámság volt! Kiderült, hogy a Szellem tud válaszolni nemcsak csoportnak (2–3 embernek), hanem egy embernek is. Kialakult, hogy a mi osztályunkon a jósnő Szellemre én lettem!

Mindenkinek jósoltam, aki csak kérte! A Szellem válaszai vidámak, rövidek, bölcsek és bámulatosak voltak!

Mindenki szórakozott! Mindenki vidám volt!

Hogyan mozog a csészealj?

Mikor 19 évesen az édesanyám szórakoztatott engem és Rita barátnőmet, akkor biztos voltam benne, hogy anya húzza a kistányért. És én húztam a kistányért, amikor Nikolettal együtt jósoltunk.

Sok napon keresztül munka után 3–4 nő jött az én szobámba, ahol egyedül laktam, és együtt hívtuk híres emberek Szellemét. Ujjunkat a kistányér fenekére tettük, és vártunk. A kistányér pár perc múlva mozogni kezd! Egyenesen, körkörösén. A nyíl mutatja a betűket. A betűkből mi lányok összeállítottuk a szöveget. Szövegből mondatokat. Mindenki nevet! És mindenki bizonygatta, hogy ő nem húzta a kistányért. Úgy jött, hogy senki nem húzta. De a kistányér úgy gurult, mintha kereke lett volna! – De hol van a Szellem? Hogyan húzza a Szellem a kistányért? – csodálkoztak a lányok. „Csak a kistányér alatt lehet!” – válaszolta valaki! Nagy vidámság volt! Minden nő külön megpróbált jósolni. Ez minden esetre, hogy bármikor saját magának tudjon jósolni, saját szobájában. Sok nő megpróbálta. – De egyiknek sem sikerült! Az én sorsom lett. Tettem ujjaimat a kistányér fenekére. Vártunk 2–3 percig. Némán ültem és vártam. Nem hívtam Szellemet. Pár perc múlva kezdett mozogni, gurult egyenesen, körökön, rajzolt spirál vonalat, csúszott, mintha kerekeken siklana. „Lányok!” – kiabálták egyszerre! – Nézzétek, Tamarácskának mennyi kozmikus energiája van! Hogy milyen könnyen gurul a kistányér az ő kezei alatt! Nem hívta a Szellemet, és mégis! Tamarácskának sok kozmikus energiája van! – állapították meg a lányok. És most újra nem voltam őszinte a lányokkal. Mikor minden lány sorban próbálta saját energiáját, de a kistányér nem mozgott, én rájöttem, hogy mitől mozog a kistányér. Itt most leírom a mozgási titkot. Mikor az ember jósol, egyenesen kell ülnie. Úgy, hogy a háta egyenes legyen! Ujjakat úgy kell tenni a kistányérra, hogy mindkét kéz könyöke magasabban legyen, mint az ujjak! A két könyök között legyen nagyobb távolság, mint a váll szélessége! Órán megfigyeltem, hogy ilyen állapotban 3–4 perc múlva a kezek elfáradnak, nehezek

lesznek. Ezért a kezek a fáradtságtól elkezdnek reszketni. Ez a reszketés csak kismértékű. Az ember érzi ezt a reszketést, de szemmel ez nem látható! Ettől a reszketéstől csúszik a tányér. Megtaláltam a kistányér mozgásának a titkát! Erről nem meséltem senkinek! Most én szórakoztattam a lányokat! Minden nő megpróbálta a jóslást. Kiderült, hogy a jóslás Szellemre nagyon fárasztó! Türelem kell hozzá, hogy az ember kibírja a fáradtságot, amit a kezeiben érez. Türelem kell a betűkből összeállítani a szöveget, majd a szövegből a mondatokat! Sokkal kényelmesebb, ha valaki más szórakoztat téged! Az osztályon, ahol dolgoztam, az emberek maguktól választottak engem, hogy szórakoztassam őket! És én ezt szívesen tettem!

László és Luca

László egyedül jött Tengizbe. Elmondta nekünk, kollégáinak, hogy külön él a feleségétől. Van egy kislánya, aki az édesanyjával, vagyis László feleségével él. Luca nagy sebbel a szívében jött Tengizbe. Férjétől ő maga ment el, elvitte magával közös kislányukat is. A férfi, aki miatt Luca elhagyta a férjét, ott hagyta őt. Így ez a két ember szabadnak érezte magát. És kezdtek játszani szerelembe. Mindketten gyakran kértek engem, hogy jósoljak. Hol egyik kérdezte a Szellemtől, hogy szereti-e őt László? Hol másik kérdezte, hogy szereti-e őt Luca? Ez a két ember mesélték nekem saját lelki problémáikat. Ők ketten maguk választottak engem mamának, akinek mindent el lehet mondani. És Tamariska, mint mama soha nem árulta el, amit megtudott. Titkot tartani én megtanultam, a saját családomban. Jósoltam, és meséltem mindenkinek az ő sorsát. „László – nevettem én, téged férjül vesz magának Luca.” „Piroska, te elutazol Budapestre 1 hónap múlva, ott vár rád munka!” – tájékoztattam én. „Tamás! Neked aláírták a kérvényt, hogy október 1-től elmehetsz Tengizből. De csak év végén utazol el véglegesen! Így mondta a Szellem!” „Edit! Te nem

egyedül utazol el Tengizből, hanem a barátoddal! És boldog leszel vele! Így válaszolt a Szellem a te kérdésedre!” „Lányok! Nekünk új főnökünk lesz. És ez az új főnök László lesz!” – közöltem én a Szellem válaszát. Szórakozást, és örömet ajándékoztam az egész osztálynak! Mindenki jót nevetett! A jóslatok 2–3 hét alatt a saját szemünk előtt váltak valósággá! Szórakoztattam az embereket, és megnevettettem őket! És ezzel adtam nekik egészséget! Abban az időben mindenki szeretett engem, és az én Szellememet! Sok nő jóslott magának Szellemmel. Voltak emberek, akik szemrehányást tettek a Szellemnek: Szellem mondja azt, amit én gondolok. Először jönnek gondolatok. Majd Szellem forgatja a kistányért. És nyíllal mutatja a betűket. Betűkből a szöveget. Szövegből összeállítom a mondatot. „Ezért én nem hiszem, hogy a Szellem beszél” – panaszkodtak. „Nekem is így van! Csak nem tudom, honnan voltak nekem olyan gondolataim, mikor soha úgy nem gondoltam?” „Mindegy honnan! Jósolni Szellemeire csodálatos!” – Szenvedélyesen nevettünk. És újra és újra beszéltünk jó és rossz Szellemről, ördögről és boszorkákról és mindenféle csodákról!De lehet, hogy vannak ilyen csodák? Lehet, hogy van ilyen félelem? A népek szájról szájra mesélnek ezekről a csodákról és félelmekről! ...Igen, van! Van! Én átéltem ezeket a csodákat és félelmeket! Erről írok ebben a könyvben.

Dávid és Gábor

„Tamarácska, én hallottam, hogy te nagyon érdekesen tudsz jósolni! Ezt mesélte nekem László. Azt mondta, hogy meglepő, de igazat mondasz! Jósolj nekem légy szíves!” Gyengéd hangon kért meg engem Dávid. Ő nekem kedves és jó kollégám volt, egy másik osztályon dolgozott. Velem egy időben érkezett, és osztályvezetőként dolgozott egy másik osztályon. Dávidnak volt egy különleges hobbija. Szeretett teázni! Jóformán a világon fellelhető összes teát ismerte.

Vett egy könyvet a teákról és áttanulmányozta, és csodálatos teakeverékeket készített. A házban, ahol dolgoztunk, mindenkit finom teával kínált! A teafüvet mindig Budapestről hozta. És ha valaki ismerős külföldre ment, mindig rendelt teát. Most Dávid meghívott engem a saját irodájába teázni.

„Dávid, egy pillanat” – nevettem! „A jósláshoz nekem kell az én kártyám!” Kimentem. Egy perc múlva kiterítettem az asztalon egy papírt, amin volt két kör. A nagyobb körben voltak a betűk, a kisebb körben a számok 0-tól 10-ig. A papírra tettem egy kis kávéscsésze alját. „Dávid, – ezek az én kártyáim! Mit akarsz megkérdezni a Szellemtől?” – kérdeztem. „Szellem mondd, feleségem hűséges-e hozzám otthon Budapesten, vagy sem?” Én a kistányér fenekére tettem az ujjaimat. Pár perc múlva a kistányér gurulni kezdett. „Feleséged szeret téged, és vár haza ajándékkal!” – olvastam én a betűket. Dávid ragyogott! „Tamarácska, nagyon szeretem a feleségemet! Nem láttam magam körül egy nőt sem, aki tudná őt helyettesíteni! És hiszem, hogy a feleségem is szeret engem! Csodálatos, hogy a Szellem így válaszolt!” Én meglepetten néztem Dávidra. Az én szememben a Szellemmel való jóslás vidám szórakozás volt. Szellem – ez az én kártyám volt! Lehet a kártyajóslást komolyan venni?! „Tamarácska, van olyan jelenség, amikor a Szellem beszél az emberrel.” – mesélte Dávid. „Én olvastam egy könyvet olyan jelenségről. Ez a történet egy repülő pilótáról szólt.” Dávid röviden elmesélte a történetet, hogy a Szellem beszélt. És hogy milyen bizonyítékot szolgáltatott, hogy a pilóta és a társaság elhitte, hogy ez igaz.

„Tamarácska, veled beszél a Szellem!” – mondta Dávid. „És én szeretnék beszélni a szellemmel! Munka után feltétlenül megpróbálok! Istenem! Segíts, hogy a Szellem velem is beszéljen! Én órákig tudok ülni, és beszélni vele!”

Másnap Dávid szomorúan elismerte, hogy a Szellem nem beszél vele. Sokáig ült Dávid, várt a Szellemre. De a Szellem nem válaszolt. Viszont Dávid kérdéseire válaszolt az én Szellemem! Új vidámság ment egyik szobából a másikba. Mindenki beszélt csodákról, nevetett és jókedvű volt!

Egyszer behívott az irodájába az építés vezetője, Gábor.

„Tamarácska! Nekem mesélték, hogy maga meg tudja jósolni az ember jövőjét! Nem tudom, maga hogy jósol, de a kollégái egy az egyben bizonyítják, hogy minden, amit maga jósol, az megtörténik!” „Jól van!” – mondtam én. „Holnap elmesélem magának, hogy mit mondott a Szellem a maga jövőjéről!”

Másnap elmeséltem neki a következőt: „Maga szeret egy nőt, akit régen ismer, aki most Amerikában él. Vele nyugdíjas korban együtt lesz. És boldog lesz! Nyugdíjasként maga még fog dolgozni néhány évet.” – fejeztem be a jóslatot.

„Köszönöm Tamara!” És azonnal elment az irodájába!

Azon a napon, vacsora után Gábor odajött hozzám: „Tamarácska, kérem, mondjon nekem igazat! Honnan tudja azt, amit jósolt nekem?” Én megrémültem! Még soha senki nem vont engem felelőségre a Szellem válaszáért!

„Ezt mondta magának az én kártyám, a Szellem!” – csodálkoztam én az ő kétkedésén.

„Az, amit maga mondott nekem, az mind igaz! Honnan tudja ezt maga? Tengizben én erről senkinek sem beszéltem! Ez az én titkom! Tényleg szerettem egy nőt! Fiatalkorunkban szerettük egymást! De az élet úgy alakult, hogy a nő férjhez ment Amerikába! Nemrég, találkoztunk Budapesten! És tényleg beszéltünk arról, hogy na, végre nyugdíjas korban együtt lehetünk majd! Erről egyetlen ember sem tud Tengizben!”

Szomorúság öntötte el a testem, lelkem. Rögtön megértettem a helyzetemet! Gábor titkáról tudtam már pár éve. Budapesten hallottam ezt véletlenül néhány nő társaságában, ahol Gábor barátjának a felesége elmesélte ezt a titkot, hogy bizonyítsa a nőknek, hogy Gábor foglalt.

A beszéd nem nekem szólt, de abban a szobában voltam, és mindent hallottam! A nők nem figyeltek rám, mert nem ismertük egymást. Később már ismertem a mesélő nőt Tengizben, csak ő nem tudta, hogy én akkor mindent hallottam. „Mit tegyek?” – gondoltam. – Ha elmondom az igazat, akkor el-

árulom azt a nőt! Viszont lehetnek kellemetlen következmények. Mert barátja és az ő mesélő felesége itt voltak Tengizben, és együtt dolgoztak Gáborral. Így Gábor elveszítené a barátját, amiért az elfecsegte saját feleségének az ő titkát. Vagy lesznek pletykák! Hogy kerüljem el mindezt?

„Nem! – nevettem én. – Erről nekem nem mesélt senki! Ezt a Szellem mondta nekem, ami az én kártyám. Én hiszek Szellemben! Annak ellenére, hogy párttag vagyok.”

Egyenesen rám nézve mondta Gábor: – Tamarácska, maga meg tudja nekem mutatni, hogy kell jósolni Szellemmel? – kérdezte tőlem kedves hangon. „Persze. Bármikor, ahogy lesz magának egy kis szabadideje, én rendelkezésére állok!” Elbúcsúztunk. Haza mentem nagy gondban. „Mit tettem Gáborral? Becsaptam őt! Másik oldalról elmondtam neki az igazat. Ez volt az, amiről ő álmodozott. És amikor előző este Puskin Szellemet Gábor jövőjéről kérdeztem, ezek a gondolatok jöttek elő, és a kistányér ezeket a gondolatokat mutatta a betűkkel.

Vidámság és öröm, amit ajándékozott nekünk a Szellem saját válaszokkal, első helyen álltak!

Jósolni Szellemeire – vidámság, öröm, nevetés! Az egész osztály, ahol dolgoztam, izgalomban élt!

Jóslás a Vegyész sorsáról

1992-ben már 5-ik éve dolgoztunk Tengizben. Ez idő alatt azt a munkát végeztük, amire szerződés volt Magyarország és Szovjetunió között.

Magyarország tovább akart dolgozni Tengizben. Hazánkban közben rendszerváltás történt. A vállalatok és üzemek egymásután jelentettek csődöt.

Ha nem lesz új szerződés tengizi munkákra, akkor a Vegyész tönkre fog menni! De nem volt könnyű abban az időben! Mert a Szovjetunióban is lett

„peresztrojka”. Ez vezetett oda, hogy a Szovjetunióból kiváltak kis országok. Önállóak akartak lenni! Így Kazahsztán is. Most a Vegyépszernek nem az Oroszokkal, hanem a Kazahokkal kellett tárgyalni. És ha lenne szerződés, a munkadíjat nem rubelben, hanem dollárban kellene meghatározni!

Mi történt az én Szellememmel? Az én kártyáimmal? Gábor volt a magyar küldöttség vezetője ezeken a tárgyalásokon. Ő meghívott engem az ő saját irodájába, és megkért, hogy kérdezzem meg a Szellemet a Vegyépszer sorsáról! Lesz-e szerződés, vagy sem, és ha lesz, mennyi dollárba fog kerülni 1 munkaóra? Újra és újra meglepődtem, hogy Gábor komolyan viszonyult az én jóslásomhoz! Ő hitt a Szellembe! Szellem az én részemre csak a kártyát jelentette! Szellem az én részemre, csak vidám mese volt! De munka után jósoltam. Én is kíváncsi voltam, hogy mi lesz a vállalattal, mi lesz velünk? Fogunk-e tovább dolgozni Tengizben, vagy nem lesz szerződés? És elmehetünk munka nélkül Magyarországra. És ha lesz szerződés, mennyibe fog kerülni a munkadíj? Hangosan hívtam a Szellemet válaszolni. Ujjaim a kistányér fenekén voltak. Vártam. Pár perc múlva a kistányér elkezdett mozogni, én olvastam a betűkből a szöveget.

„Kazahok nagyon szegények! Sietnek emelni függönyt Európába! Aláírják a szerződést a magyarokkal. Egyórai munkabér lesz 22 dollár! Menj most Gáborhoz! És újságold neki az örömet!”

Először adott nekem a Szellem utasítást! „Menj!” Öröm, hogy lesz szerződés, hogy lesz munka a vállalatunknak, illetve néhány ezer embernek, kényszerített engem menni este 22 órakor építési vezetőhöz, Gáborhoz, és elmondani neki a nagy örömet, hogy lesz tovább munka Tengizben! És munkadíj 22 dollár lesz! Abban az időben annyira örültem, hogy akartam, hogy legyen Szellem igazán! És hogy a válaszai legyenek valóság!

Egy nap múlva a magyarok és a kazahok aláírták a szerződést, a további építési munkákra Tengizben. Aláírták a munkadíjat, 21,80 dollár. Vegyépszer vállalat meg volt mentve a csődtől!

Így jószoltam minden kollégának a mi osztályunkról, és másik osztályokról is, akik az épületben voltak.

Akkor az én kollégáim így beszéltek rólam: „Tamarácska Szellemé”.

És Tamarácska Szellemé válaszolt mindenkinek vidáman, pontosan, bölcsen! És ami a legfontosabb, az emberek azt hallották, amit akartak hallani!

Hogy szerettek engem akkor a kollégák, hogy én szórakoztatom őket! Szórakozással megnevettettem őket!

A nevetés – egészség! Akkor boldog voltam!

Luca és én

Ahogy már említettem, Luca új kolléga volt nálunk. Megérkezése után néhány nappal bejött az irodámba és megkérdezte: „Lehet ülni egy kicsit itt nálad?” „Persze, maradj csak, amennyit akarsz, nem zavarasz engem!” – válaszoltam.

Luca az asztalhoz ült, kezébe temette arcát és sírva fakadt. Az egész testén láttam a fájdalmat és szomorúságot az ő családjában történtek miatt.

Férjétől elment. De a szeretőjének sem kellett! Luca nálam 20 évvel fiatalabb volt, úgy sajnáltam őt, mint lányomat. „Luca! Feküdj itt és pihenj! Én viszont most adok neked óriási energiát! Ezt én masszázssal teszem.” Luca nem válaszolt. Én álltam a háta mögött és nyomkodtam a hátát, vállait, nyakát, fejét. A masszázst nekem a barátom tanította. Nem egyszer, hosszú fárasztó nap után egymáson alkalmaztuk a masszázst. És mindig jó hatása volt. Biztosan tudtam, hogy a masszázs frissességet és energiát ad. Lucának megtetszett az én terápiám. Ezért kezdett járni hozzám, az irodámba, hogy csillapítsam a fejfájását, vagy fáradtságát!

„Tamarácska! – kedvesen beszélt hozzám. – Adj nekem egy kis energiát!”

„Tamarácskának nagy kozmikus energiája van!” – mesélte Luca mindenhol. – Ad nekem egy keveset, és én ettől mindjárt jobban érzem magamat! De ő sem fárad. Ez szemmel látható! Ő idősebb nálunk, és mégis fürgébb, mint bárki más!”

És az én irodámba jöttek, hol egyik, hol másik kolléga. Hol a mi osztályunkról, hol másik osztályról, hogy kapjanak tőlem kozmikus energiát!

Én csak nevettem, és végeztem a masszázst. Egyszer csak észrevettük, hogy az emberek minden dolgozószobában kezdik alkalmazni a masszázst. Így újra és újra én szórakoztattam kollégáimat. Adtam nekik vidámságot, kellemes izgalmat, nevetést, örömet! Ez egyben energia is volt!

„Tamariska! – szólt hozzám kedvesen Luca, amikor reggel jöttem teáért, – meséld el nekünk, mit mondott neked a Szellem?” És én gyakran leptem meg mindenkit érdekes hírrel, amit a Szellemtől kaptam! „Azt mondta a Szellem – nevettem én –, hogy minden embernek van saját Szelleme, aki mindig az emberrel van, aki mindenben segít, és mindig vigyáz az emberre!”

„Tamara, kérdezd meg a Szellemtől, hogy hogyan beszél veled?” – kérte tőlem Imre. Másnapra hoztam a választ a kérdésére. „A Szellem így válaszolt nekem: gondolataival!” Mindenki nevetett. Imre a kezével először az égre, majd a fejére mutatott. Imre 1992-ben majdnem 60 éves volt. Ő képzelte a Szellemet ott az égben! Neki is mesélt a nagymama és a nagypapa égi erőkről! Imre hitt Istenben, Szellemben és angyalokban. Az osztályon voltak hívők, és nem hívők. De ezzel nem foglalkoztunk. Itt és most Szellem volt, Kártyák, és én a jósoló nő voltam! „Az én Szellemem azt mondta – tájékoztattam a kollégáimat –, hogy ne kérdezzél a saját Szellemtől idegen emberekről! Mindenki kérdezze saját Szellemét! Ne kínozzál saját Szellemet kérdésekkel másik emberekről!”

Így jóslás Szelleme kollégáimnak lassan megszűnt.

Most csak egyedül Luca kért, hogy jósoljak neki. Luca értékelte nálam azt a jó tulajdonságot, hogy tudtam titkot tartani!

Sajnáltam Lucát, ezért mindig eleget tettem a kérésének! Rögtön kitettem a kártyáimat, ami a papír és a kávéscsésze alj volt.

„Szellem! Mondd nekünk!” – parancsoltuk.

Érdekes, hogy amikor a jósnő kártyából jósol, akkor az emberek így mondják: „Nekem a kártyák mutatják.”

Mikor Szellemre jósolnak, azt mondják: „Szellem nekem mondott.”

Jóslás Szellemre, mint a hullám, ment az egész táborban háztól házig. Voltak, akik nem kistányérral jósoltak Szellemre, hanem kis bibliával, amit vastag cérnára akasztottak. Nemsokára a Szellemjóslás helyett jött egy újfajta jóslás, számítógépes programokkal, ahol a születési időtől függően lehetett megtudni, hogy ki voltál előző életedben. A Szellemnek lett konkurenciája a számítógép.

Boszorkány lettem

Egyszer bejött hozzám, az irodámba az én jóbarátom és kollégám a másik osztályról. „Tamarácska! Én tudom gyógyítani az embereket! Én magam erről nem tudtam. Ezt a képességet Jura látta meg bennem! Tudod ki az a Jura?” – kérdezte Rudi. „Nem” – válaszoltam én.

„Az a fiú, aki itt a szomszéd faluban lakik, aki csontokat tud helyre rakni. Ez a Jura meglátta bennem a kozmikus energiát.”

„Hogyan tudta ezt meglátni benned?” – lepődtem meg én. „Így” – mondta Rudi, és kezébe vette a teáscsésze alját, majd a homlokára tette. Rudi állt egyenesen, és a csészealj pár másodpercig ottmaradt a homlokán. „Az, hogy a tányérka ottmaradt a homlokomon, ez bizonyíték, hogy bennem van kozmikus energia!” – magyarázta nekem Rudi. Ezért én tudok kozmikus energiával gyógyítani az embereket, illetve gyógyítani kézrátétellel! „Rudi! Te hiszel ebben?” – kérdeztem én. „Igen!” válaszolta. „Én nem hiszem!” – vágtam rá egyenesen!

„Népek között szájról szájra jár az a hiedelem, hogy lehet gyógyítani kézrátéttel. De csak az tudja ezt végezni, akinek van kozmikus energiája. És annak van, aki tudja tartani a tányért a homlokán legalább néhány másodpercig. Mert a kozmikus energiát lehet pótolni a levegőből.” – magyarázgatta Rudi. Ő állt egyenesen. Felemelte mindkét kezét mellmagasságba. Majd megrázta mindkét kezét, mintha vízcseppeket akart volna lerázni a kezeiről. Így mutatta néhány-szor. – „Így kapom mindig, a kozmikus energiát!” – mondta. „Tamara, ha neked fog fájni a fejed, kérlek, hívdál engem! Én magam is szeretném megpróbálni, hogy ez igaz vagy sem?” Attól, hogy én nem hittem ilyen csodákban, majdnem felrobbantam a nevetéstől. Hirtelen vettem az asztalról egy lapos tányért második fogás részére. Ez a tányér kétszer nehezebb és nagyobb volt. Gyorsan megtöröltem a tányér fenekét egy papírzsebkendővel. Papírzsebkendővel gyorsan megtöröltem a saját homlokomat is, majd odatettem a tányért a homlokomra. Néhány másodperc múlva a kezemet elvettem onnan. Álltam egyenesen. A tányér lógott a homlokomon annyi ideig, ameddig én akartam! „Ki hitte volna, hogy benned ilyen sok kozmikus energia van! Tehát te is tudsz embereket gyógyítani a kezeiddel, illetve kozmikus energiával!” – nevetett Rudi meglepve. „Rudi!” – mondtam komolyan. „Semmiféle kozmikus energia nincs bennem. A tányér fizikai törvény alapján maradt a homlokomon! Vákuum és súrlódás együttes hatására! Most érted, hogy te becsapod az embereket, és ezzel elveszed tőlük a drága idejüket? Ezzel közelebb lehet a halál! Ezzel nem lehet viccelni!”

– „Én gyógyítom az embereket hittel. Akinek ez nem segít, menjen orvoshoz.” – „Akkor Rudi, mondtam neki egyenesen, te visszaélsz a bizalommal.” – „Nem, ha valakinek jó, hogy másik ember gondoskodik az ő fájdalomról, akkor én megteszem. De minden embernek magának kell gondoskodni az egészségéről!” – fejezte be Rudi. És elment.

Én viszont nem tudtam visszatartani magam, hogy az újdonságot, a kozmikus energia mérését, azonnal be ne mutassam a kollégáimnak! Álltam a kollégák előtt és akasztottam a homlokomra kávé, teás, lapos tányérokat,

műanyag vonalzó, fém olló, fém késeket, fém tálcákat. Mutattam a lányoknak új szórakozást. Mennyi nevetés volt! Mennyi vidámság! Minden kolléga megpróbálta a homlokára akasztani a különféle tárgyakat.

Nevetés – ez öröm és egészség! Én szórakoztam, és szórakoztattam a kollégáimat! Nevettünk könnyekig! De a legnagyobb meglepetést Gábor számára okoztam. Ő volt Tengizben Magyarországról a legnagyobb főnök. Tiszteltük őt. De munkán kívül, emberi kapcsolatokban Gábor mindenkinek barátja volt.

– Gábor! Megmutathatom magának az én kozmikus energiámat?

– Igen – válaszolta. Azonnal tettem a homlokomra a kávé csészealját. Természetesen álltam egyenesen! Majd kezdtem pörögni. Kistányér ott maradt a homlokomon, mintha oda lett volna ragasztva! Emlékszem, hogy mindhárman nevettünk, Gábor és az ő titkárnője próbálták a saját homlokukra tenni a tányért. De nem sikerült. Újra nevettünk! Majd én tettem a homlokukra a tányért. „Tamara! Nekünk nincs kozmikus energiánk, de te adtál nekünk! És a tányér így megmaradt a homlokunkon!” Jót nevettünk! Ez a nevetés mindössze néhány perc volt. De milyen nagy frissességet adott nekünk! Lehet, hogy ez maga a kozmikus energia! És nem akasztott homlokra tányért!

Rudi homlokán a tányért figyelve megfejtettem a titkát annak, hogy a tányér miért marad legalább néhány másodpercig a homlokon. Ez azonos a légy a plafonon esettel. Egy német tervező tanulmányozta a légy képességét, hogy miként tud a plafonon ülni egész testével lefelé! Rájött a titokra! És így lett fel-találó! Ő tervezte meg az új emelő gerendát. Más néven vákuum gerendát. Azt, hogy miként működik ez a gerenda, az egyetemen tanultam. Most a tányér a homlokon egyformán működik a vákuum gerendával. Itt most leírom ezt a titkot.

1. Papírzsebkendővel, szalvétával gondosan megtöröltem a tányér alját, hogy eltávolítsam róla a port vagy zsírt!
2. Papírzsebkendővel gondosan megtöröltem a helyet a homlokomon, ahová a tányérkát fogom tenni. Így eltávolítottam onnan is a port, ill. zsírt!

3. Tenni tányérkát a homlokra, és 4 ujjal nyomni, 1–1.5 percig. Így kinyomom a levegőt a tányér és a homlok közül. Nyomástól a bőr a tányér alá kinyúlik.
4. Elvenni a kezét a tányérról. Tányér súlya elhúzza a bőrt a homlokon. Ettől a pórusok a homlokon a tányér alatt rögtön összehúzódnak, és behúzzák magukba a még esetlegesen ottmaradt levegőt a tányér és homlok között. Az ilyen módon létrejött vákuum az, ami a tányért a homlokon tartja.
5. A vákuum erőt nagyítja a súrlódás erő, ami létezik a tányér és a homlok között.

A vákuum erő és a súrlódási erő együtt tudnak tartani meghatározott súlyú lapos tárgyakat. Néhány gyakorlat után az ember rájön, hogy milyen tárgyakat tud ő megtartani a homlokán. Homlokra lógatott tányérban nincs semmiféle kozmikus energia, de van fizikai törvény, „vákuum és súrlódási erő”.

Miért írom le mindezt? Mert kollégáim meglepődtek az én csodáimon. Megneveztek engem különlegesnek. Ők maguk tulajdonítottak nekem kozmikus erőt! De ez mind mese! Én szórakoztam, és a kollégákat is szórakoztattam!

Hogy nevettek! Milyen vidámak voltak, mikor én odaerősítettem a tányért a homlokukra!

„Tamarácska adott nekem saját kozmikus energiát!” – állították ők.

„Tamarácska – boszorkány!”

Ha tud adni energiát, akkor el is tudja venni! Először neveztek engem boszorkánynak. Hogy szerettem volna megmondani nekik akkor az igazat! És elmesélni nekik a tányér titkát! Elmondani nekik a fizikai törvényt, a vákuum és súrlódás törvényét, amit az egyetemen tanultam! De ezt nem tettem! Nem lett volna szabad nekem ezt megtenni!

Ha elmondtam volna az igazat, akkor nevetségessé tettem volna Rudit. Aki hitt a kozmikus erőben. És próbálta ezzel az erővel gyógyítani az embereket. Nagyon jól értettem, hogy Rudi a kozmikus erőbe vetett hittel gyógyít. Ezt a hitet nem akartam elvenni se Ruditól, sem azoktól a kollégáktól, akik jártak

Rudihoz gyógyításra. De mit tettem magammal? Becsaptam az embereket. És ez által kénytelenek voltak hinni a kozmikus energia létezésében, mint csodában! Kollégáim fognak mesélni arról, hogy csoda kozmikus erő létezik! Mert ők saját szemükkel láttak erre bizonyítékot!

Rudi dolgozott Tengizben néhány éve. Sok ismerős és kolléga járt hozzá kozmikus erővel gyógyíttatni beteg lábat, fájós vállat, derekat stb.

Egyszer reggel teázás közben nevetve azt mondtam: „Tudok fizikai törvényt arra, hogy mi tartja a kistányért a homlokon! Nincsenek csodák! A csoda az csak egy trükk, amire mindig van fizikai magyarázat!”

Senki semmit nem szólt. Ebben a pillanatban azon csodálkoztam, hogy a tányér homlokra rögzítésének egész technológiáját nyíltan a szemük előtt mutattam be, semmit nem titkoltam! És mégis! Senki nem csinálta úgy, mint én. Senki nem volt figyelmes! Senki nem kérdezte tőlem, mégis mi az a törvény? Csend volt!

„Tamara – boszorkány!” – szögezték le a kollégák.

Nekem nagyon kellemetlen volt ez a szó! Gyorsan kezdtem beszélni.

„A középkorban nevezték így azokat az embereket, akik csodákat mutattak. Akkor az emberek kevésbé voltak tájékozottak. És ezeket a csodákat fizikai törvénnyel nem tudták magyarázni. A középkorban a boszorkányokat máglyán elégették. De ki volt a boszorkány?” – vitáztam hevesen. És saját magamnak válaszoltam.

„Boszorkányok azok az emberek voltak, akik olyan csodákat mutattak, amire ma fizikai törvények vannak. Azok az emberek, akik ismerték a gyógyfüveket, és ez által tudtak gyógyítani! Most az ilyen boszorkány tudós lehetne! Most keresnek ilyen boszorkányokat! Mert nincs olyan erő, ami uralkodni tud az ember fölött! De vannak fizikai törvények, amik magyarázattal szolgálnak a csodákra!”

– Igaz az is, – hevesen beszéltem – hogy vannak olyan jelenségek, amit a tudósok még nem tudnak magyarázni fizikai törvénnyel.

– Ez igaz – mondta Imre –, néhány éve maga a Pápa kért bocsánatot hivatalosan azért, mert az egyház a saját tudatlansága miatt égette meg a boszorkányokat. Ezzel maga a Pápa ismerte el, hogy boszorkányok nem léteznek!

– Mindegy, Tamara – boszorka! Szellemmel beszél, és csodákat mutat! – A szó, hogy boszorka, nekem nagyon fájt, és rosszul esett! Nem akartam mesélni nekik azt a törvényt, amit az egyetemen tanultam.

– Tessék – folytatta Erika –, Luca együtt él Lacival, Piroska elutazott Budapestre és ott dolgozik a Vegyészerben, Tamás el akart utazni október elején, de ahogy a Szellem mondta, elutazott év végén. László lett a mi főnökünk, és hogy mibe kerül 1 óra munkadíj dollárban, azt is elmondta neki a Szellem! – Tamarácska, te igazi boszorkány vagy! – mondta Erika befejezőképpen!

Az egész osztály boszorkánynak nevezett engem! Ez lett nekem a bosszú és büntetés azért, hogy tudtam a tányér homlokra erősítésének fizikai törvényét! De az én kollégáim akarták tudni ezt a törvényt? Nem akarták! Nekik sokkal jobb volt úgy viselkedni, mintha a középkorban élnének!

Nem akartak gondolkodni saját, mai modern észjárással! Ők azt akarták, hogy legyenek csodák! Azt akarták, hogy legyenek boszorkányok!

Némán álltam kollégáim körében. Bűnösnek éreztem magamat. Ijesztettem az embereket igazi jóslással. Én titkoltam előttük azt, hogy ahhoz, hogy az ő kérdéseikre választ kapjak, nekem a saját Értelmemmel kellett gondolkoznom. Leírom, hogy a Szellem igazat mondott, hogy 1 óra munkadíj 22 dollár lesz. Egy beszédben hallottam a főnökök között, hogy a magyar ajánlat 28 dollár volt. Kazahok ajánlata 16 dollár volt. Jósláskor én emlékeztem az egész információra ebben a kérdésben. Én néhány éve külkereskedelmi vállalatnál dolgoztam. Ezért rögtön eszembe jutott a megállapodási törvény, ami úgy szól, hogy a két ajánlat között lévő különbséget kell megfelelni! Az én gondolataim is így számoltak. Ilyen módon kaptam a választ: 22 dollár. Más szám a fejemben nem volt. Ami

volt a gondolataimban, azt elolvastam betűkkel a papíron. Ez vidám játék volt a Szellemmel! De itt is az embernek kellett gondolkodni!

Más példa. Hogy lett az a válasz, hogy Luca összejön Lászlóval. Így! Az egész házban, ahol laktunk, én voltam a legkorábbi felébredő. Korán reggel legelsőként mentem a fürdőbe tornázni és fürödni. Nemegyszer láttam Lászlót, aki mint egy egér osont ki Luca szobájából. Jósláskor eszembe jutott minden információ László és Luca kapcsán. Gondolataim feldolgozták az információt. És kijött a válasz, amit én elolvastam betűkkel a papíron!

Nem mondtam az embereknek, hogy jóslás közben gondolkozni kell saját értelemmel!

Erre volt nekem büntetés:

„Te boszorkány vagy!”

II. rész
A hang megjelenése. Csodák

A hang megjelenése

53 éves voltam. Budapesttől messze a Kazah sztyeppéken, Tengizben dolgoztam.

Én felébredtem arra, hogy egy nagy ütés érte a fejemet. Hirtelen felálltam a rekamiéről. Leültem, kinyitottam a szememet. Nagy villany felvillant a szememben. Fájdalmat nem éreztem, csak vak lettem. Körülöttem minden sötét volt. A szívem hevesen és gyorsan kalapált, a torkomban éreztem a szívverésemet! Észnél voltam! Emlékeztem, hogy vacsora után lefeküdtem egy kicsit pihenni. Emlékeztem, hogy a villany égett a szobámban. De mi történhetett, hogy nem láttam semmit? Lehet, hogy a villanykörte kiégett? Akkor előfordulhat villámszerű villanás! Ültem a rekamién. A gondolataim mentek egymásután. A szívem gyorsan vert. Az egész mellkasomban olyan nyomást éreztem, mintha azonnal darabokra akart volna szakadni! Mérhetetlen félelem költözött a testembe!

– Én vagyok Szellem, aki válaszolt neked a kérdésekre! Én vagyok a te szolgád! Parancsolj nekem! – hallottam meg én. És éreztem, hogy a nyelvem akaratomon kívül mondja ezt a szöveget, de a szám csukva volt. A félelemtől megdermedtem. Az egész testem reszketni és bizseregni kezdett, a fejem tetejétől a lábam ujjáig. Az egész testfelületem bizsergett, mintha valaki simogatott volna tetőtől-talpig. A hang folytatta:

– Én mindig veled vagyok! Ahol te vagy, én is ott vagyok! Te az én teremtményem vagy! Én, – ez te vagy! És te, – én vagyok! Beszélj velem hangosan. Én fogok válaszolni gondolataimmal! Parancsolj nekem! Szolgád vagyok! Te vagy az én gazdám!

Ezt a hangot a saját torkomban hallottam. Mikor a hang beszélt, csavarta nekem a nyelvemet. Nem lehet leírni azt a félelmet, amit átéltem akkor abban a pillanatban. Hirtelen megértettem saját helyzetemet. Tényleg, én játszottam a

Szellemmel! De ez részemről vidám játék, mese volt! Ebben a játékban a jósnő beszélt a Szellem nevében.

– Parancsolj nekem! Teljesítem a te kívánságaidat! – csavarta a hang a nyelvemet.

Mérhetetlen félelem kényszerített arra, hogy higgyem, hogy létezik olyan erő, amiről én nem tudok, és ez az erő uralkodik rajtam.

A Szellem kedvesen beszélt, és ettől a félelmem kezdett csillapodni.

– Én tisztelem a Szellemet, és nem akarok neki parancsolni! – válaszoltam bátran.

– Köszönöm, hogy tisztelsz engem, ezért én is tisztellek téged – így a Szellem.

Kilátástalan volt a helyzetem. A Szellemtől nem tudtam volna sehová elbújni. Ezt megértettem, és bátrabb lettem. Vállaltam minden felelősséget a Szellem előtt. Ez volt számomra a legfontosabb, ami segített nekem legyőzni a félelmet, és beszélni a Szellemmel.

– Kinek a szelleme vagy? – kérdeztem hangosan.

– Tiéd – csavarta a nyelvemet –, a te szellemed vagyok.

– Hol laksz? – kérdeztem hangosan.

– Ott, ahol te képzeled, hogy lakom – csavarta a nyelvemet.

– Hol képzelsz te engem? – kérdezte ő.

– Nagymamám mesélte nekem gyermekkoromban, hogy a szellemek az égben élnek.

– Én ott vagyok, ahol képzelsz engem. Én teremtettelek téged, és vigyázok rád! – csavarta a hang az én nyelvemet, akaratomon kívül.

– Ki vigyáz az én gyerekeimre? – kérdeztem hangosan.

– Minden embernek van saját szelleme. Az a szellem vigyázza az embert, aki teremtetette.

Egyenesen elismerem, hogy amikor legyőztem a félelmemet, megtetszett nekem a szellemmel való beszélgetés. A beszéd a jóslás folytatása volt. Én kérdeztem a szellemtől. Ő viszont válaszolt a kérdéseimre.

– Akarsz beszélni a Szellemmel? – csavarta a nyelvemet a hang.
– Igen akarok – válaszoltam hangosan.
– Akkor tedd fel a kérdéseket. Idegen emberekről ne kérdezzél!
– Hogy hívnak téged? – kérdeztem.
– Te hogyan akarsz engem nevezni? – csavarta az én nyelvemet a hang.
– Az én papám meghalt. A nagymamám azt mesélte nekem, hogy a halott hozzátartozónk szelleme segít nekünk Akkor te Szellem Misa vagy – fejeztem be.

– Akkor, Szellem Misa! Hogy te – így én is – csavarta nyelvemet a hang.
– Szellem Misa sokat dolgozik. Ettől a pillanattól ne hívjál engem! Mostantól én foglak hívni téged beszélgetésre – csavarta nyelvemet a hang.
– Hogyan fogsz engem hívni? – kérdeztem meglepetten.
– Úgy, hogy kiütöm a kezedből a tárgyakat, vagy összezsavarom a lábaidat – csavarta nyelvemet a hang. Akkor rögtön mondd Szellem Misának, hogy szabad vagy, vagy sem. Ha el vagy foglalva, akkor mondd hangosan, hogy „én most el vagyok foglalva.” Ha szabad vagy, akkor mondd hangosan: – „Szellem Misa, akarlak téged hallgatni. Elmentem.” – csavarta nyelvemet a hang.

Én ültem, mint a mesében! Ez varázslatos mese volt!! Mese, és mégis igaz! Az én részemre ez igaz volt, mert én tisztán hallottam a hangot!

Tengizben, ahol dolgoztam nem volt munkaidő. Ott feladat volt. Minden nap 12–13 órát dolgoztunk. Nagy feszültség volt körülöttünk. Én a munkában szerettem első lenni! „Szellem Misa, kérlek, adjál nekem örömet, és frissességet, hogy én gyorsan, és pontosan befejezzem a feladataimat! Hogy a munkában én legyek az első!” – kértem Szellem Misát. Magam fordultam a Szellemhez. Segítségül hívtam őt. És meglepődtem magamon, mikor én robottá váltam! Csak

számoltam, számoltam és számoltam! Eredményként én voltam az első, aki befejezte mindhárom feladatát, amikor a többi kolléga csak az első feladat végénél tartott. Lélekben én mélyen hittem, hogy Szellem Misa műve volt, ő adott nekem örömet a munkában! Ez viszont frissesség!

Már mély álomba merültem, amikor meghallottam, hogy recseg a padló és a szék, a kis üvegpooharak csengenek, mintha egymáshoz ütődnének. Egyedül voltam a szobámban. Félelmetes volt! Felkeltem és felkapcsoltam a villanyt. Jártam a padlón. Nem recseg! És nem is tudna recsegni, mert beton padlózat volt, amire linóleum volt ragasztva! Ráültem a székre. A szék fából készült és teljesen új volt. Nem recsegett! Ellenőriztem a polcon az üvegpooharakat. Egymástól kis távolságra voltak. Világosan látszott, hogy még véletlenül sem tudnának egymáshoz koccanni! Nagyon féltem! Eszembe jutottak mindenféle félelmetes dolgok, amikről gyermekkoromban mesélt nekem a nagymama. Majd amiket fiatal koromban a barátok közt hallottam. És itt Tengizben mennyit beszéltünk olyan erőről, amit az ember elfogadott, hogy van, de nem tudja megmagyarázni! A házban volt sok ember, de mindenki aludt.

„Mit kellene tennem? – gondolkoztam én. – Hívni az embereket, és mesélni nekik az én félelmeimről? De a félelmem akkor az ő számukra nevetséges lesz!”

Összeszedtem a bátorságomat, és azt mondtam: – „Szellem Misa! Ha neked tetszik lakni az én szobámban, akkor lakjál itt! De ne zavarj engem az alvásban! Jól ki kell aludnom magam, hogy legyen erőm holnap dolgozni! Tudod te nagyon jól, hogy az ember munka nélkül nem tud megélni!” Ezután lefeküdtem az ágyba, majd gyorsan és nyugodtan elaludtam.

Mióta megjelent nálam a hang, velem történtek csodák! Ültem és dolgoztam, de észrevettem, hogy a jobb kezemből gyakran kiesik a ceruza. Volt, amikor meg akartam fogni a ceruzámat, és nem tudtam megfogni! Megfogom,

és azonnal leesik, mintha valaki kiütné a kezemből a ceruzámat. Én világosan éreztem ezt az ütest! Gyakran előfordult, hogy a krémes dobozkára nem tudtam rátenni a tetőt, mert állandóan leesett, mintha kiütötte volna valaki a kezemből. És ezt az ütest is határozottan éreztem! Az is gyakran előfordult, hogy a jobb lábammal ráléptem a bal lábamra. Egyszer váratlanul azt éreztem, hogy valaki meghúzta a hátamon a blúzomat. A félelemtől megdermedtem! Nem egyszer nagy ütest éreztem a jobb oldalamon, a máj helyénél. Gyakran kiesett a kezemből a kulcscsomó. Mikor rendbe raktam az ágyneműt, éreztem, hogy valaki kiüti a lepedőt a jobb kezemből. Ütest éreztem! Nemegyszer volt, hogy a kispárnát rá tettem az ágyra, és amikor elvettem a kezemet, a kispárna leesett az ágyról! Márpedig én biztosan tudtam, hogy én gondosan elvittem onnan a kezemet, és a párna azután esett le! Nem éreztem, hogy én lettem volna az, aki a kispárnát ledobta az ágyról! Így tettem néhányszor. És néhányszor a kispárna leesett az ágyról. Olyan volt, mintha láthatatlan erő lett volna jelen a szobámban!

Volt a szobámban 3 db. kis szőnyeg. Mióta megjelent nálam a hang, én gyakran a jobb lábammal fölemeltem hol az egyik, hol a másik kis szőnyeget! És pontosan tudtam, hogy ez akaratomon kívül történt! Ezt biztosan tudom! Mert nem egyszer direkt járkáltam a kis szőnyegen, és figyeltem a jobb lábamat, hogy még véletlenül se emeljem föl vele a szőnyeget. És újra, és újra a jobb lábammal akaratomon kívül fölemeltem a szőnyeget! Gyakran történt velem, hogy mentem a lakásban, és akaratomon kívül a jobb lábamat kiemeltem a papucsból. Tehát levettem a papucsot akaratomon kívül! Gyakran megálltam, és gondolkoztam. Mi ez? Ilyen csodák történtek velem mindenhol, utcán, munkahelyen, a szobámban, ahol laktam, éjjel-nappal, amikor nem aludtam!

Én azt gondoltam, hogy Szellem Misa hív engem, hogy beszéljek vele! Akkor én így mondtam hangosan: – „Szellem Misa! Én most el vagyok foglalva! Majd munka után foglak téged hallgatni!” Fölöttem uralkodott egy számomra ismeretlen és megmagyarázhatatlan erő. De ezt az erőt, amit én el-

neveztem Szellem Misának, én nagyon megszerettem! Munka után én vidáman siettem haza!

– „Szervusz, Szellem Misa! Már végeztem a munkámmal, és megvacso-
ráztam. Most szívesen meghallgatlak téged!” Hogy hallgassam Szellem Misát,
én csendet teremtettem a szobámban.

– „Szellem Misa kiütött a kezedből egy szelet tortát az ebédlőben. Így akart
Szellem Misa neked gyengédséget adni!” – Erőszakosan csavarta a nyelvemet a
hang. – „Te a mai napon sokat dolgoztál! Te fáradt vagy! Láttam, hogy az em-
berek a pénz miatt hogyan rövidítik meg a saját életüket! A gazdagság méreg, az
embereknek!” – Ezt mondta Szellem Misa az én nyelvemmel.

– „Kérdezzél, én fogok válaszolni!” – ajánlotta fel Szellem Misa az én
nyelvemmel. Úgy, hogy csavarta a nyelvemet akaratomon kívül.

– „Szellem Misa! Hogyan hosszabbíthatja meg az ember az életét?” –
kérdeztem hangosan.

– „A te életed a te kezekben van. Én megteremtettelek téged. Én adtam
neked az életedhez az eszedet is! Saját magad vigyázz a saját életedre!” –
suttogott Szellem Misa az én nyelvemmel. Ez a válasz engem meglepett! Ennél
okosabban nem is lehetett volna válaszolni!

– „Szellem Misa, az ember élete nagyon rövid, hogy lehet vigyázni rá?” –
kérdeztem hangosan.

„Ne egyél száraz ételt, ne okozz embernek bajt! Szépítsd a saját életedet, és
szépítsd az életét más embereknek!” – válaszolt suttogva az én torkomban.

– „Szellem Misa, húst lehet enni? Vannak tudósok, akik bizonyítják, hogy
a húsevők rövidebb ideig élnek, mint a vegetáriánusok. Te hogy gondolsz?” –
kérdeztem hangosan.

– „A hús kell a vérképzéshez, de nem szabad túlzásba vinni!” – csavarta az
én nyelvemet és suttogta a torkomban Szellem Misa.

– „Szellem Misa, vannak tudósok, akik úgy tartják, hogy a tej az embernek
csak gyermekkorban kell! Te mit javasolsz?” – kérdeztem.

– „Tej nélkül nincs élet! Igyál tejet az egész életen át!” – válaszolt suttogva.

Nagyon érdekes volt beszélni a Szellemmel! Egyedül voltam a szobámban, kérdeztem hangosan. Szellem Misa válaszolt nekem a csukott szájamban, suttogással az én torkomban és ezzel csavarta az én nyelvemet.

A válaszok engem nagyon megleptek. Az én szememben ezek a válaszok rövidek és bölcsek voltak. Világosan értettem, hogy velem valami nem mindennapi dolog történik. Velem csoda történt! Beszéltem én! És beszélt nekem még valami ismeretlen, és láthatatlan erő!

– „Szellem Misa, te hogy nézel ki?” – kérdeztem hangosan.

– „Szellemet nem lehet látni! A Szellemet csak hallani és érezni lehet! Ma a munkahelyeden én meghúztam a blúzodat. Igaz, te nagyon megijedtél! Este, amikor te sétáltál a tábor körül, én rád ütöttem a jobb oldaladon! Ezzel akartam tudomásodra hozni, hogy én is veled sétálok! Te engem nem látsz, de én téged látlak, hallak, és mindent tudok rólad!”

– „Szellem Misa, mit jelent, az hogy Szellem?” – kérdeztem hangosan.

– „Szellem – ez határ élet és halál között.” – suttogott a Szellem az én torkomban erőszakosan csavarva a nyelvemet.

– „Szellem Misa, honnan lettél? Honnan eredsz?” – kérdeztem én.

– „Én a földön születtem. Később a kozmoszba költöztem.” – suttogta nekem a belső hang az én nyelvemmel. „Most kezdődik a sorozat, amit te szoktál nézni. Menj nézni a filmet!” Mintha felébredtem volna! Megnéztem az órát. Tényleg, nemsokára kezdődött a sorozat! Én varázslatos mesében éreztem magam! Velem csoda történt, amiről én nem tudtam semmit! De ezzel a csodával érdekes volt beszélni! Én szerettem ezt a csodát!

Egyszer, bejöttem Dávidhoz, aki jó kollégám és barátom volt, a másik osztályról. Korábban már nemegyszer jósoltam neki kistányérkával Szellemre, mert ez volt az én jósló kártyám.

– Dávid! – fordultam hozzá – a Szellem mesél nekem érdekes válaszokat az én kérdéseimre. Mindent leírtam, itt van ezen a papíron! Olvasd el!

Dávid olvasott, csodálkozott és szomorkodott. – „Tamarocska, annyira érdekes, hogy mesél neked a Szellem! Van olyan jelenség, hogy Szellem emberrel beszél! Erről olvastam egy könyvet, amit Amerikában írtak! Én ezt a könyvet magyar fordításban olvastam! Milyen nagy öröm, ha a Szellem beszél az emberrel! Én nagyon szeretném azt, hogy Szellem velem is beszéljen! De sajnos velem nem beszél Szellem! Ha beszélne velem, én órákig ülnék, és beszélnék vele! Tamarocska, kérdezd Szellemtől....”

Így volt, sok-sok hónapon át. Én és Dávid kérdeztünk. Szellem Misa válaszolt nekem a csukott számban suttogással a torkomban, úgy csavarta az én nyelvemet. Dávid azt hitte, hogy a Szellem a kistányérkás technikával válaszol nekem, úgy, hogy mutatja nekem a betűket, majd a betűkből én összeállítom a szöveget, majd a mondatokat. Én viszont nem mondtam barátomnak, hogy a Szellem már régen nem a kistányér segítségével beszél velem, hanem a csukott számban suttogva csavarja a nyelvemet. Így beszél az én torkomban. De elmondtam Dávidnak az én saját tapasztalatomat. Dávid, mikor a Szellem beszél velem, akkor én a fejtetőmön könnyű mozgást érzek. Ez a mozgás engem olyan antennára emlékeztet, amit valaki kinyit beszéd közben. Ez gyakran van olyankor, amikor én gondolok a Szellemre, vagy hallgatom őt. Egyszer megkérdeztem Szellem Misától, hogy ez mit jelent? És tudod hogy mit válaszolt? Ezt: – „Én adok neked életet gondolataimmal. Régen éjjel adtam, amikor te aludtál. Ezért ezt te nem érezted. Most adom neked az életet gondolataimmal nappal. Így közlöm veled, hogy vagyok.”

Dávid azonnal a feje tetejére tette a kezét!

– „Én szeretném, hogy nekem is legyen olyan antennám! Én is szeretnék beszélni Szellemmel!”

Azt a tényt, hogy hogyan beszél velem Szellem Misa, azt, hogy Szellem Misa erőszakkal csavarja az én csukott számban az én nyelvemet, azt nem mondtam Dávidnak!

Miért titkoltam el ezt a jelenséget? Most, amikor ezt a könyvet írom, így értem: Első részben részletesen leírtam a kistányér mozgásának a titkát. Részletesen leírtam a kozmikus energiának a titkát is, ami tartotta a tárgyakat a homlokokon. Leírtam, hogy a Szellem röviden és pontosan válaszolt. Leírtam, hogy a kollégák engem boszorkánynak neveztek! És ez a név, hogy „Boszorkány” nekem nagyon kellemetlen volt! Az a hang, az a hangulat, amikor így neveztek, visszautasító volt! Eltaszított engem a kollégáimtól!

És most azt a csodát, ami történik velem, nem tudtam megmagyarázni! Ez a jelenség nyugtalanított engem annak ellenére, hogy nagy kíváncsiságot keltett bennem! Kerestem a segítséget az emberektől. Az osztályon volt egy jó kollégám, Imre. Ő hívő volt. Azt gondoltam, hogy lehet, hogy ő tud valamit erről a jelenségről. Egyszer hozzáfordultam: „Imre! Szellem nekem mesél!” – „Mit akarsz mondani Tamara? Hogy Isten veled beszél?! Mert a Szellem az Isten! Tamara, te már megőrültél!” Ő a mutatóujját a fejéhez tette és csavaró mozdulatot tett az ujjával. „Elegem van belőled! Semmit nem akarok a Szellemről hallani!”

És én szomorúan megértettem, hogy soha senkinek nem szabad elmondani a titkomat, hogy beszél velem Szellem! Mert nagyon drágán fogok fizetni: elveszíthetem a munkámat!

Az osztályon, ahol még nemrég vidáman jósoltunk Szellemre, az emberek kerülnek engem. Régen sok kolléga jött az én dolgozó szobámba. Most nem jött egy sem! Senkinek nem volt semmi dolga velem. És ha én fordultam valakihez munkával kapcsolatos kérdéssel, akkor szárazon válaszoltak nekem. És egész testtel nagy elfoglaltságot mutattak nekem.

Régen Luca, László, Imre vidáman hívtak engem, hogy menjünk együtt ebédelni. Most mindenki elfelejtkezett rólam. Senkinek velem semmi dolga nem volt. De az osztályon mindenki elismerte, hogy a munkában én vagyok az első!

– Tamara, veled nehéz versenyezni! – néha így viccelt Imre, amikor én mentem a szomszéd szobába, és felajánlottam a segítségemet, mert már befejeztem minden feladatomat.

Régen szívesen elfogadták a segítségemet. Most sem bántott engem senki, de senki nem tekintett rám barátként, barátnőként, kollégaként.

Én sem nagyon jól értettem saját helyzetemet. Az én vidám Szellemjóslásom, az én kozmikus energiám! És most az én nyilatkozatom, hogy Szellem beszél velem! Ez mind ellenem szólt! Vallomásom kollégáimnak, hogy Szellem mesél nekem – kegyetlen büntetés lett nekem! Már nemcsak boszorkány voltam, már „Örült”-nek neveztek. Kilátástalan helyzetemet értettem. De nem tudtam ebből kimászni. A lelkiismeret nem engedte. Hiszen én világosan hallottam, hogy valaki beszél velem. Akarom én, vagy sem, az én nyelvemet valaki (nem én) erőszakkal csavarja, mondatja velem a szavakat és mondatokat. Valaki suttogott az én torkomban az én nyelvemmel. Ez csoda volt, amiről én soha semmit nem hallottam. Kollégáim sem tudtak erről semmit! Ha legalább egy ember tudná, hogy mi is ez a jelenség, akkor nem neveztek volna engem „örültnek.” Van ilyen csoda! És ez a csoda velem történt! Megszerettem ezt a csodát! Szerettem beszélni ezzel a csodával! A legérdekesebb az volt, hogy ez a csoda mesél!

Szellem Misa mindent tudott rólam, minden barátomról és minden kollégáról.

Szellem Misa esténként mesélt nekem a gyermekeimről: – „Látom a fiadat, ő már haza jött a munkából. Most éppen mosogat, és a felesége segít neki.” Vagy: – „Látom, hogy a fiad és a felesége munka után fekszenek a franciaágyon és beszélgetnek. Ők szeretik egymást.” Vagy: – „Látom, hogy a gyerekek kirán-

dulni mennek kocsival.” Szellem Misa mindezt suttogta nekem a torkomban, csavarta erőszakosan az én nyelvemet. És én láttam képeket–filmet, ahol volt a fiam, az ő felesége, az én édesanyám, és a nagynéném. Ezekben a képekben én hol a fiam szobájában, hol az édesanyám lakásában voltam. Úgy éreztem magamat, hogy ott vagyok velük, látom őket és beszélek velük. Kellemes meleg érzés volt a szívemben!

– „Szellem Misa, te tudsz újra a földre költözni? És ha igen, akkor hogyan?” – kérdeztem én hangosan.

– „Nem, már nem tudok. Én a Világegyetem Szelleme lettem! Itt sok a munkám.”

– „Mit csinálsz?” – kérdeztem hangosan.

– „Sokat dolgozok.” – suttogott a torkomban. – „Én és sok más Szellem a Nap problémájával, és az emberek fájdalom nélküli szülésének lehetőségével foglalkozunk. A Nap kihűlhet! De Szellem Misa, és más Szellemek majd megmentik a Napot!” – „Sok tudós a Földön azt feltételezi, hogy a Nap talán már nem ég, csak világítása jön a Földre.” – meséltem a Szellemnek. – „Ne félj! A Nap soha nem fog kialudni! A Nap egyre fényesebb és fényesebb lesz! Ezen dolgozik maga Szellem Misa!” Gyengéden suttogta ezt nekem a Szellem.

– „Szellem Misa, te tudod azt, hogy hogyan keletkezett a Világegyetem?” – kérdeztem hangosan.

– „Igen, tudom!” – suttogott a torkomban.

– „Szellem Misa, el tudod mesélni nekem, hogy hogyan keletkezett a Világegyetem?” – kérdeztem.

– „El tudom mesélni!” – suttogta. – „De neked ki fog száradni a torkod, ha elmesélem, mert ez hosszú történet lesz!”

– „Szellem Misa, elmesélhetem az embereknek azt, amit erről te fogsz nekem mesélni?” – kérdeztem. – „Te el akarod mesélni az embereknek?” – lepődött meg Szellem Misa. – „Igen, szeretném elmesélni! Azt hiszem, ez érdekli az embereket! Az ember mindig keresi a Világegyetem kezdetét. A tudósok azt

feltételezik, hogy a Világegyetem egy ősrobbanástól keletkezett, nagyon kicsi és nagyon nehéz részecskékből.” – „Dönts te magad arról, hogy elmeséled vagy sem!” – suttogott a torkomban csavarva a nyelvemet.

Már elmeséltem, hogy a suttogás a torkomban az én akaratomon kívül kényszerített engem arra, hogy elhiggyem, hogy van erő, ami uralkodik fölöttem. És ez az erő csoda! Ettől a csodától én nem tudtam szabadulni. Amikor a kistányérkával jósoltunk, én hívtam a Szellemet. Most fordítva lett! A Szellem engem bármikor tudott hívni beszélgetésre!

Mi volt az, amitől én mélyen elhittem, hogy Szellem Misa hív engem? Részletesen leírom!

Egyszer hirtelen erős fájdalmat éreztem belül a számban az alsó ajkam bal oldalán! Úgy éreztem, mintha megharaptam volna magamat a számon belül. Megnéztem a tükörben, és megláttam a kis véres sebet az alsó ajkamon belül, baloldalon. Olyan seb volt, ami akkor szokott lenni, amikor az ember véletlenül megharapja a nyelvét vagy belül a száját.

– „De én nem nyitottam ki a számat!” – gondoltam én. Lehet, hogy Szellem Misa engem így hív beszélgetésre? Ekkor hangosan ezt mondtam: – „Szellem Misa, ha te hívsz engem, akkor harapjál meg engem még egyszer!”

Reszketni kezdtem a meglepetéstől és félelemtől, amikor erős fájdalmat éreztem ott, ahol már előzőleg is. Megnéztem a tükörben. Az alsó ajkamon belül, baloldalon, az első véres kis seb mellett, volt még egy ugyanolyan véres kis seb! A félelemtől az egész testem reszketett, bizsergett a fejem búbjától a lábam ujjáig! Éreztem, hogy engem valaki simogat! De úgy, hogy a simogatást a testem minden pontján éreztem. A félelemtől megnémultam!

– „Kényszerítettetd Szellem Misát, hívni téged kétszer! Ül le és hallgass!” – szigorúan suttogta a Szellem az én torkomban. – „Régen te hívtál engem. Most én hívlak téged akkor, amikor akarom!” A suttogás a torkomban az én akaratomon kívül, és a 2 harapás bizonyíték lett nekem arra, hogy láthatatlan és

előttem nem ismert erő uralkodik fölöttem. Mélyen elhittem, hogy ez az erő létezik! Ezt az erőt én magam neveztem Szellem Misának.

– „Te reszketsz!” – suttogott a hang a torkomban, és csavarta a nyelvemet. „Menj és öltözz fel melegebben!”

Némán felálltam, és felvettem a szabadidő ruhámat. Ezután csendesen leültem a díványra.

– „Látom, hogy te egy lila színű szabadidő ruhát vettél fel, és lila színű szalaggal összekötötted a hajadat. Én mindent látok, hallok és tudok rólad. Te viszont nem látsz engem. Te engem hallasz és érzel, mint most, amikor én megharaptam az ajkadat belül.”

A félelemtől megdermedtem! A szemem elsötétült. A fejemben nagy nyomás volt, mintha fogóval szorították volna össze!

– „Te most szédülsz!” – suttogott a torkomban. – „Érzed fejedben a nyomást! Ezt én idéztem elő. Én, Szellem Misa csökkentettem a vörös vérsejtek számát a szervezetedben. Látod, hogy elsötétült előtted a világ?” – Borzongok a félelemtől és bizsereg a testem!

– „Nyugodj meg, én már visszaadtam neked a vörös vérsejteket! Fejedben a nyomás elmúlt, és a szemed már jól lát! Látom, hogy te megnyugodtál! Akkor hallgass engem, és ne zavarjál kérdésekkel! Gondolataidban se kérdezzél!”

A nagy felelősség a Szellem előtt, és az óriási kíváncsiságom csillapították a félelmemet. A gyengéd és aggódó hang teljesen megnyugtatót engem. – „Te jó lány vagy, mert sokat segítesz az édesanyádnak és idős nénédnek.” Vagy: – „Te jó és szerető anyja vagy a gyermekednek!” Vagy: – „Te ma sokat dolgoztál, vigyázz magadra! Sétálj sokat a friss levegőn! Oxigén kell a vérképzéshez!”

Így ültem a díványon, hallgattam, és ismételtem hangosan. És írtam egy füzetbe.

Hogyan teremt az Isten új lelket?

A halál bekövetkezte előtt a Világegyetemi Szellem gyengéden beszél a haldokló emberrel. Beszédével a Szellem elveszi a fájdalmat a haldokló embertől. A halál pillanatában a Világegyetemi Szellem gondolataival hirtelen leválasztja a lelket a haldokló testről. Ez a leválasztott lélek a Világegyetemi Szellemnek a földön nem kell! Ezért a Világegyetemi Szellem gondolataival a Napra költözteti a meghalt ember lelkét.

A Napon a lelkek örökké élnek. Ott végeznek nagy munkát. A Napon minden lélek test nélküli. Szabadon mozognak a Napon belül. A lelkek látják egymást, de nem ismerik egymást. És nem is beszélnek egymással. A Napon minden lélek örökké gondolkodik. És csak egy, két, három, szót vagy rövid mondatot mond gondolataival. Hogy a léleknek mit kell gondolnia, azt a feladatot a Világegyetemi Szellemtől kapja. Gondolkodáskor jönnek gondolatai. A gondolkodáskor energia termelődik, és ez az energia táplálja a Napot.

Így gyűjti össze a Nap az energiát.

– „Minek?” – gondoltam én. – „Ha te zavarni fogsz engem, miközben mesélek, akkor azonnal elmegyek! Te szemtelen vagy! Te neveletlen vagy! Nem tanítotlak téged hallgatni?!”

– „Szellem Misa, ne haragudj!” – kértem hangosan.

– „Hallgass, én már elolvastam a kérdésedet a gondolataidban!” – csavarta a nyelvemet, suttogott a torkomban a Szellem.

Kiderült, hogy a Szellem nemcsak lát, hall, és mindent tud rólam, a Szellem még az én gondolataimban is tud olvasni, ismeri a gondolataimat is!

– „Mesélek tovább!” – suttogott a Szellem.

A Világegyetemi Szellem tud beszélni minden Lélekkel, a gondolataival. Lélek is válaszol a Szellemnek gondolataival. De nem mindig. Lélek a Napon beszél a Világegyetemi Szellemmel a Szellem utasítása szerint. A Világegye-

temi Szellem akarata szerint a Lélek kaphat újra testet, és költözhet újra a Földre. Tehát a Lélek tud költözni emberi testbe, vagy más élőlény testébe.

A halott emberi testet a Világegyetemi Szellem használja, hogy teremtsen új emberi lelket.

Világegyetemi Szellem, ez a te Szellem Misa, gondolataival vágja a halott test energiáit darabokra.

Később a Világegyetemi Szellem, ez a te Szellem Misa, gondolataival emeli minden darabnak az energiáját! És gondolataival dobja a Földre! Ha az energiának a rezgései, és Szellem Misa gondolatainak rezgései egyben összeesnek, akkor Szellem Misa ezt az energiát gondolataival átviszi a Világegyetembe. Ott légtérben Szellem Misa gondolataival kirakja az emberi testnek az energetikus formáját. Amikor készen van az emberi testnek az energetikus formája, Világegyetemi Szellem, ez a te Szellem Misa, tesz minden formába egy darabot Isteni testből. Harminc nap múlva, ott a légtérben minden formában megszületik egy új Lélek.

Világegyetemi Szellem, ez a te Szellem Misa, gondolataival beköltözteti az új Lelket az emberi testbe a Földön a megtermékenyítés pillanatában.

Szellem Misa akarata szerint, én minden szót hangosan mondtam, ellenőrzés miatt. És csak utána írtam le.

Nagy érdeklődéssel és kíváncsisággal hallgattam ezt a beszédet. De a hallgatástól nagyon elfáradtam. Lett egy olyan pillanat, amikor kimerültem, és gondolataimmal mondtam Szellem Misának, hogy nincs több erőm őt hallgatni! Ilyen gondolataimra Szellem Misa kedvesen beszélt velem:

– „Én elfárasztottalak téged a hosszú beszéddel!”

– „Köszönöm Szellem Misa a beszédet. Nem te, hanem én fárasztottalak téged saját kíváncsiságommal!”

– „Én megtanítottalak téged tisztelni a Szellemet!” – suttogott az én nyelvemmel az én torkomban. – „Menj pihenni!”

Visszafojtott lélegzettel hallgattam Szellem Misa beszédét. Annyira figyelmesen hallgattam őt, és ismételtem, és írtam, hogy az egész beszéd alatt én nem lélegeztem! Ettől voltam fáradt. Az egész testem kimerült a nagy belső feszültségtől. Szellem Misához nekem sok kérdésem volt. Ezek a kérdések egy pillanatra villantak meg a gondolataimban. De nem mondtam hangosan, mert nagyon fáradt voltam.

– „Én elolvastam a te gondolataidban minden kérdést” – suttogott Szellem Misa a torkomban és csavarta a nyelvemet. – „Menj, pihenj. A kérdéseidre majd válaszolok máskor.”

A nagy fáradtságtól én már nem akartam hallgatni a Szellemet. Legyengítettem magamat. Lefeküdtem a díványra.

A beszéd, hogy a Szellem hogyan teremti az új Lelket, mélyen meglepett engem! – „Mi ez? Mi történik velem? És az én Szellem Misám már Világegyetemi Szellem lett!” – gondoltam. De ez mind annyira érdekes! El akartam mesélni valakinek ezt a beszédet! Szerettem volna látni, hogy hogyan fognak reagálni az emberek, ha elmesélem nekik.

Felkeltem a díványról, és kimentem a szobából. Bekopogtam egy jó szomszédhoz, aki jó barátom is volt. – „Tamarocska! Gyere be, ülj le. Látom az arcodon, hogy valami történt! Ülj, le, nyugodj meg!” – mondta kedvesen Zoltán.

– „Kérsz kávé vagy teát?” – „Nem, inkább adjál egy kis bort!” – Zoltán gyorsan adott egy kis pohárkát borral.

– „Köszönöm, Zoltán!” – mondtam, és ittam egy kortyot. Az, hogy Zoltán kedvesen fogadott engem, és kész volt meghallgatni, ez megnyugtatót engem. – „Zoltán, szeretnék neked elmesélni valamit, amit én nem tudok megmagyarázni magamnak sem. Te már tudod rólam, hogy én tudok jósolni Szellemre. És most..... én nem tudtam elmondani az igazat, hogy hallom a hangot, ami mesél nekem! Ez a hang suttog nekem a torkomban. Ez a hang csavarja nekem a nyelvemet, és így beszél.” Az igazságot direkt nem mondtam. Félttem elmondani

az igazat! Másképpen mondtam. – „Zoltán! Amikor én játszom a betűkkel, akkor jönnek érdekes szavak. Majd szavakból mondatok. Ezeket a mondatokat én leírtam papíron. Eredmény volt a beszéd. Az, hogy hogyan teremti a Világegyetemi Szellem az új lelkeket.” „Zoltán – folytattam –, én materialista vagyok, és nem hiszek abban az Istenben, aki a világot 7 nap alatt teremtette! Milliárd és milliárd év alatt fejlődött az élővilág és a növényzet a Földdel együtt. Akkor hogyan lehet magyarázni azt a beszédet, amit leírtam? Kérlek, hallgasd meg!”

Eloolvastam neki a beszédet. Zoltán nagyon figyelmesen hallgatott, nem zavart a felolvasásban. Olvasás után én néztem Zoltánra, vártam, hogy mit mond? Zoltán hallgatott, és figyelmesen nézte az arcomat. Fölállt, és közelebb jött hozzám. Figyelmesen tanulmányozta a szememet. – „Zoltán, nem vagyok őrült! Én mindent értek, csak nem tudom megmagyarázni, hogy hogyan jött ez a bámulatos, varázslatos, de félelmetes beszéd! Azért félelmetes, mert én nem ismerem, hogy ezt én alkottam!” – „Ha te nem tudod, akkor én sem tudom!” – mondta Zoltán. – „Menj sétálni, szórakozzál, és ne játsszál betűkkel, a Szellemmel!”

Kimentem. És egyenesen mentem barátomhoz, Dávidhoz.

– „Tamarácska!” – örömmel fogadott engem Dávid. – „Ülj le! Már nagyon vártalak! Mesélj, mit mondott neked Szellem Misa?” Részletesen elmeséltem a beszédet, amit leírtam a papírra. – „Jaj, mennyire érdekes!” – kiáltott fel Dávid! – „Tehát halála után Isten a halott ember lelkét a Napra teszi! Viszont én azt gondoltam, hogy a Lélek örökké él a Földön, és az emberi test, az csak ruha a Lélek részére.”

– „Szellem Misa, – folytattam én – megígérte, hogy legközelebb elmeséli, hogy mit jelent „Lélek”. Ez volt az én kérdésem, és ezt a kérdést Szellem Misa elolvasta a gondolataimban.”

– „Tamarocska, tessék itt van ceruza és papír! Kérlek, írd a kérdéseket Szellem Misához!”

Én írtam.

1. Mit jelent: „Lélek”
2. Találkozott-e Szellem Misa Jézus Lélekkel?
3. Látja-e Szellem Misa magát Istent?

A munka Tengizben nagyon feszült volt. Naponta 11–13 órát dolgoztunk. Annyira fáradt voltam, hogy munka után nem volt erőm Szellem Misát hallgatni. De én egy pillanatra sem feledkeztem meg az ő létezéséről. Szabadidőmben állandóan azokra a kérdésekre gondoltam, amiket Szellem Misától akartam megkérdezni. És gondolkoztam, hogy vajon milyen válaszok lehetnek a kérdéseimre?

Egész héten át én nagyon le voltam terhelve a munkámmal. Ezért Szellem Misa azt parancsolta nekem, hogy csak szombaton beszéljek vele. Szombaton csak 12 óráig dolgoztunk. Így ebéd után 14 órakor már türelmetlenül vártam, hogy Szellem Misa mikor fog már hívni engem beszédre! Hogy örültem, mikor a kezemből kiesett a kulcs vagy a villa! Vagy megbotlom, és a lábammal (jobb, mert mindig a jobb!) fölemelem a kis szőnyeget a padlón.

– „Szellem Misa – örültem –, én már megebédeltem, kipihentem magam, és szeretnék téged hallgatni!”

– „Kérjél Szellemtől bármit, – suttogott az én torkomban, és csavarta az én nyelvemet. – Én a te szolgád vagyok!”

– „Szellem Misa, én csak egyet kérek! – Beszélj velem, légy szíves!”

– „Jól van, – suttogott. – De Szellemnek ne mondd, hogy: Légy szíves. Beszélj röviden és világosan.”

A papír Dávid kérdéseivel itt volt az asztalon a szemem előtt. – „Én már elolvastam a kérdéseket! Sorrendben válaszolok” – suttogott a Szellem a torkomban.

1. Lélek – ez élet, értelem és forma egyben.

2. – „Ki az a Jézus? Én nem ismerek semmiféle Jézust.” – suttogta a Szellem az én nyelvemmel.

– Jézus – Isten fia, 2000 évvel ezelőtt élt a Földön. Az emberek megölték őt. Nem lehet, hogy te Szellem Misa ezt ne tudjad!” – meglepődtem én.

Szellem Misa nevetett! Én világosan hallottam vidám nevetést. Ebben a pillanatban nem féltem. Örültem, hogy hallom a Szellemet. „Én a te Szellem Misa! Én Világegyetemi Szellem vagyok! Én tudok mindent! Én látok mindent! Ismerem a múltat! Ismerem a jövőt! De Jézust nem ismerem!” – „Szellem Misa! Te ismered Istent? Találkoztál már vele?” Szellem Misa hangosan nevet! Igen, hangosan nevet, ezt világosan hallottam a saját fülemmel! Ez a hang olyan volt, mint az én kisfiamnak a nevetése gyermekkorban. Mikor ő eldug egy játékot a háta mögé, hogy becsapjon engem, hogy a játék nincs meg. – „Én Világegyetemi Szellem vagyok! Én vagyok neked Isten!” – Hogy féltem abban a pillanatban! Reszkettem a félelemtől! Szellemtől nem féltem. De Istentől féltem!

– „Látom, te félsz Istentől?” – szigorúan kérdezte suttogással Szellem Misa.

– „Igen, félek!” – válaszoltam hangosan.

– „Magyarázd meg, miért?” – parancsolta nekem a Szellem suttogással a torkomban.

– „Ha Isten teremtette az embereket, akkor miért nem tanította meg őket békében élni? Miért engedi Isten háborúzni és ölni egymást? Vagy miért engedi Isten, hogy emberek milliói haljanak éhen? Miért van a Földön erőszak és bűnözés?”

Szellem Misa – Isten hallgatott.

Majd kezd suttogni a torkomban:

– „Isten nem olyan, amilyennek a templomban képzelik. – Látom, te reszketesz a félelemtől!” – suttogott a torkomban.

– „Én vagyok neked Isten!! Ismered micsoda vagyok? Nem!” – folytatta Szellem Misa. – „Tehát ha nem ismered micsoda vagyok, akkor én vagyok neked Isten! Emlékszel? Az ősember félt a villámtól. Az ősembernek a villám

volt Isten! Most az ember már okos! És a villám az embernek többé már nem Isten!”

Kétféle érzés kavargott bennem: félelem és nagy kíváncsiság. Fölöttem uralkodott ismeretlen erő. És ezt az erőt én magam neveztem el Szellem Misának. Ezt a Szellem Misát én nagyon szerettem! Szellem hozzám gyengéd, jószágos, gondoskodó volt, mint az édesanyám! Szellem Misa vidám, tréfás és bölcs volt! Ez a csodálatos véleményem volt az én lelkemben az ismeretlen és láthatatlan erőről! Ez volt bámulatos csoda! Mikor én beszéltem ezzel a csodával, én egy másik világban voltam! És ez a másik világ nekem elérhető volt, és másoknak nem! Ez a világ nekem varázslatos mese volt!

– „Szellem Misa te most hol élsz?” – kérdeztem.

– „A Földön születtem. A Földről jöttem a Világegyetembe. Most a Tejúton élek. Most már én Világegyetemi Szellem vagyok! Én vagyok Élet Szelleme! Én adom az embereknek az életet!” – suttogott nekem a torkomban. – „Én veszem el az életet az embertől.”

– „Ha te adod az embereknek az életet, akkor hol van az az Isten, aki megteremtette az embereket?” – kérdeztem hangosan.

– „Isten, ez az én apám!” A Világegyetemben Isten most nincs! Ő elköltözött a Világegyetemből a Földre. Isten most a Földön lakik, és az ő szelleme él a Világegyetemben. – Világegyetemi Szellem! Ember él a Földön. Mikor meghal, akkor költözik saját Szellemmel Világegyetembe. Isten, az én apám meghalt a Világegyetemben. Ott maradt az ő Szelleme. Maga Isten él a Földön vidáman és örvendetesen.”

– „Szellem Misa! Mi ez $3=1$ és $1=3$? – kérdeztem én hangosan.

– „Ez a Lélek! Lélek ez 1 és áll 3 részből: élet, értelem és forma.” – suttogta a Szellem az én nyelvemmel a torkomban.

– „Miért teremtette a Lelket Isten?” – kérdeztem. – „Hogy sokszorosítsa saját magát!” – suttogott és csavarta az én nyelvemet. Mikor hallgattam a Szellemet, akkor a kíváncsiságtól és meglepetéstől nem tudtam levegőt venni.

Ettől gyorsan kimerültem. A fejem nehéz volt és fájt. Összetörtnek éreztem magamat! Fizikailag beteg voltam!

– „Menj, és pihenj!” – parancsolta nekem a Szellem. Minden ilyen beszéd után én erőtlenül dőltem le a díványra, és azonnal elaludtam!

..... Valaki kopogott az ajtón. Kinyitottam. Ott állt barátom Dávid. – „Tamarocska, nem felejtetted el, hogy ma szombat van? Ma fog hívni téged Szellem Misa beszédre!”

– „Nem, nem felejtettem el!” – nevettem.

– „Foglak várni téged! Gyere hozzám rögtön a beszéd után! Borzasztó érdekes hallgatni, hogy mit mesél neked Szellem Misa!”

– „Feltétlenül jövök!” – ígértem én.

Szombaton, ahogy mindig ebéd után, én vártam Szellem Misa jeleket.

Feküdtem a díványon. Szellem Misa nem adott semmiféle jeleket. Felálltam és fogtam a műanyag kancsót, kimentem, hogy hozzak be egy kancsó vizet. Be akartam zárni az ajtót kulcsra. De nem sikerült! A kulcsomót leejtettem, és jól éreztem, hogy valaki kiütötte a kulcsokat a jobb kezemből!

– „Szellem Misa, én megyek vizet hozni! Játssz velem! Üssed ki még egyszer a kulcsokat a kezemből!” – mondtam én a Szellemnek, gondolataimmal. És lehet hinni, lehet nem hinni!

Amikor ki akartam nyitni a kulccsal az ajtót, akkor történt velem az, amit én csodának nevezek! Én világosan éreztem, hogy a kulcs leesett a jobb kezemből, mert valaki kihúzta a kulcsot a kezemből.

– „Szellem Misa! Megyek téged hallgatni!” – örültem én.

A szellem sír, a szellem hazudik

Én egyedül laktam a szobámban, ami egy 132 szobás nagy szállóban volt. Egyszer éjjel arra ébredtem, hogy valaki mellettem hangosan sírt és nyögött. Először azt gondoltam, hogy ez álom. Kinyitottam a szememet. Világosan hallottam hangos sírást és nyögést. Megdermedtem a félelemtől. Meg voltam rémülve! Mozdulatlanul feküdtem a hátamon. Valaki mellettem hangosan sírt és nyögött! Nem! Ez nem álom! Felugrottam az ágyból, és felkapcsoltam az éjjeli lámpát. Kiabáltam.

– „Szellem Misa, félek! Nagyon félek! Nem kell engem megijeszteni!” Abban a pillanatban senkit nem láttam magam körül. A házban, és az ablak mögött csend volt. Abban a pillanatban csak egyetlen gondolatom volt. Ez a Szellem Misa lehet! És újra eszembe jutott Szellem, aki lakik a házban és kiabál sokféle hangon. Ahogy én felálltam a díványról, a sírás és a nyögés megszűnt, eltűnt!

Rémes volt egyedül lenni a szobámban! Hogy akartam, hogy legyen még valaki, legyen szobatársam! Ránéztem az órára. Az óra éjjeli 2-öt mutatott. Nagyon fáradtnak és levertnek éreztem magamat. Fejem nehéz volt, és fájt. Orrom és torkom ki volt száradva. Égető fájdalom volt az orromban. Aludni akartam. Aludnom kellett, hogy másnap legyen erőm dolgozni!

– „Szellem Misa! Ne viccelődj velem így soha! Kérlek!” – könyörögtem én. – „Nyugtass meg engem. Gyorsan el kell aludnom, és holnap frissen felkelnem!”

Legyőztem a félelmet, ittam egy kevés vizet, megmostam a vízzel az orromat, ami ki volt száradva. Ezután könnyebben ment a levegővétel. Lefeküdtem, lekapcsoltam az éjjeli lámpát, és elaludtam.

Reggel, amikor felébredtem, rögtön eszembe jutottak az éjszaka történetek.

– „Miért ijesztett meg engem így Szellem Misa?” – kérdeztem gondolataimmal.

Hirtelen az én nyelvem akaratom nélkül kezdett suttogni a torkomban. – „Ez én vagyok, Szellem Misa, én hangosan sírtam. Én annyira hangosan sírtam, hogy felébresztettelek. – Tamásnak tengernyi bánata van!” – suttogott.

Tamást, az én kollégámat következő napra vártuk Budapestről. – „Mi történt Tamással?” – gondolataimmal kérdeztem én. A fejemben elrepültek egymás után különféle bánatok.

– „Tamás felesége, akit annyira szeretett, és aki gyönyörű volt, elhunyt autóbalesetben.” – csavarta nekem erőszakkal nyelvemet és suttogott. Szememből ömlött a könny. – „Szellem Misa, ha te Világegyetemi Szellem vagy, akkor miért nem mentetted meg Tamás feleségét? Tamás és a felesége nagyon jó emberek. Ilyen embereknek élni kell, és nem elpusztulni! Miért engedtélt ilyen szörnyűséget megtörténni? Ne adja Isten, hogy ez igaz legyen!” – kiabáltam én.

– „Te sírsz idegen bánat miatt?” – lepődött meg Szellem Misa. – „Te kéred Istent, hogy ne vegye el jóemberektől az életet? A te lelked jószívű! Te nagyon korán születél! A Földön most rossz, gonosz emberek élnek. De majd fognak élni más emberek, jóságosak. Menj Dávidhoz, és mesélj neki Tamás bánatáról. Erről még senki nem tud Tengizben. A földön eső nyomait fogod látni. Ez lesz a bizonyíték, hogy Szellem Misa igazat mondott.” – Hideglelés rázta a testem. Nem akartam hinni, hogy a Szellem igazat mondott. Azt akartam, hogy ne legyen igaz! De mélyen a lelkemben tudtam, hogy a Szellem mindig igazat mond! Így beszéltek a Szellemről kollégáim is. Elindultam, és a homokon eső nyomait láttam.

Ültem Dávid szobájában, és részletesen elmeséltem neki az éjszaka történeteket.

Dávid és én ketten kértük Szellem Misát és Istent, hogy ne legyen igaz, amit mondott Tamásról és feleségéről! Mindketten sírtunk, és könyörögtünk!

Másnap a magyarok megérkeztek Budapestről Tengizbe. Tamás is megérkezett! Én és Dávid örültünk, hogy a Szellem nem mondott igazat! Este ültem a szobámban, ahol laktam, és szidtam Szellem Misát!

– „Jó, hogy senkinek nem említettem Dávidon kívül, amit Tamásról mondtál! Szellem Misa miért hazudtál nekem? Miért küldtél engem más emberekhez, hogy hazudjak nekik?” Vártam, hogy mit fog mondani?

Szellem Misa így válaszolt: – „Jószívű az én teremtményem! Remélem, hogy te meg fogsz bocsátani Szellem Misának, hogy ő olyan a képeket látott meg, amik nem most, hanem tízmillió évvel ezelőtt történtek, és nem a Földön, hanem a Szaturnuszon! Eltévesztette Szellem Misa a látomás dátumát és helyét. A Szellem is tud hibázni! Tudom, hogy te nem szeretsz hazudni! Te szereted az igazságot! Te becsületes vagy. Jóságos, az én teremtményem! Nyugodj meg!” – suttogott Szellem Misa.

– „Szellem Misa, ha a Szellem hazudni fog, akkor kinek lehet hinni? Sem Szellemlnek, sem Istennek nem szabad hazudnia!” – vitatkoztam én.

– „És mi köze van itt most a történeteknek a Szaturnuszhoz?” – kérdeztem meglepetten.

– „Erről mesélek neked a következő szombaton.” – vonta el a figyelmemet Szellem Misa. – „Menj, pihenj, és foglalkozzál házimunkáival!”

Isten és Istennő

– „Szellem Misa, mesélj nekem a Világegyetem kezdetéről!” – kértem hangosan a Szellemet.

– „A Világegyetemet Isten teremtette! Ez neked nem elég?” – csavarta a nyelvemet és suttogott az én torkomban Szellem Misa.

– „Ki teremtette Istent?” – bátran, hangosan kérdeztem.

– „Látod mennyi eszed lett neked? Régen az ember hitte az Istent, és soha nem kérdezte, hogy honnan van? Tehát azt akarod tudni, hogy ki szülte Istent?” – nevetett Szellem Misa. Igen, nevetett! A suttogást én a torkomban hallottam, a

nevetést azonban a fülemben. És ez a nevetés engem újra a kisfiam nevetésére emlékeztetett!

– „Nap szülte Istent.” – mesélte nekem suttogva Szellem Misa.

– „És a Nap honnan van?” – nyomoztam én hangosan.

– „A Napocska is ezt akarja tudni magáról!” – suttogott. – „A Napocska úgy, mint az ember is, sokat tud magáról. De a kezdetét nem ismeri! Hogy született Isten – az én apám – én tudom.” – suttogott a Szellem. „El fogom mesélni neked! Ül le, és írd!” – parancsolta nekem Szellem Misa. És a következőt mesélte:

A Napocska saját sugaraival millió és millió napéven át saját örömére teremtette az ő egyetlen fiát. A fia egy burokban nőtt, amit a Napocska saját testéből teremtett. Az élőlény, ami nőtt a burokban, a Nap energiájával táplálkozott, és megszületett a Napnak a fia, a Nap nagy örömére! Ő a Naptól örökölte a sok-sok milliós értelmet. Isten a születése után is napenergiával táplálkozott. Isten unatkozott egyedül. Társaságra vágyott! Ezért úgy döntött, hogy teremt magának egy magához hasonló társat. Nap Fia – Isten, levágott saját testéből egy kis darabkát, és betette egy burokba, amit a Napocska teremtett. Ezután Nap Fia – Isten várt 300 millió napévet. Az új élőlény, aki nőtt a burokban, szintén napenergiával táplálkozott. 300 millió napév elteltével Isten saját gondolatainak erejével kinyitotta a burkot. A burokból kijött az Istennő, aki örökölte Istentől, – saját apjától, az értelmet és a szépséget. Az Istennő születése után is napenergiával táplálkozott. De a Nap energiája nem volt elég kettőjüknek.

Ekkor a Napocska körülnézett a Világegyetemben, és gondolataival meglátta a Szaturnuszon a növényzetet, ami növekedett a Nap sugarai alatt. Egyszer, amikor az Isten és Istennő aludtak, a Napocska saját gondolataival elkülönítette a lelkeket a testüktől, és áthelyezte őket a Szaturnuszra. Itt a Szaturnuszon új táplálkozás segítségével a Lelkek alkottak saját maguknak új testet. A legfontosabb az volt, hogy a Lelkek okosak voltak, és tudtak szaporodni. Az, hogy

okosak, azt jelenti, hogy tudnak gondolkodni. Amikor az okos élőlény gondolkodik, akkor jönnek gondolatai. Ezek a gondolatok teremtenek energiát, amit a Napocska lelke elvesz alvás közben az élőlényektől. A Napocska az élőlények gondolatainak energiájával táplálkozik.

A Lélek – ez az Élet, Értelem és Forma. Ha az Élet változik, akkor a Forma is megváltozik. De az Élet és Értelem változatlan marad. A Világegyetemben Isten, ez a Nap! Isten és Istennő, ők a Nap gyermekei!

– „Szellem Misa, mit jelent a napév?” – kérdeztem gondolataimmal.

– „Ez a napsugár sebessége szorozva a Nap és Tejút közötti távolsággal” – válaszolt Szellem Misa suttogással. – „Szellem Misa, miért költöztette a Nap az Istent és Istennőt a Szaturnuszra? Miért nem a Földre költöztette őket?” – kérdeztem.

– „Akkor a Föld még nem létezett! Erről majd mesélek neked a következő szombaton! Most menj, és pihenj!”

Ennek a beszélgetésnek én nagyon örültem! Én most megtudtam egy nagy titkot, amit senki más nem tudott! A materialisták nem foglalkoznak Isten születésével. A hívőknek pedig nagy bűn azt kérdezni, hogy honnan van Isten. Én viszont tudtam, hogy Istent is valaki szülte! Tudtam, hogy Isten Szülője a Napocska. Örömmel mentem el barátomhoz, Dávidhoz, aki a szomszéd házban lakott, és mélyen hitt Istenben és Szellemben!

Részletesen meséltem neki Isten születéséről. – „Tehát a Nap szülte Istent!” – örült Dávid.

– Szellem Misa igazat mondott, mert a bibliában le van írva, hogy Ádám testéből teremtette Isten Évát! Ez szerint Isten és Istennő a Szaturnuszon, ez Ádám és Éva! Tehát a Nap szülte Istent! Ki hitte volna?” – csodálkozott Dávid. – „De miért nincs ez leírva a bibliában?” – „Ki írta a bibliát?” – kérdeztem én. – „A Szentlélek, az ő prófétáján keresztül” – mesélte nekem Dávid. – „De hogyan?” – kérdeztem. – „Úgy, hogy beköltözött a próféta testébe, és mesélte neki belülről.”

Én megdermedtem! A félelem előntötte egész testem. A fejtetőmön mozgott az „antenna”. A fejemben fájdalom volt és óriási nyomás, mintha fogóval szorították volna össze!

– „Dávid – fordultam hozzá –, Szellem Misa minket hall!” – „Szellem, mint Isten, mindent lát, mindent hall, mindent tud!” – mesélte nekem Dávid.

Elmondani Dávidnak az igazat, hogy Szellem Misa a testemen belül beszél az én nyelvemmel suttogva, és csavarja nekem suttogás közben a nyelvemet? Annyira akartam valakinek elmondani az igazat, hogy mi történik velem! De rögtön eszembe jutott, hogy hogyan viszonyultak hozzám az én kollégáim, akik a hátam mögött mindenhol boszorkánynak és örültnek neveztek engem. De ha hívők mesélnek arról, hogy a Szentlélek be tud költözni az ember testébe, és beszélni vele, akkor miért nem lehet elképzelni, azt is, hogy a Szentlélek én belém is beköltözött, és mesélt nekem? Miért, hogy a hívők hiszik, hogy Szentlélek van. De nem tudják, illetve nem akarják elfogadni, hogy a Szentlélek bármelyik pillanatban bárkibe beköltözhet? Így, ahogy én ezt most tudom, mert velem történik. Miért, hogy a hívő hisz a Szentlélekben, de az embert, akibe a Szentlélek beköltözik, azt örültnek nevezi? Nem! Azt, hogy az én kollégáim fájdalomig szentelenül viselkedtek velem, én egy percre sem tudtam elfelejteni! Az ő kérésükre én jósooltam nekik. Ők kértek tőlem masszázst! Ők kérték és elfogadták tőlem az én kozmikus energiámat! Az én kollégáim lelkiismeretlenek! Érzéketlenek! Az osztályon egy ember sincs, akinek én el tudom mondani az igazat! Elmesélni, hogy mi történik velem! Az, ami történik velem – az, csoda! Mert ez a csoda beszél az én nyelvemmel, az én torkomban! Ez a csoda mesél nekem. Hogy szeretném elmesélni valakinek, hogy én szeretem ezt a csodát! Hogy én tisztелеm ezt a csodát! Ez a csoda nekem nemcsak Szellem Misa! Ez a csoda nekem a legjobb barátom, akinek én mesélem a saját problémáimat, jókat és rosszakat! Ez a csoda nekem az én kedves édesanyám, aki aggódik értem, és megnyugtat engem! Nem! Dávidnak nem mondom meg az igazat! Dávid – ő az egyetlen barátom, akinek én mesélek minden beszédet

Szellem Misával. Dávid tisztel engem, barátkozik velem! Ha elmondom Dávidnak az igazat, hogy beszél velem a Szellem! És ha Dávid majd örültnek nevez engem, akkor én elveszítem az egyetlen barátomat! Nem! Soha senkinek nem mondom meg az igazat!

– „Tamarocska!” – szakította félbe a gondolataimat. – „Az Isten és Istennő miért a Szaturnuszra költöztek? Miért nem a Földre?”

– „Ezt Szellem Misa a következő szombaton fogja elmesélni!” – válaszoltam.

„Én Világegyetemi Szellem!” – suttogott az én torkomban. „Kérjél bármit!”

Egyedül ültem a szobámban a díványon, és nem válaszoltam.

– „Te semmit nem kérsz Szellem Misától? Magyarázd meg, hogy miért?” – suttogva parancsolta nekem a Szellem.

– „Én azt kérem Istentől mindig, hogy adjon az embereknek békét a Földön! Mindig kérem azt is, hogy adjon az embereknek észet, hogy ne háborúzzanak, és ne öljék egymást a vallás miatt! Mindig kérem Istentől, hogy ahhoz is adjon észet az embereknek, hogy úgy osszák el az élelmiszereket, hogy a Földön senki ne haljon éhen! Kérek Istentől az embereknek egészséget, és hosszú boldog életet!

– „Te okos vagy!” – suttogott Szellem Misa a torkomban. – „Te nem kérsz pénzt és gazdagságot! Te megértetted, hogy a Szellem nem tud neked pénzt csinálni! A pénzért neked dolgozni kell!”

– „Kérsz egészséget a gyerekeidnek? Kérsz egészséget saját magadnak?” – kérdezte suttogva.

– „Kérek!” – válaszoltam.

– „Nyugodj meg, mindenki egészséges!” – nevet.

– „Kérlek, hogy a gyerekek éljék túl a szülőket, mert nagy fájdalom a szülőnek elveszíteni a gyermekét!”

– „Te halsz meg korábban” – súgta nekem a torkomban.

Szturnuszról

Ültem, hallgattam, ismételtem hangosan, és írtam a következőt a Szturnuszról.

Szturnusz – ez a Napnak egy része. Mikor Isten és Istennő beköltöztek Lélekkel a Szturnuszra, a bolygó felülete már hideg volt. Az egész bolygón volt mindenféle növényzet. Ezzel táplálkoztak az emberek, akik Isten és Istennő utódai voltak.

De közepe a Szturnusznak még égett és tombolt. A nagy feszültség, ami a Szturnusz belsejében volt, óriási tűzhányókként kitépett egy nagydarabot a Szturnuszból. Ez a darab hatalmas sebességgel elrepült. De a tűzhányó ezt a darabot is kétfelé osztotta repülés közben. Az egyik darabból lett a Föld, a másik pedig a Vénusz. A Vénuszon maradt nagyobb rész a tomboló masszából. Ezért a Vénusz most is éget! A Föld gyorsabban lehűlt. Ezen a három bolygón élnek emberek. Lélek szerint egyformák. Csak méret más.

A Szturnuszon törpe emberek élnek. Ők a legfejlettebb és a legműveltebb emberek a Naprendszerben. A törpe emberek saját értelmükkel kicsinyítették saját testüket, hogy soha senki ne éhezzen. A Szturnusz messze van a Naptól, és mégis termelnek narancsokat a Szturnuszon. A törpe ember megtanulta összegyűjteni a napsugarakat. Erre a célra a törpe ember a Szturnusz körül pályára állított 4 db. mesterséges bolygót. Ezek szputnyik-akkumulátorok, amik összegyűjtik a napsugarakat, és mindenféle energiává változtatják, amire szükségük van az okos, művelt, fejlett embereknek!

A Szturnuszon a törpe emberek csak gyümölcsökkel és zöldségekkel táplálkoznak. A törpe emberek szabályozzák a születések számát is, megtanulták az utódaikat fájdalom nélkül a világra hozni úgy, hogy ez náluk testen kívül

történik. A törpe ember egész életén át csak a bolygó szépítésével foglalkozik. Ott béke van!

Én ültem, és lélegzetvisszafojtva hallgattam! Milyen érdekes beszéd volt ez a Szaturnuszon élő törpe emberekről! A fejem nagyon nehéz volt. Óriási fáj-dalmat és nyomást éreztem, nemcsak a fejemben! Az egész testemben! Nagyon elfáradtam, és kimerültem a hallgatástól.

– „Látom,” – suttogott az én torkomban az én nyelvemmel Szellem Misa, – „hogyan én ki fárasztottalak téged a beszédemmel!”

– „Nem, Szellem Misa, én fárasztottalak ki téged, a kíváncsiságommal!” – feleltem. „Köszönöm, hogy elmesélted nekem! Nagyon érdekes volt!”

– „Szellem Misa, a tudósok azt mondják, hogy a Szaturnusz felületét jég borítja! Akkor hogyan lehet ott narancs?” – kérdeztem.

– „Nem, ott nincs jégtakaró! A Szaturnusz körül vastag rétegű atmoszféra van! Az atmoszférában lévő molekulák kápráznak a napsugarakban, mint a jégkristályok! A Szaturnuszon nincsenek évszakok. A klíma ott sok millió nap-éven át egyforma! Ezért csak ott fejlődtek ki egyfajta okos élőlények! A törpe-emberek!”

– „Menj, pihenj!” – suttogta nekem Szellem Misa az ő parancsát.

Ekkor én erőltlenül estem be az ágyba, és rögtön el is aludtam.

A Szaturnuszról szóló beszédre sokáig vitatkoztunk Dáviddal.

– „Szellem Misa igazat mondott, a Szaturnusz körül tényleg van 4 db. szputnyik. Először Galilei látta meg őket!”

Dávid szigorú bírójává vált Szellem Misának! A saját tudásával igazolta, hogy Szellem Misa igazat mondott!

– „Tehát a Szaturnuszon élnek törpe emberek?” – csodálkozott Dávid. – „Lehet, hogy ők járnak a Földre repülő csészealjakkal. Vannak emberek, akik állítólag láttak kicsi embereket, akik kijöttek ilyen repülő hajóból!”

– „Én nem hiszek a repülőcsészealjak létezésében!” – Agresszíven válaszoltam, ahogy általában vélekedtem minden csodáról! „Ha jöttek a Földre

értelmes és okos élőlények, akkor miért kell nekik olyan titokzatosnak lenniük? Mindig látja őket valaki, de semmi kézzel fogható bizonyíték nincs se törpe emberről, aki itt volt a Földön, se repülő csészealjról, ami leszállt a Földre! Ha tényleg jönnek, akkor lesz bizonyíték!”

– „Ez igaz!” – értett egyet velem Dávid.

A fejtetőmön valami mozgott. Én gondoltam, hogy Szellem Misa bekapcsolta az „antennát”, mert beszélni akar velem. A fejem tetejére tettem a kezemet, és mondtam Dávidnak: – „Mióta Szellem Misa nekem mesél, (hogyan mesél, nem mondtam meg az igazat) itt a fejtetőmön belül valami mozog. Szellem Misa azt mondta, hogy ez attól van, hogy ő beszél velem, a gondolataival.”

– „Jaj! Hogy ez mennyire érdekes!” – kiáltotta Dávid. És a kezét a fejtetőjére tette, és könyörgött: – „Nagypapa Szelleme! Én is szeretném, hogy legyen nekem olyan antennám! Én is akarom, hogy te beszéljél velem, ahogy Szellem Misa beszél Tamarával!”

Vénuszról

– „Ez én vagyok, aki most megharaptam a szádat belül! Én okoztam a nyelveden néhány véres kis sebet. Ezzel akarlak emlékeztetni arra, amit már tanítottam neked, hogy nem szabad száraz ételt enni! Ugyanis, a száraz étel fogyasztása megrövidíti az életet. De te erről gyakran megfeledkezel! A fájdalommal figyelmeztettelek!” – suttogott Szellem Misa a torkomban, akaratom nélkül csavarta a nyelvemet.

Amióta Szellem Misa beszél velem, a számban megjelennek hirtelen véres pattanások, éles fájdalommal, mintha én a számat belül, saját magamnak megharaptam volna! De én nem ettem, ki sem nyitottam a számat! Ezért hittem azt, hogy a Szellem harap meg engem.

– „Amikor a tűzhányó óriási erővel elszakította a Vénuszt a Szaturnusz bolygótól, akkor a Szaturnusz külső felülete már hideg volt, lehűlt. De a mag égő massa volt. A Vénusz bolygó elrepült egy pályára, ahol most is található. A tűzhányó felgyújtotta az egész Vénuszt. A Vénusz most is ég. Nagyon lassan hűl. Az égéstől a Vénusz körüli atmoszférában sok a szénsavgáz. Ez a körülmény azonban nem zavarja az ottani élőlények életét. Ezeknek az élőlényeknek ugyanolyan lelkük van, mint azoknak, akik a Szaturnuszon és a Földön élnek.

Lélek – ez Élet, Értelem és Forma.

A Lélek a Szaturnuszról került a Vénuszra. Itt kezdett táplálkozni, fejlődni és alkotni saját magának új testet. Ezek lettek a Vénusz lakói.” – suttogott a torkomban és csavarta a nyelvemet Szellem Misa.

Én lélegzet visszafojtva hallgattam, ismételtem hangosan és írtam minden beszédet.

– „Milyen emberek laknak ott?” – gondoltam én.

– „Te nevetlen disznó vagy! Te zavarasz engem a saját gondolataiddal!” – kiabált Szellem Misa, és csavarta a nyelvemet szidva engem.

– „Ülj le és hallgass! Megbocsátottam neked, mert te az én alkotásom vagy! Látom a te gondolataidban, hogy már sajnálod, hogy nevetlenül viselkedtél! Szellem Misa nem haragszik rád! Szellem Misa nem felejtette el a sértést, de nem fog rá emlékeztetni.”

Én ültem gondolataim nélkül.

– „A Vénuszon zöld színű, hosszú lábú emberek élnek. Hosszú lábakon ők több oxigént tudnak belélegezni. Nekik is kell oxigén a vérképzéshez ugyanúgy, ahogy a léleknek ez kell a Földön és a Szaturnuszon.”

– „A Vénusz lakói csak hallal táplálkoznak.” – folytatta a beszédet Szellem Misa az én nyelvemmel.

– „A Vénusz lakói a szárazföldön és a vízben is tudnak lélegezni. Erre különleges tüdőt fejlesztettek ki. A vízben a tüdejük megduzzad a víztől, a száraz-

földön a víz kifolyik a tüdőből a lélegzettel. Az emberek a Vénuszon ugyanúgy, mint a Szaturnuszon, fájdalom nélkül születnek – tojásban.”

– „Látom, hogy téged nagyon érdekelt a beszédem a Vénuszról, és az ottani emberekről! De a Szaturnuszon és a Földön is a lélek ugyanolyan. Ez foka lelke, pingvin lelke. Ezek az élőlények lélegeznek levegőben és vízben.”

Én el voltam bájolván! Szemem előtt jöttek képek–filmek, amiről a Szellem mesélt nekem. Láttam a Szaturnuszt a 4 szputnyikkal, láttam kék tavakat, ahol törpe emberek fürdenek, vagy ruha nélkül járnak. A testnek nem kell ruha! A tavak mellett nőnek kertek. Majd szemem előtt láttam a Vénuszt. Láttam magas, 3 méteres zöld embereket, akik ugrottak a vízbe halat fogni, vagy szórakoztak és nevettek a szárazföldön.

A Szellem befejezte a beszédet. Nagyon fáradt voltam, de összeszedtem magam, és elmentem Dávidhoz. Ő várt engem, mert ma szombat van. A beszéd meghallgatása után Dávid összefoglalta:

– „Szellem Misa igazat mondott. A Vénusz körbe van burkolva szénsavas gázzal. Ezt állapították meg a tudósok, amikor oda küldtek egy űrhajót. Tehát ott az emberek zöldek!” – csodálkozott Dávid. – „Lehet, hogy ők olyan zöldek, mint itt a levelek! A növények is széndioxidot lélegeznek be! Aj, hogy ez milyen érdekes! Tehát a Vénuszon lakik vízi tündér!” – fejezte be Dávid.

Sokáig beszélgettünk, és vitatkoztunk az életről a Szaturnuszon, a Vénuszon és a Földön.

– „De mégis! Hogyan lett az ember a Földön? Tamarocska, kérdezd meg Szellem Misától!”

Ez volt a következő kérdés Szellem Misához. Már régen nem írtam kérdéseket. Szellem Misa mondta, hogy lát minket Dáviddal, és hallja a kérdéseket. Következő szombaton majd fog mesélni a kérdések sorrendjében.

Egyre gyakrabban fáj a fejem. Gyakrabban, és gyakrabban mozgott valami a fejtetőmön. Fejem nehéz volt. Nagy feszültség volt a belsőmben. Gondoltam,

hog ez a beszédek miatt van, és túrtam. A beszéd után fáradt és kimerült voltam. Erőtllenül estem be az ágyba, és elaludtam.

– „Saját beszéddel én elveszem tőled az energiádat” – mondta egyszer Szellem Misa. – „Neked választani kell, vagy egészséges leszel, vagy Szellem Misát hallgatod!”

– „Szellem Misa! Szeretlek téged hallgatni! Azt, amit mesélsz nekem, én leírom egy füzetbe. Biztosan tudom, hogy az embereknek érdekes lesz majd elolvasni!

– „Köszönöm, hogy te megszeretted Szellem Misát! Amikor beszélek veled, elveszem tőled az energiát. De visszaadom, amikor felébredsz!” Gyakrabban és gyakrabban nagy fejfájással ébredtem. Aludtam, de nem tudtam kipihegni magamat. Reggel is fáradt, kimerült és megkínzott voltam. Fejemet nyomták fogóval. A fájdalomtól rázott a hideg!

Amikor a fejfájással kínlódtam, hangosan kértem: – „Szellem Misa! Add vissza nekem az én energiámat! Nekem frissnek és egészségesnek kell lennem, hogy tudjak dolgozni! És a munkámban tudjak első lenni!”

Erre a Szellem nem válaszolt. Reggeli torna és friss zuhany után könnyebb lett!

Földről

– „A Földről neked nincs mit mesélnem.” – suttogott az én nyelvemmel az én torkomban Szellem Misa. Te a Földön élsz. Mindent látsz, és mindent tudsz. A tudósok is sokat tudnak a Földről. Föld, – ez egy darab a Szaturnuszról. A Földön vannak a Szaturnuszról származó építménymaradványok.” – Mennyire bámulatba ejtett engem akkor Szellem Misa! Hogy égtem a kíváncsiságtól! Lehet, hogy én megtudom és elmesélem majd az embereknek, hogy van bizo-

nyíték, hogy honnan származik az ember? Én megdermedtem! Én nem jutottam lélegzethez! Én hallgattam!

– „Afrikában, a sivatagban állnak piramisok. Ezek lakások, amik megmaradtak a Szaturnuszról leszakadt darabon. Ilyen lakásokban laknak a Szaturnuszon a törpe emberek. Ezekben a piramisokban maradtak örökké sok-sok törpeembernek a családjai.”

– „Piramisok! Én tudom a piramisok titkát! Szellem Misa, nagyon érdekes! A tudósok a Földön a mai napig nem tudták megfejtetni, hogy honnan vannak ezek a piramisok! Most már értem! A piramisok nem földi eredetűek!”

Pár perc múlva már én Dávid szobájában ültem, és részletesen meséltem neki, hogy mit mondott nekem Szellem Misa.

– „Tehát a Föld úgy keletkezett, hogy a Szaturnuszról levált egy darab! És ez által a piramisok létezésére van magyarázat! Sok tudós is úgy gondolja, hogy az ember a kozmoszból jött a Földre. Csak az a kérdés, hogy, hogy tudott életben maradni, amikor a Földet kiszakította a Szaturnuszból a tűzhányó, és nagysebességgel kidobta a kozmoszba?” – gondolkodott el Dávid.

– „Mondd Szellem Misának, hogy meséljen erről részletesebben!” – kért engem Dávid.

Szellem Misának mi minden beszédét sokszor vitattuk. Dávid mélyen hitt Istenben és Szellemben, aki tud beszélni az emberrel. Csak Dávid nem tudta az igazat arról, hogy hogyan beszél velem a Szellem! Hogy a Szellem az én nyelvemmel beszél suttogva, és csavarja erőszakkal a nyelvemet. A suttogás pedig a torkomból jön!

– „Tamarocska! Tegnap este nagy zajt hallottam a szekrény mögött! Ekkor gyorsan tettem az asztalra papírt és a kistányérkát, majd ujjaimat a tányérra. Azt gondoltam, hogy a Nagypapa Szelleme jött hozzám beszélni! Vártam! Könnyörgtem, hogy beszéljen velem! De hiába!”

Dávidban nagy érdeklődést keltett az a beszéd, hogy honnan származik a Föld és a Vénusz. Neki volt saját társasága, ahol ő mesélt a Szellem Misával folytatott érdekes beszélgetésekről. Ez a társaság néhány emberből állt, akik mélyen hittek Istenben és Szellemben.

Én mentem a folyosón, ahol engem már várt Dávid. Hirtelen, a teljesen sima felületen majdnem elestem. Mert a jobb lábam akaratomon kívül, a tűsarokkal rálépett a bal lábam hüvelykujjára. A lábaim összezsavarodtak. Ezen mindketten vidáman nevettünk!

– „Ez Szellem Misa! Így adott neked gyengédséget!” – nevetett hangosan Dávid.

– „Igen, Szellem Misa sokszor mondta nekem, hogy a Szellemet ugyan nem lehet látni, de lehet érezni! Szellem Misa gyakran kiüti a kezemből a kulcsaimat, vagy más tárgyakat, gyakran összezsavarja a lábaimat, így viccel velem!”

– „Tamarocska! Nézd, Szellem Misa milyen precízen tette a jobb lábad tűsarkát a bal lábad hüvelykujjára! Szellem Misa megcsinálta a tűsarokkal a lyukat a harisnyán! De nagyon érdekes! A harisnya nem szakadt tovább!” – szórakozott velem Dávid! Vidáman játszottunk Szellem Misával! Hogy mi ketten akkor mennyire szerettük Szellem Misát!!

Én már harmadszor próbáltam megfogni a kést a jobb kezemmel. De nem sikerült.

– „Ez én vagyok, Szellem Misa. Ülök veled a széken az asztal mellett és viccelek veled! Kiütöttem a kezedből a kést!”

Mióta Szellem Misa beszél velem, nekem nehéz egyszerre rágni az ételt, lenyelni és lélegezni. Evés közben fulladtam. De azt gondoltam, hogy ez ideiglenes jelenség.

Emberről

– „Szellem Misa, mesélj, hogy hogyan teremtette Isten az embert?” – kérdeztem én.

– „Magyarázd meg, hogy miért akarja az ember tudni, hogy hogyan keletkezett?” – suttogott a Szellem az én torkomban.

– „Tudni kell, az általános műveltség miatt!” – válaszoltam.

– „Látom, hogy az emberek állandóan ássák a földet, keresik az elődjüket. De keveset tudnak saját magukról. Az emberek elődjai itt élnek, és itt járnak a Földön az emberek mellett. Csak az ember mérete és külseje változott meg az idők során. De a lélek maradt ugyanaz.

Lélek – ez Élet Értelem és Forma.

Isten költöztette a Lelket a Földre.

Világegyetem Istene – ez a Nap. A Nap a saját sugaraival küldi az egész Világegyetemben saját milliárdos és milliárdos Értelmét. Az ember megtalálta a Nap értelmét. Az ember megtalálta az élet kezdetét – a bolygók keletkezését. Ez pólus (+) és pólus (–). Szellem Misa ezt a két pólust úgy nevezi, hogy Értelem és Forma. Ezek együtt: az Élet. Értelem nem létezik Forma nélkül. És fordítva: Forma nem létezik Értelem nélkül. Értelem, Forma és Élet a testben élnek, amit együtt alkotnak. Tehát a Lélek az Értelem, Forma és Élet. Ez a Nap értelme leköltözött a földre. Ahol van Élet, ott van Értelem. Ahol van Élet és Értelem, ott van okos élőlény – test. Test – ez a Lélek munkájának az eredménye. Az emberi test fejlődött a földön milliárd napév alatt. Emberi test – ez sok Értelem, és sok Élet összessége. Például máj, vagy gyomor, vagy csontok, vagy bőr – ez külön-külön test, melyben van Értelem, Élet és Forma. Minden emberi szerv – ez külön élőlény. Szervek összessége – ez Értelem összessége, ahol minden szerv küzdött a megmaradásért úgy, hogy táplálkoztak egymással. Amíg meg nem értették, hogy nem tudnak egymás nélkül létezni. Ebben az időben már alakult a test központja, az agyvelő. A központ feladata: irányítás minden szerv

megmaradásáért. Az agyvelő egyformán gondoskodik minden szervről. Az agyvelőn keresztül minden szerv minden szervért. És minden szerv egyért. Így a megmaradásért vívott nagy küzdelemben minden szerv az emberi testben engedelmeskedik egymásnak. A szervek az emberi testben beszélnek egymással, ha előfordul megszegés munkában, vagyis valamelyik szerv nem működik rendesen. Az ember ilyenkor fájdalmat érez. Az emberi testben minden szerv végzi a saját feladatát. A Földön sok milliárd napév alatt alakult ki az élőlény Formája: vérkeringés + agyvelő. Az élőlények külsőleg nem egyformák. A külső függ, attól hogy a Földön hol és milyen klíma alatt fejlődött az élőlény.

Most a Földön az emberi Értelem a legnagyobb. Az ember a Földön a legnagyobb gonosztevő, legnagyobb bűnöző. De majd fognak élni más emberek, más Értelemmel és más érzésekkel.

A beszédet, hogy hogyan keletkezett az ember a Földön, Dávid nagyon figyelmesen hallgatta.

Ezt a beszédet én Dávidnak a munkahelyén az ő irodájában meséltem el. Ott ült még rajtunk kívül két kollégája. Ez a két kolléga mindig és mindent hallottak, amiről mi, Dávid és én beszéltünk, és vitattuk a beszédeket Szellem Misától. De soha egy szóval nem szóltak hozzá semmit.

– „Tehát az emberi test, sok értelem összessége!” – csodálkozott Dávid.
„Tehát minden egyes emberi szerv okos élőlény! Bámulatos!” – kiáltotta Dávid.
– „Most minden világos és érthető! Sok millió éven át ezek az élőlények csiszolták egymást, és végül elismerték egymást, és felismerték, hogy lehet békében élni! Úgy jött, hogy ember ez egy álom Értelem irányításával.

A bibliában le van írva, hogy Isten 1 nap alatt teremtette az embert. Most már ez nem 1 nap, hanem 1 milliárd év. Szellem jól mondja, mert azt, amit mesél a Szellem, azt az ember megérti, és el tudja képzelni. Régen, amikor az ember tudatlan volt, és imádkozott a köszobornak, hiába meséltek volna neki tudományosan.” – folytatta szigorúan Dávid.

– „Ez új biblia!” – mondta hirtelen Géza, az egyik kolléga, aki mindig hallgatta, amikor én meséltem Dávidnak a Szellem Misa beszédeit, és hallotta a Dávid és köztem történő vitákat is, ezekről a beszédekről. Én nagyon meglepődtem ezen a megszólaláson.

Ezek után én észrevettem, hogy Géza és András (Dávid kollégái) nemegyszer együtt jöttek velem és Dáviddal ebédelni. Azelőtt ez soha nem fordult elő. Ebéd közben ők ketten figyelmesen tanulmányozták az arcomat.

Az a kijelentés, hogy „Ez új biblia” – az én lelkemben óriási félelmet keltett. Bennem küzdött két érzélem. Az egyik, – félelem Istentől! A másik, – óriási kíváncsiság! Istentől féltem gyermekkoromban is! És nem szerettem, mert nem tudtam a magyarázatát, hogy miért vannak háborúk, miért ölik egymást az emberek, miért szenvednek a nyomorékok, akik a háborúban elvesztették a lábukat. Akik ültek egy deszkán, amire 4 kerék volt erősítve, és ezen a kezeik segítségével próbáltak közlekedni, illetve haladni. És nagymamám nem adott nekem semmiféle bizonyítékot arra, hogy Isten létezik.

De saját Szellem Misát nagyon szerettem! És nem féltem!

– „Amikor Isten megjelent az embernek, akkor ad magáról bizonyítékot!” – mondta egyszer Géza. „Ha lesznek bizonyítékok, akkor elhiszem, hogy neked mesél Szellem. Mert a Szellem, az Isten!” Géza nagyon művelt, és tanult ember volt. Hitt Istenben, és Szellemben. Tűt nem lehet eltitkolni a zsákban! A munkahelyen, a házban, ahol 100 ember dolgozott szálltak a hírek! Tamarának mesél a Szellem! Csak soha senki nem mondta, hogy hogyan, milyen módon mesél! Én soha senkinek nem mondtam meg erről az igazat! De engem érdekelt maga a jelenség. Hogy hogyan beszél a Szellem az én nyelvemmel az én torkomban? Hol van a Szellem?

Ültem a nagy étteremben, és vacsoráztam. Váratlanul odajött az asztalhoz két kolléga a másik osztályról, Miklós és János.

– „Tamarocska, szabad leülnünk veled egy asztalhoz?” – kérdezték kedvesen. – „Persze!” – válaszoltam örömmel. Ez a két kolléga és én kölcsönösen tiszteltük egymást a munkában. Csak munkakapcsolat volt köztünk.

– „Tamarocska! Én hallottam, hogy neked mesél Szellem! Légy szíves, mesélj erről nekünk!” Én csendben néztem rájuk.

„Ők nevetnek rajtam? Vagy mi? Hogyan tudnám kedvesen lerázni őket magamról anélkül, hogy megsértsem őket?” – tűnődtem.

– „Tamarocska meséld el, légy szíves!” – a kedves, és udvarias modor megnyugtató.

Döntöttem. Elmesélem nekik, és majd meglátom, hogy fognak reagálni!

Elmeséltem nekik, hogy a Napocska hogyan szülte meg Istent, hogyan született Istennő. Hogy hogyan költöztek Isten és Istennő lelkei a Földre. Miklós és János figyelmesen hallgattak.

– „Ez Ádám és Éva!” – kiáltottak ők. „Az van írva a bibliában, hogy ők voltak az első emberpár.” Miklós és János meséltek és beszéltek a bibliáról. Időnként az izgalomtól egymás szavába vágtak. Abban a pillanatban én tagadtam azt az Istent, akiről ők beszéltek. Akiről gyerekkoromban mesélt nekem a nagymamám. Ezt nem mondtam hangosan. Életem során gyakran jutott eszembe az édesanyám tanítása: „akarsz, higgyél, akarsz, ne higgyél, de saját Istent tarts saját szívedben, és soha róla ne beszélj senkinek!”

Miklós és János beszéltek Mózesről, az ő tanításairól. Láttam, hogy nekik öröm, hogy a bibliáról és Szűz Máriáról beszélnek.

– „Honnan tudta Mózes, hogy Isten szól hozzá?” – kérdeztem. „Mózes aludt a bokor mellett. Mikor felébredt meglátta a tüzet. Isten neki tűzzel jelent meg és kezdett hozzá beszélni!”

Testem reszketett a félelemtől! Velem is ez történt! Egész életemben tagadtam Istent, mert nem tudtam magyarázni az emberi gonosztságot! Nekem is, amikor felébredtem, villám sújtott a fejembe, villám villant a szemembe! „Lehetett ez az Isten, aki megjelent Mózesnek? Én nem akarom Istent! Félek

tőle! De Szellem Misát szerettem!”– Gondolkoztam azon, hogy elmeséljem-e nekik, hogy velem ugyanaz történt, mint Mózással? Én is láttam tüzet és hallottam hangot! Nem, már így is boszorkánynak és örültnek neveznek engem. Ha elmondom az igazat, elveszíthetem az állásomat! Igaz, engem örültnek neveznek, de senki sem tagadja, hogy a munkában mindig én vagyok az első!

Mióta engem örültnek neveznek, én sürgetem a kollégákat! Hogy hogyan? Egyszerű! Én a munkában nagyon tudok koncentrálni. Így a feladatomat pillanatok alatt befejezem. Ezután megyek a főnökömhöz, vagy a szomszéd dolgozószobába, ahol Luca és Imre dolgozik, és mondom nekik, hogy: Tamarácska már mind a három feladatot elvégezte. Szívesen segítek neked Luca vagy neked Imre, vagy másvalakinek. Tamarocska látja, hogy ti még nem fejeztetek be egy feladatot sem. – Én mintha tudat alatt bizonyítani akartam volna az embereknek, hogy nekem több eszem van, mint azoknak, akik engem örültnek neveznek! Amióta a hang megjelent nálam, én eszesebb lettem a munkámban, mint annak előtte!

Már régen befejeztük a vacsorát. Miklós és János beszéltek és beszéltek a bibliáról. Ők ketten nem vontak engem felelősségre, hogy igaz vagy sem, hogy a Szellem mesél nekem. Ők nem neveztek engem örültnek.

Nem mondtam nekik igazat!

Ültem a szobámban a díványon, és egyszer csak váratlanul Szellem Misa elkezdett suttogni a torkomban:

„Menj, és mondd Gábornak, hogy két nap múlva az építkezésen baleset fog történni! De a balesetnek nem lesz áldozata.” Gábor az építésvezető volt. Tanult és művelt ember. Ő hitt Istenben és Szellemben. És mindenkinek elmesélte, hogy Szellem Misa igazat mondott az ő személyes életével kapcsolatban. Gábor emlékezett arra is, hogy mit mondott a Szellem a Vegyépszer jövőjéről!

Másnap bátran bementem Gáborhoz a dolgozó szobájába:

– „Gábor, Szellem Misa mondta, hogy 2 nap múlva az építkezésen baleset fog történni. De áldozat nem lesz. Gondoltam szólok magának, hátha ez igaz!”

– „Építkezésen minden előfordulhat! Mindig óvatosnak kell lenni!” – válaszolta.

Két nap múlva nyílt a dolgozó szobám ajtaja! Az ajtóban ott állt Gábor!

– „Tamara! Szellem Misa igazat mondott! Ma az egyik üzemben felrobant egy cső, mert összegyűlt benne a kén! De Hála Istennek, senki nem volt a közelben!”

Én meglepetten ültem a helyemen. Mindenki, akinek én jósoltam, állította, hogy Szellem Misa igazat mondott! És most ezt! Előre jósolt balesetet! Én ismertem egy láthatatlan erőt, amit kollégáim nem ismertek. Ez az erő nekem mesélt! Ez az erő jósolt jövőt!

A balesetet megvitattuk Dáviddal az ő dolgozó szobájában. Ahogy máskor is, most is, ott volt még az ő két közvetlen kollégája is.

– „A Szellem mindig igazat mond!” – állította Dávid. – „Amíg nem lesz bizonyíték, én nem hiszem, hogy neked a Szellem mesélt! Mert a Szellem az maga Isten!” – mondta Géza.

Nagyon magányos voltam. Kollégáim, akik egyúttal szomszédaim is voltak, kerültek engem. A munkában is és munka után is. Ez nagyon fájt nekem! Tegyük fel, hogy nekem mesél a Szellem! Vajon bántom én őket ezzel? Kit zavar az, hogy én kivel beszélek? Már néhány hónapja annak, hogy az én dolgozószobámba nem jött be senki, nem viccelődnek velem, nem hívnak, hogy menjünk együtt ebédelni. Én egyedül voltam, és nagyon magányos!

Egyetlen barátom, aki még nem fordult el tőlem, Dávid volt. – „Tamarocska! Nem felejtetted el, hogy ma szombat van? Ma fogja neked elmesélni

Szellem Misa, hogy milyen emberek fognak lakni majd a Földön! Tamarocska, én ma a házimunkával foglalkozom, és téged foglak várni!”

A jövő embere a Földön

Szombaton én ültem az asztal mellett és hallgattam Szellem Misát. Szellem Misa suttogott az én torkomban, csavarta az én nyelvemet.

„Az ember majd nem akar ilyen magas lenni, mint most. Magas embernek kell sok energia táplálkozáskor. A mai ember majd tudatosan megrövidíti a magasságát! A feje nagyobb lesz, mert nagyobb lesz emlékezeti teste. Az ember megtanulja fájdalom nélkül szülni utódjait. Megtanulja irányítani, hogyan szabályozza a születések számát. Fognak nevelni okos és egészséges utódokat, emberi embrióból. Ezt az ember már elkezdte. A Földön eljön az az idő, amikor az emberek, akik fájdalom nélkül születnek, már feladattal jönnek a világra. Ezt a feladatot az embrió megkapja majd, még a születése előtt! Ez lesz az esze a jövő emberének. Esze, ez az a feladat, amit az ember fog majd végezni egy életen át. Ez a feladat így hangzik: születni azért, hogy vigyázni a Földre és a saját egészségre! Először vigyázni a Földre, mert egészséges Föld nélkül nincs egészséges ember! Az ember megtagad majd mindenféle gazdagságot, és sajnálni fogja elődjait, akik kövekért (arany, briliáns) ölték egymást.

A mai ember utódok nélkül hal meg. Ez a folyamat már elkezdődött. A mai ember – állat, elképzelt hatalommal már megölte saját magát.

Jövő ember a Földön – törpe ember, nem lesz magasabb, mint 1 m. A törpe ember nagyon fog vigyázni minden állatra. De az állatok is törpék lesznek. Ezek más állatok lesznek, mint amik ma élnek. Ezek csak a törpe ember akaratával fognak születni. És ugyanúgy fognak majd táplálkozni, mint a törpe ember. A törpe állatok azért fognak majd születni, hogy a törpe emberek életét megszépítsék! A törpe ember csak növényekkel fog táplálkozni. A törpe ember csodál-

kozik majd elődjein, akik ölték egymást! (háborúk, bűnözés) Fognak csodálkozni azon, hogy a Földön valamikor éltek állatok, akik ették egymást, és ember, aki evett állatokat!

A jövő embere fogja tudni, hogy az elődjei, ez te, mai ember, a technika fejlesztésével megölte saját magát. Törpe ember, – ez okos ember lesz! Az ő birtokában is lesz magasan fejlett technika. De ez a technika csak egy feladatot fog szolgálni! Őrizni és szépíteni a Földet, vigyázni és meghosszabbítani a törpe ember életét!

A törpe ember nem fog repülni más bolygókra, hogy ne ijessze az ott lakókat. A törpe ember élete hosszú lesz. Mai számítások szerint a törpe ember 1000 évet fog élni. A törpe ember különleges műtétekkel fogja gyógyítani magát, amiről neked majd a következő szombaton fogok mesélni!” – suttogta az én nyelvemmel az én torkomban Szellem Misa.

– „Szellem Misa. . . .

– „Én olvastam a gondolataidban a kérdéseket, és válaszolok sorrendben.”

– „Törpe ember nem fog repülni a kozmoszban más bolygókra, de nem fogja engedni, hogy jöjjenek emberek más bolygókról a Földre! Azért hogy a Földet nehogy elveszítse!”

– „A törpe embernek is ugyanolyan formája lesz, mint a mai embernek – agyvelő és vérkeringés. A törpe ember hús nélkül fog élni, de a gyümölcsben és zöldségben lesz minden, ami szükséges a törpe ember egészségéhez!” –

Én hallgattam Szellem Misát, ismételtem hangosan és írtam. Az óriási figyelemtől és kíváncsiságtól én alig lélegeztem. Fáradt voltam. Borzasztóan fájt a fejem!

De összeszedtem a maradék erőmet, és elmentem Dávidhoz!

– „Hála Istennek! Valamikor lesz a Földön az a mennyország, ami meg van írva a bibliában!

Az emberek nem fogják ölni sem egymást, sem az állatokat! Hiszen az állat is csak olyan, mint az ember, csak nem olyan fejlett! Az állatok az ember elődjei! Az ember állat! Őli saját elődjeit! Tehát azok az emberek, akik most élnek a Földön, azok óriások! Törpe ember? Ez nem rossz! Neki kevesebb táplálék kell! És nem kell építeni magas épületeket. És ha irányítani fogja az ember a születések számát, akkor a Földön nem lesz éhezés! Tehát eltűnik a gazdagság és a hatalom!”

– „Tamarocska!” – kiáltotta Dávid. „Mi emberek – állatok, magunkat ítéltük halálra! Igazat mond Szellem Misa! Arany és gazdagság már öli az embert! Igazából a legdrágább, a legnagyobb gazdagság, az maga az emberi élet!”

Ezután még sokáig vitattuk a jövő emberének jövőbeni életét a Földön.

A beszédek Szellem Misával sok energiát vettek el tőlem. Egész nap fájt a fejem, fáradt és kimerült voltam. Éjjel nem tudtam mélyen aludni, nem tudtam kipihenni magamat. Egyre gyakrabban a fejtetőmön a fejemben valami mozgott. Gyakran fájt a jobb kezem, vállam és mellem. De a mellemben nem találtam semmi csomót. Jobb lábamat gyakran kínozt a görcs. Minden reggel fél hatkor keltem, de már nem tudtam este tízig talpon lenni! Vacsora után este hétkor zuhany után már elaludtam! Mióta Szellem Misa beszél velem, minden éjjel álmodok.

És az álmok borzasztóak! Vagy leestem az ágyról, vagy valaki húzta rólam a paplant. Ettől felébredtem, és a szívem hevesen, a torkomban vert!

Akkor én ott Tengizben saját fizikai fáradtságomat azzal magyaráztam, hogy már nem vagyok fiatal. 53 éves voltam.

Gyakrabban és gyakrabban azon gondolkoztam, hogy hol lehet Szellem Misa, hogy mindig velem van, hogyan tud érinteni engem? Akkor és ott én mélyen hittem, hogy Szellem Misa van! Csak akartam többet tudni róla!

A tengizi könyvtárban találtam egy könyvet a különböző hitekről.

Ebben a könyvben a következőket olvastam:

1. Mohamed az iszlám alkotója beszélt elhunyt testvérének Szellemével.

Velem is beszél Szellem! – gondoltam.

2. Szűz Mária fényt látott, és hangokat hallott.

Én is láttam fényt és hallottam hangot!

3. Mózesnek Isten megjelent tűzzel, és Mózes hallott hangot.

Én is láttam villámot, (tűz) és hallottam hangot.

4. Buddha hat éven át élt erdőben, várta a megvilágosodást, ő is hallotta a hangot.

Én is hallottam hangot. Nagyon sok közös, ami történik velük és velem, egyforma.

5. Időszámítás előtt Nabu, Tubu, Hermész, próféták voltak, mert ők beszéltek halottakkal. – Ők is hallottak hangot.

Én is beszélek holt apámmal.

Új műtétekről

Nappal munkahelyen már nem tudtam folyamatosan 11–12 órát dolgozni. Ebéd után már erőtlenül estem fejemmel az asztalra és elaludtam. Nemegyszer az órán megfigyeltem, hogy félóra múlva felébredtem. És újra éreztem elég frissességet, hogy dolgozzam.

– „Te a munkahelyen alszol. Ez én, Szellem Misa, adok neked álmot! Mikor te alszol, én csinálok neked műtétet. Én Szellem Misa gondolataimmal emelem energiát minden szervtől a testedben. És gondolataimmal ellenőrzöm a rezgéseket! Nyugodj meg, neked minden szerveid egészséges! Hogy hogyan kell műteni, én rajtad keresztül megtanítom az embereket! A törpe emberek nem

fognak vágni testet. Ők minden nap ellenőrizni fogják minden szervnek az energiarezgéseit. Ha az energiarezgések nem normálisak, akkor a törpe ember táplálkozással fogja befolyásolni és helyreállítani saját rezgéseket normálisra.”

„Ezekről a műtétekről ígérte Szellem Misa, hogy fog mesélni! Ezért törpe ember fog sokáig élni!” – örültem gondolataimban.

– „Törpe ember már keletkezik a Földön” – suttogott Szellem Misa torkomban az én nyelvemmel. „Mai ember Értelemmel már kezdett küzdeni életben maradásért megölt vele Földön. De csak 300 év után tudatosan megszületik törpe ember. Ő erősebb, és egészségesebb lesz, mint te, mai ember. Te viszont, mai ember, nem fogsz akarni, szülni saját magadhoz hasonlóakat. Így a Földön csak 300 év múlva kezdődik új időszámítás: régi (mai) ember tudatosan ki fog halni. Új törpe ember jön a helyére. Törpe ember csak 1000 év múlva fogja megtanulni, hogy éljen több mint 1000 évet!”

Nagy kíváncsisággal hallgattam Szellemet. Hogy volt valószínűleg! Hogy volt tudományosan! Akkor én úgy éreztem, hogy velem nem Szellem beszél, hanem mai tudós!

Beszédőtől Szellem Misával én nagyon fáradt voltam. De ez a beszéd annyira érdekes volt, hogy azonnal elmentem Dávidhoz, és elolvastam neki az egész beszédet.

– „Tehát az ember megtanulja mérni az aurát minden szerv körül, és így fogja gyógyítani a betegségeket! Ez óriási!” – kiáltotta Dávid. „Ez zseniális! A tudósok most is bizonyítják, hogy az ember a helytelen táplálkozás miatt betegszik meg. Eszik mindenfélét gondolkodás nélkül. Sajnálom, hogy mi nem fogunk élni ilyen időben! Az emberi élet olyan rövid! Itt viszont 300 év, 1000 év!” – szomorkodott Dávid. – „Még is Szellem tanít embereket!” – befejezte Dávid.

Én, Dávid és azok az emberek, akik hallották Szellem Misa beszédeket, mert Dávid elmesélte nekik, ismételtünk, és vitattunk minden beszédet. Milyen

nagy volt a vidámság! Szórakozás! Hogy szerette mindenki az én Szellem Misámat!

– „Tamarocska – fordult hozzám Dávid,– miért szeretkezik minden élőlény, hogy megszüljön az utódokat? Honnan tudják ők? Tudja az ember, és tudja a legkisebb bogárka? Mindenki keresi a párját, hogy tudjon szaporodni. És általában hogy keletkezik az ember a női méhben?”

Kis szünetben én ültem Dávid szobájában, ahol ő teával kínált engem. Dávid a bal kezében egy kis darabka sajtot tartott, így itta a teát. Váratlanul a sajt apró darabokra omlott szét!

Este munka után Szellem Misa suttogott nekem a torkomban, az én akaratom nélkül, csavarva nyelvemet.

– „Ez én, a Te Szellem Misa, kiütöttem Dávid kezéből a sajtot. Így adtam neki gyengédséget! Várjál engem szombaton!”

Másnap reggel én ültem Dávid dolgozó szobájában, és elmeséltem szó szerint, amit Szellem Misa mondott nekem.

– „Tamarocska, nagyon boldog vagyok! Tehát Szellem Misa így ad jeleket magáról! Szellem kiüti a kezekből a tárgyakat!”

Mi játszottunk Szellem Misával! Nagy vidámság volt! Nagy szórakozás! Hogy szerettük mi akkor az én Szellem Misámat!

A munkahelyemen koncentráltam a feladatomra. A számológépbe be akartam ütni egy számot, amire szükségem volt. De az ujjaim akaratomon kívül egy másik számot ütöttek be! Ekkor én még egyszer próbáltam beütni a szükséges két számot, de ujjaim ismét ugyanazt a hibás két számot ütötték, amit előzőleg. Tudatosan igyekeztem a jó számot beütni! De ujjaim harmadszorra is az előzőekben már beírt hibás számot ütötték be! Csak negyedszerre sikerült beütnöm azt a számot, amire nekem a feladatomhoz szükséges volt!

Akkor én mélyen hittem és szerettem Szellem Misát, és azt gondoltam, hogy ez ő viccel velem!

– „Ez Szellem Misa, adja nekem a gyengédséget!” – nevettem.

Persze Dávid, aki a szomszéd szobában dolgozott, rögtön tudomást szerzett Szellem Misa viccéről! Ott ültek Dávidon kívül még Géza és Károly. Hogy szórakoztunk én és Dávid Szellem Misával! Sokat nevettünk, vidámak voltunk!

– „Én a te Szellem Misa, hallottam minden kérdést, amit te és Dávid akartok kérdezni tőlem” – csavarta nyelvemet, suttogott Szellem Misa a torkomban. – „Válaszolok sorrendben.”

Miért minden élőlény keresi magának párját?

– „Hallgass, ismételd hangosan, és írd! De ne kérdezz semmit a gondolataiddal! Ne zavarjál engem dolgozni!” – suttogott Szellem Misa a torkomban az én nyelvemmel.

„Az ember már eljutott Világegyetem Értelemhez. Ember már tudja, hogy elektromos töltés (+) és (–) létrehoznak a Világegyetemben új bolygót. Elmesélem neked, honnan keletkeztek a (+) + (–)” – suttogott Szellem Misa. „Milliárd és milliárd napévekkel ezelőtt nem volt semmi. Nem volt Világegyetem, nem voltak bolygók, nem volt Napocska, nem volt Isten. De volt Csend!

Csend, – ez potenciális energia! Csend – potenciális energia állandóan nőtt. Eljött a pillanat, amikor a csend belsejében óriási lett a feszültség, ami felrobantotta a csendet. Megjelent tomboló, forgató energia. Ez elektromos töltések (+). Töltések (+) kezdtek enni potenciális energiatöltéseket (–). És fordítva. Így óriási küzdelembe keletkeztek új részecskék, ahol töltés (+) és (–) erősen kapaszkodtak egymásba. Ez a részecske erős volt. Ő evett másikat. És nem fordítva. Ez az új részecske maga a Világegyetem értelme lett. Az új részecskék

körül volt sok különálló töltés (+) és (-). Osztatlan új részecskék, ez (+) és (-) együtt kezdtek elnyelni különálló töltéseket. Új részecske elnyeléssel kezd létrehozni saját magának új testet. Ez lesz jövő bolygók, élőlények és növényzetek minden bolygókon. Ha lett test, akkor ez már maga Élet. Töltések új és erős részecskékben, ez – Értelme és Forma.

Tehát új részecske – ez Világegyetem Értelme, mert ez a részecske milliárd és milliárd napéveken át létrehozta minden bolygót a Világegyetemben. A Világegyetemben mindig jelennek meg új bolygók. Ezek a bolygók mindig gyarapítják saját testüket saját Értelemmel. Illetve Értelme ez osztatlan (+) és (-) két töltés együtt állandóan nyeli szabadon és különálló töltéseket (+) és (-). A Világegyetemben mindig vannak különálló töltések (+) és (-). Mert töltések vagy kapaszkodnak egymáshoz, vagy egyik lenyeli a másikat. És újra lesz különálló töltések. Csak kettő töltés (+) és (-) tudják létrehozni és gyarapítani saját testet.

Csend felrobbanásának pillanatában, amikor keletkeztek a töltések (+) és (-) pillanatában, mikor kezdtek küzdeni ezek a töltések életben maradásért, ebben a pillanatban minden töltés betette saját emlékezetbe azt, hogy csak együtt kapaszkodva egymásba erősek lesznek, és életben maradnak.

Így Értelme születése pillanatától, nemzedéktől nemzedékre átmegy az emlékezet, keresni magának párját, hogy életben tudjon maradni. És megcsinálni új testet, ahol tovább fog élni az Értelme. Minden történt párhuzamosan és egy időben: Föld fejlesztése, állat és növényzet fejlesztése, és emlék keletkezése és átadása utódoknak az Értelembe testének alkotásához. Klímától függően, a Föld más-más területein keletkeztek mindenféle élőlények és növények. De értelem mindenkinek csak egy van: szaporodni, és életben maradni, bármilyen körülmények között!

Szellem Misa már mesélt neked, hogy ember, – ez sok értelem összessége – ez értelmes lények összessége. Akik beszélnek egymással az agyvelőn

keresztül. Minden lénynek (szerv) Értelme küzd az életben maradásért. Úgy hogy akar teremteni testet, ahol tovább fog élni az ő saját Értelme.

Irányítási központ, illetve agyvelőn keresztül az összes emberi szerv megbeszéltek egy időben szülni és táplálni az új testet, ahová átadják saját Értelem. Test a körülmények függvényében lehet, hogy megváltozik, vagy meghal. De Értelem él örökké! Értelem alkotja a testet! Tehát ember keletkezésekor anyaméhben a gyermek úgy jön létre, hogy minden szerv átadta saját Értelmét saját szerv kialakítása céljából az egész test irányítási központba – az agyvelőbe. Agyvelő – ez emberi Értelemnek teste.

Főnt elmondott átadás kezdet a Csend felrobbanás pillanatában, mikor keletkeztek a töltések (+) és (–), mikor kezdet küzdelem életben maradásért, mikor létrejött erős részecske két töltésből (+) és (–).” – mesélt nekem Szellem Misa.

Beszéd elvarázsolt engem. Ültem lélegzés nélkül. Ez szó szerint így volt, mert éreztem, hogy nem kapok levegőt! Fuldokoltam! Levert és fáradt voltam.

De ezt az érdekes beszédet azonnal akartam említeni Dávidnak. Elmentem hozzá. Szellem Misa beszéde nagyon meglepte Dávidot!

– „Igazat mondott Szellem Misa!” – kommentálta Dávid. „Igaz, hogy tudósok óriási teljesítményű mikroszkópokon keresztül figyelik új égitestek keletkezését. A tudósok is magyarázzák, hogy a molekula, ami ellentétes töltésekből áll, a Világegyetemből táplálkozik. És így nő, fejlődik. Így hoz létre saját testet. Tehát emberi test, élőlények teste, növényzet ugyanúgy jött létre. Molekula két ellentétes töltésből, vagy nevelte testet, ill. teremtetten gyereket. Vagy volt osztás két különálló töltésre. És újra egyiket közülük életmegmaradásért, küzdelemben lenyelték, vagy mindkettőt lenyelték. Vagy egyik kapaszkodott az ellentétes töltéshez, hogy erősek legyenek együtt. Hogy milyen világosan, és értelmesen magyarázta el Szellem Misa, hogy hogyan jön létre a gyerek! Az emberi szervek Értelmek egy időben szülnek saját magukat!”

– Szellem Misa – tudós! – örömmel kiáltotta Dávid.

Most lehet beszélni az emberrel tudós nyelven. Régen ezt a két töltést, (+) és (–), Isten Ádámnak és Évának nevezte. Tehát hogy lehetett volna elmagyarázni ezt az ősembernek, ha a szeretkezésen kívül nem tudott semmit!

Másnap ezt a beszédet Dáviddal újra és újra vitattuk. Ezt a beszédet nagy érdeklődéssel hallgatták Dávid kollégái, Géza és Károly.

– „Géza, Károly! – fordultam hozzájuk, – mondjatok véleményt! Mi történik velem? Honnan jönnek ezek a beszédek?” –

– „Ha Szellem, ez viszont Isten, ha beszél, akkor mindig ad bizonyítékokat. Ha lesznek bizonyítékok, akkor elhiszem, hogy neked mesél Szellem! Mert Szellem tud beszélni emberrel!” – fejezte be Géza.

– „Tamarocska, – mondta Dávid vidáman, ez már tudományos magyarázata a Világegyetem keletkezésének! Az élet keletkezésének a Földön és más bolygókon. Az egész Világegyetem! Ez nem egyszerű! Ott működik sok fizikai törvény. És ebből egy részt a tudósok már ismernek! Nagyon érdekes! És tudományos! Most megyek értekezletre! Ott elmesélem Gábornak! Ezt a kérdést ő maga tette fel Szellem Misának!”

Mi vidámak voltunk! Nevettünk! Szórakoztunk! Szellem Misa szórakoztatott minket a beszédeivel!

Hogy szerettük akkor Szellem Misát!

Szellem Misa! A Földön az emberek várják Istent. Isten miért nem jön? Miért nem teremt békét a Földön? A Föld lakóinak egyharmada miért éhezik? Miért ölik az emberek egymást a vallás miatt?

– „A te Szellem Misa, ez egyben Világegyetemi Isten, téged csecsemőnek nevez.

De majd felnőtt leszel, amikor saját eszeddel megérted, hogy a Földön akkor lesz béke és jólét, amikor minden földi lakó fogja kérni Istentől a békét és jólétet!

Az emberek drágának tartják az aranyat és briliánsokat. Ezek miatt képesek egymást ölni! De nagyon közel az idő, amikor megértik, hogy ez mind ősi embereknek az ürüléke, ami megkeményedett az évmilliárdok alatt! Az ember meg fogja érteni, hogy ami a legértékesebb a Földön, – maga a bolygó létezése! Ez minden: Föld, élőlények, növényzet, és te Ember!”

Nap és Mars

– „Világegyetem kezdete – ez Nap. Mikor a Csend felrobbant, és potenciális energia változott kinetikai energiába, a Csend magja egyben maradt” – suttogta az én torkomban az én nyelvemmel Szellem Misa.

– „Miért nem tört darabokra?” – kérdeztem én gondolataimmal.

– „Mert a robbanás kezdett a Csend közepén, és a robbanás pillanatában a töltések (+) és (–) azonnal kezdték enni egymást és kapaszkodni egymásba. Így keletkeztek erős részecskék – molekulák. A csend magjában – ez Nap, amit te látsz minden nap, egyforma mennyiségű (+) és (–) maradt. Amikor minden (+) töltés összekapaszkodik minden (–) töltéssel, alakul olyan pillanat, mikor Napon van csak erős részecskék–molekulák. És abban a pillanatban az erős részecskék kezdik enni egymást, illetve tépni egymástól hol (+), hol (–) töltést.

Eddig, amíg erős részecskék eszik egymást, a Napon egyensúly – Csend van. Akkor te látsz a Napon fekete foltokat. Ahogy bekövetkezik az a pillanat, hogy erős részecskék szakítanak egymástól töltéseket, akkor a Nap tombol. Ezt a tombolást az ember látja teleszkópon keresztül. És így folytatódik örökké! A Nap soha nem fog kihunyni! Nem lesz fekete folt a Világegyetemben!

Nap – ez mag, ez Csendnek maradványa. A Napon potenciális és kinetikus energia egyforma mennyiségben maradt.

Ez a két energia állandóan változik egymásba, Potenciális energia változik kinetikus energiába. És fordítva, kinetikus energia azonnal változik potenciálisba!

A Nap az egy perpetuum-mobile.

Energia változáskor fény képződik.

Az ember látja a Napot, mint fényt óriási mennyiségben! Ez a fény száguld a Világegyetemben! A Nap maga hideg. A napfény csak a Föld atmoszférájában változik át meleg sugarakká.”

– „A Mars bolygó közel áll a Naphoz, és azért vörös, mert a Mars körüli atmoszférában a molekulák a Nap sugarait vörös színben verik vissza. A Mars teste ugyanolyan, mint a Földé” – erőszakkal csavarta az én nyelvemet Szellem Misa.

– „Szellem Misa, vannak a Marson élőlények?” – kérdeztem gondolataimmal.

„Ha van a bolygónak teste, ez már Értelem! Ahol van test, ott van élet. A Marson van okos test. Okos, mert tud szaporodni és a saját Értelmet átadni a test alakításához. A Marson az okos lények teste héliumból van. Ott az okos lény a Mars bolygó testéből születik. Hélium részecskékből táplálkozik, amit a Nap küld. Okos lény a Marson kötve van a születési helyhez. Az ember szemében ezek köveknek látszanak. De ennek a kőnek van Értelme, mivel ő megalkotta a saját testet, és vigyáz rá. Okos lénynek nincs szeme, nincs szája. Okos lény a testfelületén keresztül táplálkozik. Héliumrészecskékkel, és a bolygó talajával táplálkozik. A testnek nincs kialakult formája. Mikor két lény egymáshoz ér, rezgésekkel védekeznek, amit minden lény áraszt. Rezgésekkel küzdenek az életben maradásért. Érintési pillanatban a gyengébb lény meghal az erősebb lény rezgéseitől. De úgy hal meg, hogy a gyengébb test egyesül az erősebb testtel. Ezután a gyengébb test tovább él és táplálkozik és fejlődik. De ilyen halállal és

támadással erősebb lesz, még erősebb. A földi ember, ha a Marson megérint egy ilyen lényt, azonnal meghal a rezgésektől!” – suttogott Szellem Misa.

Megállt a lélegzésem a kíváncsiságtól és az örömtől, hogy én megtudok ilyen titkokat! És ezeket a titkokat diktálja nekem, Szellem Misa!

Fáradt, és kimerült voltam, de tudtam hogy Dávid vár engem!

Szó szerint felolvastam Szellem Misa beszédét.

– „Valóban? A Nap hideg? A tudósok szerint ott meleg van! A hőmérséklet több millió fok C” – kételkedett Dávid.

„De ha a napsugár viszi a meleget, akkor mi miért fázunk a repülőben 10000 m. magasan?

És magát a repülőt is, miért burkolja be a jég? Miért van az, hogy a repülőn az ablak mögött nyáron hideg van? Tehát Szellem Misa új fogalmat ad az embereknek a Napról!” – kiáltotta Dávid. – „Érdekes, mit mondanak a tudósok az új fogalomról? De lehet, hogy ott tényleg nincs meleg? Nincs magas fok? Hogy állapították meg a tudósok a nap hőmérsékletét? Spektrum szerint, – válaszolt saját magának Dávid. – Óriási! Szenzációs! Ez új fogalom lesz a fényről!” – kommentálta Dávid!

Ültünk, és részletesen vitattuk az élet lehetőségét, és formáját a Marson!

– „Tamarocska, tehát okos lény az ember szemében kőnek tűnik. De meg tudják ölni az embert, aki hozzájuk ér! Ezek az okos lények hasonlítanak a mi fáinkhoz. Ha abból indulunk ki, hogy a Nap felszínén több millió C fok van, akkor a Marson is nagyon melegnek kell lennie! És az ember szerint ilyen hőségben nem lehet élet. Ha abból indulunk ki, hogy a Nap hideg, akkor a Mars is hideg! És az ember szerint lehet élet, és saját lények!” – gondolkodott Dávid hangosan.

Másnap rövid munkaszünet alatt négyen ültünk Dávid szobájában: én, Dávid, Géza és Károly.

Géza és Károly csendben hallgatták a Szellem Misa beszédet. De nagy érdeklődéssel! Most gondolom, ők is arról gondolkodnak, hogy honnan vannak ezek a beszédek.

Világegyetemi Értelem

Én ültem a díványon, ebéd után, és vártam, hogy Szellem Misa beszéljen hozzám! Azon gondolkoztam, hogy ugyan miről fog nekem mesélni Szellem?

Váratlanul megjelent a szemem előtt egy kép. A kép a Nap volt. A Naptól minden oldalon körbe repültek kis és nagy darabok.

– „Ez én, a te Szellem Misa, megmutatom neked a pillanatot, amikor a Csend felrobbant! Ez az a pillanat az új Értelem keletkezésének kezdete. Nap a Csend robbanás pillanatában szétment kis és nagyobb darabokra. Minden darabka elrepült a Világegyetem más és más pontjára. Így keletkezett sok-sok csillag.

Minden csillag – ez Nap teste. Ha van test, akkor van értelem. Minden bolygón Értelem kezd építeni magának testet, ahol új körülmények között tud életben maradni és szaporodni. Így a Naptól elrepült darabokon (ez sok bolygó) milliárd és milliárd napéveken át fejlődött élővilág és növényzet. Minden bolygón saját körülményei függvényében fejlődött saját élővilág és növényzet. Bolygó körül képződött saját légkör. Nap darabkák, ez minden, amit te látsz az égen, mindig igyekeznek saját szülőhöz – Naphoz. Már maga a Nap nem tudja, hogy hányszor elrepült darabok visszamennek a Naphoz. Az idő alatt, mikor Nap darabok repültek el a Naptól, és az idő alatt, mikor a darabok visszatértek a Naphoz, minden darabban élővilág és növényzet számtalanszor változott. Erre a mozgásra elment milliárd és milliárd napév. De a Naphoz visszatértek a legokosabb élőlények és növények. Ezek azok, amik tudtak minden körülmények között életben maradni és szaporodni! Minden Naphoz visszatért darabkában

jött saját Értelem. Így a Nap körül milliárd és milliárd napéveken át élt sok Értelem. Ez a sok Értelem már új körülmények között a saját szülő-Nap mellett újra küzdöttek az életben megmaradásért!

Fejlődött új Értelem, ami megmarad életben és tud szaporodni!

Ez lett új Értelem, – Világegyetemi Értelem! Lett Csend, ahol érett nagy feszültség.

És a Csend újra felrobbant! És újra a Nap darabkák újra elrepültek már új Értelemmel, aminek volt már milliárd és milliárd napévek életben maradásra gyakorlata.

Elrepült darabkák más és más világegyetemi pontokra kerültek.

Így keletkezett új Világegyetem, és új csillagok az égen. Sok darabkák repülés közben (Naptól és Naphoz) találkoztak egymással. Ütköztek egymásba. Szétmentek, mint új darabkák, vagy repültek együtt tovább. És minden összekötött darabka vitte magával saját Értelmét – ez saját élővilág és növényzet. Ez az Értelem változott újra és újra változott küzdelemben, életben maradásért új körülmények között.

A Föld áll sok-sok Nap darabkából, amik találkozáskor ütköztek, és tovább együtt maradtak. Minden egyesült darabka hozta a közös masszába a saját élővilágát és növényzetét. Az Értelem minden darabkában már új körülmények között növelte a Földön saját testét. – Ez a mindenféle állatok és növényzet!

A Földön él Világegyetemi Értelem! De a Világegyetemi Értelem és maga a Világegyetem, nem örökkévaló! Változnak!” – suttogott az én nyelvemmel, az én torkomban Szellem Misa.

„Napocska, – Világegyetem Szülője – él örökké! Napocska soha nem huny ki! Napocska perpetuum mobile!”

– „Jóságos teremtmény! Látom, hogy te nem lélegzel a kíváncsiságtól! Téged bámulatba ejtett a beszédem.” – suttogott Szellem Misa. – Én elolvastam a te gondolataidban köszönetet. Menj pihenni!”

Én tudtam nagy titkot: a Világegyetem és Értelmem változott! Attól, hogy nem kaptam levegőt beszéd közben, elfáradtam. Nagyon fáj a fejem.

De nem tudtam várni holnapig! Elmentem barátomhoz, Dávidhoz és elolvastam neki a beszédet. Dávid rajong:

– „Tehát Szellem Misa új fogalommal ismertet meg minket a Világegyetemről! Tehát az ember nem a majomtól származik! A majom valahol a Világegyetemben fejlődött ki, és onnan került a Földre Afrikával együtt! De belőle lehet valaha okos lény, ha az ember nem pusztítja el a majmot! Lehet más helyzet is: most, mikor a klíma a Földön a szemünk előtt változik. És lehet annyira meleg, hogy az ember a saját nagy Értelmével el fog pusztulni. És lehet, hogy a majom, vagy a púpos teve életben maradnak! Lehet, hogy a majomnak és a púpos tevének az Értelme erősebb lesz, mint az emberé! Jaj, de érdekes!

Még sokáig ültünk, beszélgettünk és álmodoztunk!

„Én láttam a te gondolataidban, hogy gyakran kérdezed, mi az a lelke, ami nem kell Istennek, mi az a lelke, amit Isten dob a Napra?” – suttogott Szellem Misa az én torkomban az én nyelvemmel.

– „Válaszolom. Nap sugaraival küldi az Értelmet a Világegyetembe. Ez töltés (+) és (–). Mikor Értelmem részecske kerül emberi testre (testbe), akkor kezd táplálkozni emberi testtel, és kezdi építeni saját testét. Ezek mindenféle emberi testen és testen belüli daganatok. Vagy ha Értelmem részecske kerül fára, ott kezd építeni saját testét úgy, hogy a fából szívja annak életnedvét.

Isten, a Földön ez te Ember, nem akarsz, hogy új test, ami zavar téged, neked fájdalmat okoz, tovább fejlődjön. Te, Isten a Földön kivágod ezeket a Lelkeket, És kidobod a Földre, Napra.”

– Szellem Misa, Isten gondolataival végzi munkát, pl. emeli minden emberi szervnek energiáját és méri rezgéseket, hogy lehet ez? – kérdeztem.

– Isten a Földön ez te Ember! A te gondolataid ez a te tudás! – válaszolta Szellem Misa.

– „Szellem Misa! Te sok érdekeset meséltél az ember részére. De az emberek akkor fognak hinni neked, ha lesznek bizonyítékok!” – könyörögtem én!

„Neked kevés az a bizonyíték, hogy hallasz engem? Érzel engem!” – suttogott a torkomban.

– „Engem az én kollégáim örültek neveznek! Ők elfordultak tőlem! Mióta te mesélsz nekem, azóta nincsenek barátaim! Régen a házban, ahol lakom, minden szombaton hívtak engem szórakozni ünnepekre! Nekem most nagyon rossz! Én társaság nélkül maradtam! Ha mesélsz az embereknek az én közvetítésemén keresztül, akkor adj bizonyítékot! De olyan bizonyíték legyen, hogy az egész földkerekség lakói számára látható legyen ez a bizonyíték!

Akkor elhiszik a te beszédeidet és tanításaidat! Igen, tanításaidat! Mikor te meséltél a jövő emberről a Földön, te adtál tanácsot az emberi magasság és súly mesterséges megrövidítésére. Hogy a Földön legyen a táplálék elegendő és ne legyen éhezés” – sírtam én!

– „Lesznek bizonyítékok! Fehérvár mellett az emberek láttak nagy köröket, amiket nem tudtak magyarázni! De később kiderült, hogy ez emberi tréfa volt! Ma július 27-e van! Pontosan egy hónap múlva, illetve augusztus 27-én Szellem Misa elküldi ezek a körök mellé a háromszöget! Ehhez Szellem Misa gondolataival összeszedi a villámokat a Szaturnuszon! Gondolataival Szellem Misa a villámokból megalkotja a háromszöget. Gondolataival beteszi a vízbe a Szaturnuszon a háromszöget. Csak ezután gondolataival Szellem Misa elküldi a Földre! Ez a háromszög megjelenik a Földön, és örökké égni fog! A háromszögön belül nem fog nőni növényzet!

Közzöld az emberekkel, és tudósokkal, hogy menjenek augusztus 27-én a mezőre, Fehérvár város mellett! Ott lesznek a bizonyítékok az én beszédeimre!” – fejezte be Szellem Misa.

– „Mi történik velem?” – gondoltam. Az hogy Szellem létezik, azt Szellem Misa nekem bebizonyította! És én szerettem Szellem Misát. Az emberek várnak

Istent a Földön, és akarnak tőle bizonyítékot, akkor Világegyetemi Szellemnek – ez Isten – nem nehéz adni bizonyítékot! Ha lesz bizonyíték, akkor lesz remény, hogy többé nem lesznek háborúk vallás miatt!

Én ültem Dávid dolgozó szobájában, ott voltak Géza és Károly is.

– „Tehát Szellem Misa ad bizonyítékot!” – vidáman beszélt Dávid. „Tamarocska, hogy megtudjuk igaz-e vagy sem, amit mesélt Szellem Misa, csináljuk a következőt!”

És megcsináltuk! Összeállítottuk a következő levelet:

1992. év augusztus 27-én a Fehérvár melletti mezőkön a tréfa körök mellett megjelenik egy háromszög. Ez a háromszög megjelenik földből, és örökké égni fog! Én tudom a titkát ennek a jelenségnek.

És tudok mesélni az embereknek sok érdekes hírt! Kérem, keressenek engem rádión, TV-ben, újságokban így:

„Keressük K. T.! Ez a személy tudja a háromszögnek a titkát!”

A levél végén lerajzoltunk egy háromszöget. Ezt a levelet sokszorosítottuk. A másolatokat elküldtük címek szerint rádióba, TV-be, tudósok szövetségébe, Író Szövetségbe, újságba, „Élet és Tudomány”, Népszabadságba”.

Így gondolkoztunk: ha valóban megjelenik a háromszög augusztus 27-én, akkor biztos fognak keresni rádióban vagy TV-ben K. T.-t.

Majd én megjelenek az eredeti levéllel, mint bizonyítékkal, hogy én vagyok K. T.

Akkor Szellem Misa beszédekét elfogadják, mint valóságot!

– „De jó lenne! – álmodoztunk mi Dáviddal együtt – ha Földön csak egy vallás lenne! Minek kell ölni az embereknek egymást csak azért, mert más-más vallásokban Istent más néven nevezik?” A leveleket elküldtük, és vártuk a megjelölt dátumot én, Dávid, Gábor, Géza és Károly. Az épületben járt a hír. Tamarka Szelleme megígérte a bizonyítékot, háromszöget.

Szellem Misa nekünk többet semmit nem mesélt!

És mi semmit nem kérdeztünk! Vártuk a bizonyítékot!

De Szellem Misa beszélt velem:

– „Jóságos az én teremtés!

– „Szellem Misa mindig melletted van, te engem hallasz és érzel!”

Állandóan emlékeztünk Szellem Misáról.

Állandóan ismételtük, és vitattuk minden Szellem beszédet, és vártunk!

Augusztus 20-án felébredtem, mert Szellem Misa szorította a torkomat, suttogott az én torkomban az én nyelvemmel. A szorítástól nem kaptam levegőt, felugrottam az ágyból!

– „Örülj, a háromszög kész van!

Szellem Misa, ez Világegyetemi Szellem, gondolataival már elküldte a háromszöget a Földre!

Az indulás pillanatát Szellem Misa megmutatta neked álmodban! Te éjjel láttál álmot – háromszög kirepült a vízből!”

Ebben a pillanatban nagy öröm és félelem járta át a testemet! Bennem két érzés volt! Egyik: – én szerettem Szellem Misát!

Másik: – gyakrabban és gyakrabban Szellem Misa uralkodott rajtam! Ezért félttem tőle!

Igaz, álmomban láttam, hogy a háromszög kirepült a vízből! Szellem Misa azt mondta, (de senki nem tudta, hogyan mondta), hogy álmomban mutatta nekem a Szaturnuszról a Földre indulás pillanatát.

Géza, Károly és Dávid mindhárman vetélkedve beszéltek és beszéltek a bibliáról, ahol vannak jóslási álmok.

Megérkezett a várva várt dátum, 1992. augusztus 27-e! És én, Dávid, Géza, Károly, Gábor, és mindenki, aki az épületben dolgozott, megtudtuk, hogy semmiféle háromszög nem volt!

Mindenkinek eltűnt az érdeklődése Szellem Misa iránt!

– „Szellem mindig igazat mond! – bizonygatta mindenki. – Akkor a Szellem nekünk miért hazudott?”

Többet senkit nem érdekelt Szellem Misa!

De mindenki, aki nagy érdeklődéssel és kíváncsisággal hallgatta Szellem Misát, nem változtatta meg a saját véleményét! És saját elképzeléseket az életről!

Ők tovább hittek Istenben és szellemben! Ők akarták, hogy ezek az erők legyenek valóban! Hogy a bánat, és kétségbeesés pillanatában legyen, aki meghallgatja őket, és megvédi őket, mint egy édesanya!

„Szellem Misa, miért tettél engem újra hazuggá? Ha a Szellem hazudik, akkor kinek lehet hinni?” – sírtam én. – „Jóságos teremtmény! Elfáradtam a beszédekkel, elmentem hazugsággal!” – suttogott a torkomban Szellem Misa.

– „Szellem Misa! Nem fogadom el ezt a magyarázatot! El lehet menni hazugság nélkül!” – sírtam én.

III. rész
Az Értelem diadala
Elpusztítottam Szellemet

Hazaküldtek Tengizből

– Anton! – fordultam én a tengizi orvoshoz. Mi akkor már két éve éltünk egy házban és egy emeleten. Jó szomszédok voltunk.

Most mindketten a ház mellett feküdtünk és napoztunk. Nagyon szerettem volna megtudni tőle, mint baráttól, hogy mi a véleménye arról a jelenségről, ami velem történik.

– Anton, mondd légy szíves! Te hiszel Istenben, Szellemben? – kérdeztem én óvatosan.

– Nem! Én sem Istenben, sem Szellemben nem hiszek! De a boszorkányok létezésében hiszek! Mi úgy tanultuk az egyetemen, hogy az emberek között vannak boszorkányok. Ha az ember boszorka, akkor képes arra, hogy az úton fekvő egyszerű botot kígyóvá változtassa. Ez a kígyó megmarja az embert, és az emberi testen mindenki fogja látni a marás helyét! – válaszolt nekem Anton. – Boszorkák tudnak varázsolni! – folytatta Anton.

– Lehet, hogy nem varázsolni, hanem jósolni – kifogásoltam én.

– Nem! A boszorka varázsol, mert az, amit ő megjósolna, az valóban megtörténik!

– Ezt ti a boszorkákról így tanultátok az egyetemen? – lepődtem meg én. És így folytattam: Ezt én nehezen tudom elképzelni!

Én úgy gondolom, hogy a boszorkák olyan emberek, akik kiemelkednek az eszkükkal és nagyobb tudásukkal, és olyan képességeikkel, amire a magyarázatot ők maguk sem tudják.

Az volt az érzésem, hogy Anton lenézi az olyan embereket, akik boszorkák. De ezt a beszédet azonnal elfelejtettük.

Dáviddal, Gézával és Károllyal jártam ebédelni. De most már senki nem beszélt Szellem Misáról. Mindenki tudta, hogy Szellem Misa megtiltotta, hogy kérdezzem őt. Most, amikor ezt a könyvet írom, úgy hiszem, hogy Dávid, Géza,

Károly és Gábor azt gondolták, hogy én már nem játszom betűkkel és kistányérkával. Mindenki emlékezett arra, hogy hogyan kezdődött annak idején a jóslás a szellemmel. És ha Szellem Misa nem engedi, hogy kérdezzem őt, akkor van, vagy nincs szellem, jobb lesz a szellemet békén hagyni! Én nemegyszer meséltem nekik arról, hogy Szellem Misa beszéd közben elveszi az én energiámat. Beszéd után én fáradt és beteg vagyok. Olyankor fáj a fejem és szeretnék minél előbb lefeküdni! Csak az igazat nem tudta senki! Nevezetesen azt, hogy már régóta nem én hívom a szellemet, hanem a szellem zaklat engem!

Egyre gyakrabban fordult elő, hogy a jobb kezemből kiestek a tárgyak. De olyan formán, hogy én úgy éreztem, mintha valaki kiütötte volna a tárgyat a kezemből.

Mind gyakrabban és gyakrabban a jobb lábammal felemeltem a padlón lévő kis szőnyeget! Mindez úgy történt, hogy én figyeltem, és tudtam, hogy normálisan megyek! És akkor én hallottam suttogást a torkomban az én nyelvemmel: – Ez Szellem Misa hízeleg neked! Jóságos teremtményem! Ne félj! Szellem Misa soha nem bánt téged! Szellem Misa mindig vigyáz rád!

Attól, hogy én boszorka lettem és örültnek neveztek a kollégáim a hátam mögött, és hogy Szellem Misa hazudott nekünk a háromszögről, én nagyon szenvedtem!

– Miért hazudtál az embereknek?! – szidtam én a szellemet. Csak azt lehet beszélni és ígérni, amit meg tudsz valósítani! Te miattad, Szellem Misa, te miattad lettem én boszorka!

Te, Szellem Misa, te tettél engem örültnek az emberek szemében. Te miattad én elveszítettem a barátaimat! Mindenki elfordult tőlem! Én magányos lettem! Ültem a szobámban a díványon, és sírtam.

– Ne sírjál! – suttogott Szellem Misa az én torkomban az én nyelvemmel. – Én megmondtam a dátumot, hogy augusztus 27. De nem mondtam, hogy melyik évben! Háromszög lesz! Erről fognak beszélni rádióban, televízióban, újságokban. Ennek te magad is tanúja leszel!

Váratlanul úgy éreztem, mintha valaki simogatta volna a hátamat. De csak a jobb oldalamon! Megdermedtem az ijedtségtől! Szellem Misa suttogott: – Ez Szellem Misa, aki most adja neked a gyengédséget, hogy te megnyugodjál! Szellem Misa itt ül melletted a díványon!

– Félek tőled Szellem Misa, menj el! Szeretnék egyedül lenni! Te zaklatsz engem! Te zavarasz engem a munkámban! Te zavarod az életemet! Te, mint egy láthatatlan ember, üldözöl engem! Ezt én állandóan tudom, és érzem! Menj el! Te zavarasz engem! – kérleltem én.

– A szellem nem tud elmenni! A szellem mindig az emberrel van! Nyugodj meg! Én nem foglak téged érinteni.

Borzasztóan féltem és szenvedtem. De hova tudnék elmenekülni? Mit lehetne tenni? Kinek mesélhetném el, hogy mi történik velem? Ha elmesélem egyenesen az igazságot, akkor biztos, hogy elveszítem a munkámat!

Én többet nem akartam ismerni Szellemet!!

...Lefeküdtem, és készültem elaludni, amikor történt velem borzasztó eset.

Valaki simogatott engem a fejem búbjától lefelé az egész testemen, a kéz- és lábujjaim végéig. Az egész testem bizsergett. Abban a pillanatban éreztem, hogy a testem minden pontja bizsereg. Megdermedtem az ijedtségtől!

– Szellem Misa! Nagyon félek! Ne érints engem! – Hangosan sírtam és könyörögtem a szellemnek.

Mennyi félelem volt bennem! Mennyi szomorúság!

Az én szememben ez a jelenség volt csoda-félelem, amiről én nem tudtam semmit. Hirtelen eszembe jutottak mindenféle félelmek, amikről én gyermekkoromban hallottam. Eszembe jutottak azok a beszédek, amiket kollégáim meséltek, mióta én kezdtem nekik jósolni Szellemmel. Abban a pillanatban én úgy döntöttem, hogy ez Szellem Misa, aki simogatott! Sírtam. Szellem Misa nem válaszolt.

Nekem aludnom kell! Másképp fáradt leszek! Nem lesz erőm dolgozni! Szellem Misa! Kérlek! Ne zavarjál! Hagyj engem aludni!

Borzasztóan féltem! De mit tudok tenni? Kiabáljam föl az egész házat? És mit mondhatnék, hogy mi történik velem? Most, amikor én boszorka és őrült vagyok, csak több bajt okoznék magamnak!

Én mindig tagadtam a kísértet létezését és most saját magamon tapasztaltam, a kísértet engem simogatott!

Feküdtem, és csendesen sírtam. Majd elaludtam. De nemsokára újból felébredtem attól, hogy szorítja valaki a torkomat. Kapkodtam a levegőt! Szívem hevesen kalapált!

– Ez bizonyosan Szellem Misa lesz, így büntet engem, mert én többé nem akarok vele beszélni – gondoltam magamban. Hirtelen, ahogy ültem a díványon, bekapcsoltam az éjjeli lámpát.

Oh! Hogy féltem én akkor! Mennyire szerettem volna, hogy valaki legyen ott abban a pillanatban velem együtt a szobában! Reszkettem! De a lelkem mélyén ennek a nehéz helyzetnek a felelősségét magamra vállaltam. Mert én voltam, aki először zaklatta a szellemet. Csak ezek után zaklatott a szellem engem! Mélyen tiszteltem azt az erőt, ami megjelent nekem. De most én féltem tőle! Én többé már nem akartam ismerni ezt az erőt!

– Miért büntetsz engem? – kérdeztem sírva. – Nekem érdekes volt, amikor te meséltél. De most zavarasz engem! Háborgatod az életem!

Már néhány hónapja az én munkahelyemre nem jönnek be a kollégáim, nem viccelődnek, nem hívnak engem, hogy menjünk együtt ebédelni, vagy hogy együtt menjünk haza. Én maradtam egyedül, magányosan.

Egyszer csak meglepetésemre bejött hozzám Luca a dolgozószobámba. Korábban Szellem Misa jósolta neki, hogy László szereti őt, és a szeretője lesz.

– Tamaricska! Én nem hiszek sem Istenben, se szellemben! Ez az igazság! De néha kételkedem! Lehet, hogy mégis csak van valami! Honnan tudtad te

azokat a dolgokat, amit megjósoltál a kollégáinknak, amik valóban megtörténtek itt valamennyiünk szeme láttára?

Kérdezd meg Szellem Misát rólam! Kérdezd meg, hogy László gazdag ember-e, vagy sem?

Az én fejemben hirtelen mentek képek és gondolatok. Hirtelen átfutott minden az agyamban, az összes információ ezzel a kérdéssel kapcsolatban. De mit tudtam én? Tudtam, hogy Luca és László engedélyt kaptak arra, hogy saját KFT-t hozzanak létre. De honnan tudtam ezt? Véletlenül jutott a tudomásomra. Egyszer autóval mentünk haza a munkából a táborba, ahol laktunk. Az autóban hárman voltunk. László, Luca és én. Luca és én hátul ültünk egymás mellett. Luca egy levélben gyönyörködött, amit néhányszor kivett a táskájából. Luca nem félt attól, hogy én is el tudom olvasni ezt a levelet. Ő tudta azt, hogy én szemüvegben dolgozom. Az, hogy Luca mennyire örült ennek a levélnek, az arcára volt írva! Kíváncsi lettem! Rápillantottam a levélre. Nem reméltem, hogy valamit meglátok belőle. De meglepő dolog történt! Messziről néztem a levelet. Távolról a betűk megnagyobbodtak, és én Lucával együtt ezt a levelet elolvastam. Ebben szerepelt a KFT engedélyezés. Ez volt az első információ, ami lett a gondolataimban.

Tovább. Gyakran észrevettem, hogy László nemcsak a munkahelyen, hanem saját szobájában, ahol lakott – és ami az én lakószobám mellett volt –, gyakran fogadott idegen embereket, Kazahokat. És gyakran elutazott a Kazahokhoz a munkaidő alatt is. Ez a viselkedés nekem nem lett volna gyanús, ha Gábor, aki a gyár építésvezetője volt, nem kereste volna őt ilyenkor! Ez volt a második információ, ami átfutott a gondolatomban. Tehát van KFT, folynak a tárgyalások a Kazahokkal. Illetve a Kazahokon keresztül amerikaiakkal.

Magyarországon rendszerváltás történt. Mindenki, aki közel volt a tűzhöz, próbált meggazdagodni. Ki igazsággal, ki hazugsággal. László tud a kazahok közvetítésével szerződéseket kötni az amerikaiakkal, ha felhasználja azokat a titkos információkat a Vegyészerről, ami a kezében van, mint költségvetési

osztályvezetőnek. Elárulva a titkot, László tud vesztegetési pénzhez jutni. Ezen túlmenően, hogy saját magának illetve a saját kft-jének legyen munka, ő kevesebb órabérre tenne ajánlatot dollárban, mint ami az általa ismert Vegyépszer ajánlat. Így az én fejemben, az én gondolataimban kialakult a kép a korrupt új vezetőről. Ez volt az új rendszerben vezető!

Ez az új korrupt vezető Tengizben csak 1992-ben jelent meg, amikor már senkit nem érdekelt az állam, csak saját maga.

– Luca, jósolj te magadnak! Szellem Misa nem enged kérdezni idegen emberekről – válaszoltam.

– Nekem nincs türelmem! Szellem Misa! Mondd meg Tamarának László gazdag ember, vagy nem?– kérlelte Luca.

Én nem durváskodtam Lucával, nem dobtam ki a dolgozószobámból. De miért? Hiszen ő volt az első, aki boszorkánynak nevezett engem! Most így azért, mert ő könyörgött a szellemnek, megalázta magát Szellem Misa előtt és én előttem.

Másnap reggel bementem Luca szobájába. Ott már Luca és Imre éppen teát ittak.

– Örülj! – mondtam Lucának. – László nagyon gazdag! Neki van egymillió dollárja!

– Nem forint? – kérdezte Luca.

– Nem, nem forint, hanem egymillió dollár! – válaszoltam.

– Tehát érdemes férjhez menni Lászlóhoz! – fejezte be vidáman Luca, és kiment a szobából.

Nemsokára az én dolgozószobámba bejött László. Ez az a László, aki sokszor kért engem arra, hogy jósoljak neki szellemmel, szereti-e őt Luca, vagy sem.

– Tamara! Ki jogosított fel téged arra, hogy foglalkozz az én pénzemmel?

– Az arca kegyetlen volt! A tekintete pedig ijesztő és elszánt volt!

Néztem Lászlóra, és megijedtem! Jóslataim miatt engem még soha senki nem vont felelőségre.

– Tamara, ki kért téged arra, hogy kérdezd a szellemet az én pénzemről? – már csendesebben kérdezte tőlem László.

– Mi ez? – gondoltam én. László nem hisz szellemben. Akkor miért zavarja őt az én jóslatom? Ha az ő részére nincs szellem, akkor köpjön László arra, hogy mit mondott a szellem!

Mit akar tőlem László? – gondoltam, de nem válaszoltam Lászlónak.

De László erőszakosan újra ismételte a kérdést: – Ki kért téged arra, hogy érdeklődj az én pénzem után?

– A te szeretőd, Luca – válaszoltam neki. És hátat fordítottam neki, így akartam tudomására hozni, hogy sem ő, sem a szeretője, Luca engem nem érdekel! És mindketten takarodjatok az én dolgozószobámból!

(Egy kicsit előre. Néhány hónap múlva megtudtuk, hogy László meggazdagodott olyan szerződések alapján, amit az amerikaiakkal kötött a kazahokon keresztül.)

...Bementem Luca és Imre dolgozószobájába, mert kerestem egy könyvet, ami kellett a munkámhoz.

– Tamara, a te Szellem Misád miért tette, hogy így becsapott mindenkit? Miért nem vált valóra az a bizonyos háromszög, amit jövendölt? Miért nem ad neked Szellem Misa egy rakás pénzt? Hogy te ne itt rohadj Tengizben? És miért nem ad neked Szellem Misa egy vőlegényt, hogy te azzal beszélgessél inkább, nem pedig Szellem Misával? – kérdezte Luca, és gúnyosan röhögött!

Lelkemben nagy fájdalom és szomorúság volt. Nappal én el voltam foglalva a munkámmal. Esténként vacsora után, amikor a szobámba tértem, Szellem Misa zaklatott engem és suttogott: – Látom, hogy te nem mondtad Lucának, hogy két férfi is kért téged feleségül. Látom, hogy te egyedül maradsz, mert te nem akarsz többé senkinek sem a felesége lenni.

Szellem Misa igazat mondott.

Két nappal azután, hogy én azt jósltam, hogy Lászlónak lesz egymillió dollárja, bejött az én dolgozószobámba Imre.

– Tamara! – fordult hozzám –, felejtsd el Szellem Misát! Te repülni fogsz Tengizből a Szellem Misa miatt! Te nem ismered Lucat? Te nem tudod, hogy ő uralkodik László fölött? Most lesz elbocsátás. És tudod mit mondott Luca Lászlónak én előttem? – Szó nélkül, de figyelmesen hallgattam Imrét. Mi már három éve együtt dolgoztunk. Mi nemcsak kollégák, hanem jó barátok is voltunk. Mi beszélgettünk egymással olyan dolgokról, amiről másokkal sohasem. Nyugodtan egymásra mertük bízni a titkainkat!

– Luca így parancsolt Lászlóra – mesélte Imre –: „Dobd ki Tamarát! Nem kell itt nekünk olyan boszorka, aki mindenről tud mindent!” Tamara, tudod mit jelent ez? – Ezzel Imre kiment a szobámból.

Az osztályon már nemegyszer volt elbocsátás. De László engem mindig így nyugtatott: Hol lehet találni ilyen dolgozó robotot, mint te? Te szereted Tengizt! Te vagy az egyetlen, aki nem siránkozik, hogy itt rossz! Ellenkezőleg! Te jól érzed itt magadat! Te mindig vidám vagy! A munka neked öröm! És a munkában mindig te vagy az első! Ülj nyugodtan és dolgozzál!

De az, amit Imre mondott nekem, az nem volt vicc! Rögtön megértettem, hogy én leszek az első, akit most elbocsátanak!

– Tehát az én jóslásomban van valami igazság!? Luca megtagadja Istent és Szellemet. De fél az én jóslataimtól, amik rövid idő alatt valóra váltak még itt, Tengizben. Így állították az én kollégáim. Tehát, Luca akar engem kitenni Tengizből, mert ha én innen messze leszek, akkor nem fogom tudni az ő és László titkait, illetve a bizniszt, ami finoman szólva tisztességtelen! Megértettem szomorú helyzetemet.

Már három napja beteg vagyok. A betegség ugyanaz, ami gyakran fordul elő nálam, az egész arcom fáj és bedagad, folyik az orrom, mint a nyitott csap, szemem piros és könnyezik, gyakran begennyesedik, fáj a torkom. De lázam

nincs. Ez a betegség gyakran jött rám váratlanul télen és nyáron egyaránt. Ilyenkor a bedagadt arcom miatt az ismerőseim nem ismertek rám. A betegség alatt a legnehezebb az volt, hogy fájt a fejem, az orrom és a fél arcom, az orromon át nem kaptam levegőt, be volt dugulva! Mindig gondoltam, hogy ez arcüreggyulladás, de többszöri röntgen is azt mutatta, hogy az arcüregek tiszták. Az ilyen rohamok három nap után rendszerint megszűntek. Ilyenkor semmilyen fájdalomcsillapító nem segített.

Három nap múlva reggel bementem a szomszéd dolgozószobába. Reggelként itt volt az egész osztály, itt közösen teáztak. Itt volt a főnököm, László is.

– László, én elutazom Tengizből. Nem szabadságra, hanem véglegesen! – tájékoztattam én Lászlót és egyúttal mindenkit. Ezzel megelőztem, hogy László megalázzon a munkatársaim előtt azzal, hogy elbocsát engem.

És László újra rákezdte: – Te robot vagy a munkában, te szereted Tengizt, hol találjak ilyen munkaerőt... Nem, neked nem szabad véglegesen elutaznod! – Ezt az a László mondta, aki kitöltötte akkor már a papírokat az én elbocsátásomról!

– Nem, én elutazom véglegesen! Ez az én döntésem!

Mennyire nem akartam elutazni véglegesen!

Hogy szerettem Tengizt és a tengizi életet!

Ugyanis Tengiz emlékeztetett engem a diákévekre, amikor az egyetemi tanulmányaimat folytattam, felidézte lelkemben a vidám kollégiumi időket.

De hogy lehet dolgozni ezekkel az emberekkel? Ők kerülnek engem! Én nem turkáltam egyikük lelkében sem, azokkal az emberekkel barátkoztam, akik engem barátjuknak választottak!

Luca húsz évvel volt nálam fiatalabb. Ő választott engem mamának, akinek minden nap könnyek közt kiönthette minden szomorúságát és bánatát, ami a családi élet terén a lelkét nyomta. Én szótlán hallgatással nyugtattam őt. És most ő az első, aki engem boszorkánynak, örültnek nevez.

Ki vagyok én? – ezen elgondolkodtam! Ha én őrült vagyok, akkor én beteg vagyok! Ha én beteg vagyok, akkor kegyetlenség engem lenézni! A beteg emberhez mindenki megértő és segítőkész!

Ha egészséges vagyok, akkor a hátam mögött miért neveznek engem őrültnek?

Mennyi fájdalom és mennyi szomorúság volt az egész testemben!

Most, amikor ezt a könyvet írom, más szemmel nézek volt kollégáimra, és ismerőseimre, akik tudták, vagy hallották, hogy velem valami történik. Most az én lelkemben nincs már az a szomorúság és bánat, amit ők okoztak nekem, hogy nevettek rajtam, lenéztek engem, elfordultak tőlem.

Mára én már mindenkinek megbocsátottam!

Mert megértettem, hogy közöttünk senki nem ismeri azt a betegséget, amiben én akkor megbetegedtem. Senki közülünk nem tudja, hogy hogyan kezdődik és hogyan zajlik az a betegség. Most én biztos vagyok abban, hogy ha legalább egy ember olvasott volna arról, amit én most itt leírok, akkor nem nevettek volna rajtam. Nem neveztek volna őrültnek, és senki nem csavargatta volna a mutatóujját a homlokához érintve a hátam mögött!

Hanem akkor azonnal tudtak volna nekem segíteni! Ha bármilyen formában tudtak volna valamit erről a betegségről. És ha én magam elolvastam volna, vagy ha korábban részletesen hallottam volna, micsoda is ez a betegség?

Ilyen tudatlan emberek részére, mint én voltam, amilyenek az én kollégáim és ismerőseim voltak, mindannyiunk okulására írom ezt a könyvet.

Ültem a szobámban, és hangosan beszéltem: – Szellem Misa adj észt az én kollégáimnak, hogy megértsék azt, hogy jósláskor szellemre én mindenkinek azt mondtam, amit ők hallani akartak! Én azt mondtam nekik, amit ők mutattak és beszéltek magukról a saját viselkedésükkel! Adj nekik észt, hogy jósláskor én felajánlottam nekik a saját kívánságaikat. Csak szépítettem titokzatossággal és varázslatossággal, hogy legyen vidámság és szórakozás!

Abban a pillanatban én elfelejtettem és megbocsátottam Szellem Misának a háromszögről szóló kegyetlen hazugságát! Ebben a pillanatban mellettem nem volt senki, csak ő! Csak neki tudtam elmondani a bánatomat, és szomorúságaimat. Vacsora után nagyon fáradt voltam. Zuhanyozás után erőtlenül dőltem a díványra, és elaludtam. Az éjszaka közepén hirtelen arra ébredtem, hogy erős ütést éreztem a fejemben. A fejem úgy fájt, mintha egy óriási fogóval szorították volna! Szívem hevesen kalimpált. A torkomban éreztem a szívverésemet! Mellkasomban hatalmas feszültség volt!

– Mi történt velem? – gondolkoztam. – Akkor szokott így verni a szívem, ha valamilyen borzaszó rossz álmot láttam. És ez sajnos elég gyakran szokott előfordulni. De most nem volt rossz álom. Akkor mi ütött engem fejbe?

– Ez én vagyok, a te Szellem Misád! Én ébresztettelek fel téged, mert vigyázok rád és óvlak téged Lucától és Lászlótól. Ők ketten félnek Szellem Misától! Mivel te rajtam keresztül tudomást szerzel az ő titkos és piszkos cselekedeteikről, amit azért követnek el, hogy ez által sok pénzhez jussanak! Segítségükre van Anton, az orvos! – Erőszakkal csavarta az én nyelvemet a torkomban Szellem Misa. – Ők hárman megbeszélték, hogy téged meg fognak ölni itt Tengizben! Így te ezután semmit nem fogsz róluk megtudni! – Hallasz? – folytatta Szellem Misa suttogással, az én nyelvemmel az én torkomban! – Hallod Luca és László suttogását az ajtó mögött? Ne nyiss ajtót, mert ők kegyetlen dolgot terveznek!

Hallgatóztam! Reszketni kezdtem, mert valóban hallottam Luca és László suttogását! De ez nem egy Luca, és nem egy László suttogása volt! Hanem legalább száz Luca és száz László suttogása!

A hír hallatára szemem előtt hirtelen lepergett az egész információ az én elbocsátásomról: „Nem kell boszorka, aki mindenkiről tud mindent!” „Ki engedte neked, hogy foglalkozzál az én pénzügyi helyzetemmel?”

Eszembe jutott, hogy nemegyszer láttam, hogy Luca mint egy kisegér lopva beosont Anton szobájába. Az egész információt én úgy dolgoztam fel

akkor, az volt a meglátásom, hogy itt valami nem tiszta ügyről lehet szó! Nem lehet az, hogy normális ember a jóslások miatt engem boszorkánynak nevez, és ezek miatt a vidámságot hozó jóslások miatt engem kitegyenek Tengizből!

– Menj és hívjál embereket, mert Luca és László bemennek, és megölnék téged! – suttogott az én nyelvemmel az én torkomban Szellem Misa.

Most, amikor ezt a könyvet írom, érthető számomra a kollégák iránti harag, a döntésem, hogy végleg elutazzak Tengizből, az a meggyőződése, hogy Luca és László félnek tőlem a titkos és nem tiszta ügyeik miatt, a hír a szellemtől, hogy ők meg akarnak engem ölni, – mindezek miatt óriási félelem született a lelkemben. És ez a félelem keltett bennem feltétlen bizalmat Szellem Misa iránt!

Féltem egyedül maradni a szobámban!

Kimentem, és bekopogtam a szomszédomhoz, Józsefhez. Ő is egyedül élt a szobában akárcsak én. Vele, mint szomszédokkal jó emberi kapcsolatban voltam.

– József, – kértem én. – Félek! Nagy nyomást érzek a mellkasomban! És a szívemmel is van valami baj, úgy érzem, hogy a torkomban kalapál! Kérlek, engedd meg, hogy egy kicsit leüljek nálad!

– Természetesen, gyere be! – Kedves hangon behívott a szobájába. Szerencsémre ő még nem aludt.

– Szellem Misa örültet csinál belőled! Ez arra lesz jó, hogy Luca és László kegyetlenségét elvonja rólad! Mindenki számára te örült leszel, de te tudd, hogy igazából te normális vagy! – suttogott Szellem Misa. – Csak játszd az örültet! Szeretném, hogy téged Budapestig kísérjen egy orvos, aki vigyáz rád! Hallgass és tegyél mindent úgy, ahogy én utasítalak téged! – suttogott az én nyelvemmel az én torkomban Szellem Misa. – Most menj vissza a saját szobádba, vidd magaddal Józsefet is! A saját szobádban viszont játszd az örültet! Például dobjál ki az ablakon néhány tárgyat, amik már úgysem kellenek neked! Ez bizonyítani fogja, hogy te valószínűleg örült vagy! Holnap reggel Józseftől mindenki megtudja majd, hogy mi történt, hogy te megörültél! Így a repülőn orvos fog rád vigyázni, és ezek után Luca és László már többet nem fognak tartani tőled, mint

örülttől! Rövidesen el is felejtene! – Suttogással tanította nekem Szellem Misa, hogy mit kell tennem! Az óriási félelemtől én megadtam magamat Szellem Misának! Magam semmit nem akartam gondolni! Teljesítettem Szellem Misa minden utasítását!

Felálltam, megfogtam József kezét, és elvezettem a saját szobámba. Ott úgy tettem magamat örülni, hogy kinyitottam az ablakot, és kihajítottam a régi csizmámat, és néhány szükségtelen könyvet. Közben kiabáltam, hogy „Te vagy a hibás, Szellem Misa! Takarodj innen!”

– Többet te ne űzz el engem – suttogott Szellem Misa –, mert én soha nem megyek sehova, én mindig veled vagyok!

Ettől rám jött egy nevetési hisztéria. Nevetés, attól a titoktól, hogy csak én és Szellem Misa tudjuk, hogy én normális vagyok, mindenki más örülni fog tartani a viselkedésem alapján!

– Hogy még valószerűbb legyen a te örültséged, még találj ki valami meglepetést! – suttogott Szellem Misa az én torkomban az én nyelvemmel.

És kitaláltam! – József, engedd meg légy szíves, hogy nálad aludjak! Félek egyedül maradni a szobámban! – Tamarocska! Tessék, nyugodtan aludj nálam! – Álltam József előtt pizsamában.

Úgy lefeküdtem egyik díványra. És azonnal elaludtam.

Reggel felébredtem. József már felöltözve állt. – Köszönöm József, hogy segítettél nekem! – Kimentem.

Természetesen reggel a munkahelyen mindenki megtudta, hogy Tamara megörült! Én viszont nem mentem dolgozni. Ébredéskor nehezen kinyitottam a szemem, mert mindkét szemem tele volt gennyel. Szemeim viszkettek. Döntöttem, hogy reggel először elmegyek az orvoshoz, kérek valamilyen cseppeket! Majd a munkába megyek később!

A tengizi orvosi rendelőben reggel nyolc órakor kezdődött a rendelés.

Még nem volt nyolc óra, amikor valaki kopogott az ajtómon.

– Tamara, nyisd ki az ajtót! Én vagyok, Piroska, az orvos! Szeretnék látni téged!

– Nem hívtalak téged! – válaszoltam. – Miért jöttél hozzám? – Engem bosszantott ez a viselkedés! – Menj a saját munkahelyedre! Én nemsokára ott leszek! – válaszoltam.

Tíz perc múlva ott voltam az orvosi rendelőben. Ott már engem várt két nővér. Egyik a jobb, másik a bal oldalamon állt. Így vezettek be engem az orvosi szobába. Előttem állt Anton.

– Szervusz Anton! Légy szíves, nézd meg a szememet! Tele van gennyel, és viszket. Kérlek, adjál valamilyen cseppeket, mert így nem tudok dolgozni, mivel egész nap sok poros könyvvvel foglalkozok! – Bátran fordultam hozzá.

– Te most kapsz egy injekciót, és elalszol! – mondta Anton, és elindult felém! Csak most láttam, hogy fecskendővel a kezében várt engem! – Soha nem hallottam, hogy gennyes szemre injekciót adnak! – mondtam én ijedten. – Az orvos jobban tudja, hogy mi kell neked! Kapsz egy injekciót és elalszol!

Hogy megijedtem! Hogy reszkettem akkor! Hirtelen eszembe jutott, hogy mit mondott nekem Szellem Misa Luca, László és Anton összeesküvéséről! Eszembe jutott, hogy Anton hisz a boszorkányokban, és hogy miképp vélekedik róluk! Engem is boszorkánynak tart, ha Lucaval és Lászlóval egy húron pendül! És ha én boszorkány vagyok, akkor engem meg kell ölni! Ezért van az ő kezében a fecskendő!

És még csak titkot sem csinál abból, hogy én azonnal elalszom! A félelemtől rám jött a hisztéria:

– Szellem Misa, és Világegyetemi Isten! Adj értelmet Antonnak, hogy tudjon gondolkozni saját eszével! Ha nekem fáj a szemem, akkor minek engem elaltatni?

Ki az örült kettőnk közül? Én, aki saját akaratomból jöttem az orvoshoz segítségért, vagy Anton az örült, mert el akar engem altatni? – Sírtam!

Hogy megvédjem magamat Antontól, a szoba közepén lévő asztal mögé menekültem! Anton az ajtóhoz futott, és kulcsra zárta, és a kulcsot zsebre tette!

Újra felém indult a fecskendővel! – Neked Injekció kell! És én neked beadom! – kiabálta Anton, és futott utánam az asztal körül.

– Anton, állj! Magyarázd meg, miért akarsz te nekem injekciót adni? – kérdeztem.

– Te miért nem mentél ma dolgozni? – Hah? Gúnyolódott velem Anton?

– A munka fél nyolckor kezdődött. Orvosi rendelés kezdődött nyolckor. Most itt vagyok előtted a beteg szememmel! És az órán pontosan nyolc óra van! Ezért nem vagyok most a munkahelyemen! – magyaráztam én már nyugodtabban, mert Anton nem tudott elérni az asztal másik végén! – És ne felejtsd el, Anton! Most itt a szobában nem csak te vagy és én! Most itt van még rajtunk kívül két nővér! Ha velem valami történik, te fogsz felelni az én gyermekeim és a törvény előtt! A nővérek lesznek a tanúk!

Hol van a telefon? Szeretnék beszélni a főépítés vezetővel, Gáborral! – Ez hatott Antonra! Ő kiment, de az ajtót kulcsra zárta. Néhány perc múlva visszajött: – László a te osztályvezetőd azt mondta, hogy téged nem szabad kiengedni a kórházból!

És újra László! Luca! Boszorkány! Kidobás engem Tengizből! Altató-injekció! Sok-sok megaláztatás!

Mindez óriási lelki megrázkódtatást keltett bennem! Ebben a pillanatban kezdődött nálam az én szörnyű betegségem: én megőrültem!

Ez a betegség abból áll, hogy én mindent tudok, semmit egy percre sem felejték el. Én normálisan gondolkozom a saját eszemmel. Én normálisan beszélek az emberekkel. Én jól értem az emberi viselkedést. Szemre én egészséges vagyok. De ekkor kibírhatatlan fejfőrcs kezdődött nálam. A fejemben óriási nyomást éreztem. Fejtetőmön heves fájdalmat éreztem. A fejem, arcom, az egész testem fáj! Szívem kalimpált! Többé nem volt erőm megállni a lábamon! A padlóra zuhantam! A szobába ekkor bejött a főorvos.

– Tamarocska! – fordult hozzám kedvesen. – Maradj itt! Pihenj egy kicsit! Neked ez jót fog tenni!

Nem volt erőm ellenállni. A szívem mélyén megértettem, hogy más megoldás nincs.

– Ha ti akartok engem szolgálni, akkor maradok – válaszoltam.

A legszörnyűbb, ami az én értelmemmel történt, az volt, hogy gondolkodtam és beszéltem az emberekkel. De ahogy abbahagytam a beszédet, Szellem Misa beszélt akaratom ellenére, folyamatosan az én nyelvemmel, nagy fájdalommal állandóan suttogott az én torkomban.

Én gondoltam, hogy Szellem Misa. Állandóan suttogott. Mert suttogással, az én nyelvemmel az én torkomban mesélt nekem eddig is Szellem Misa, de fájdalom nélkül! Most ugyanaz volt, csak erős fájdalommal torkomban, számban alsó és felső állkapcsomban.

Ez a folyamatos suttogás, – ez maga az örültség!

Szememben minden kétszeres, háromszoros volt! Gondoltam, hogy ez a tablettáktól van.

– Milyen tablettákat adnak nekem? Milyen betegségre? – kérdeztem.

– Te igyál, és ne kérdezd! – kaptam a választ.

Minden nap háromszor két orvos és nővér jöttek a szobámba, ahol feküdtem, és előttük kellett bevenni a tablettákat.

Én, mint egy beteretelt nyúl, olyan vagyok! És ti vadászkutyák vagytok, akiktől nem lehet elmenekülni!

Bánat! Megalázás! Kilátástalan kényszerhelyzet! Magányosság! Velem csináltak valamit, és nem tartották szükségesnek, hogy nekem elmondják, hogy mit és miért! A szomorúság és szenvedés az arcomban és fejemben érzett kibíratatlan fájdalomtól elvették tőlem az utolsó erőt, hogy birkózzam a körülöttem lévő emberekkel!

– Szegény teremtményem! Látom, hogy te rosszul vagy a tablettáktól! Minden esetben a tabletták után igyál vizeletet. És könnyebb lesz neked. – Szellem Misában mélyen hittem! Megadtam neki magamat! Mindent úgy csináltam, ahogy Szellem Misa mondta! Hittem, hogy a szellem meg fog engem menteni!

Tudom, hogy nevetséges voltam a körülöttem lévő emberek szemében, de én köptem erre! Egész testemben félelem volt! Tőlem féltek Szellem Misa miatt! Én viszont tőlük féltem, hogy bármikor meg tudnak engem ölni! De engem zavar Szellem Misa folyamatos suttogása is! Volt hogy éjjel-nappal folyamatosan suttogott órákon át! Ettől fáradt vagyok, nem tudok aludni, szenvedek! De kinek lehetne elmondani, hogy mi történik velem? Mi lenne, ha megkérdezném az orvostól? De hogy mondjam, hogy ne okozzak magamnak még nagyobb bajt?

– Maga hisz Istenben? – vettem a bátorságot és megkérdeztem Pált.

– Amikor kell, akkor hiszek. Ha nem kell, akkor nem hiszek! – válaszolta.

Nem, neki nem lehet elmondani az igazat!

Így válaszolnak azok az emberek, akik képesek becsapni, és elárulni! Miért nem lehet egyenesen megmondani az igazat? És miért néz ő állandóan bele a szemembe? Egyszerűen undorító!

– Látod, megcsináltam, hogy orvos fog téged kísélni Tengizből Budapestre! – suttogott Szellem Misa az én nyelvemmel az én torkomban.

Három napig feküdtem a tengizi kórházban. A negyedik napon elutaztam Tengizből haza, Budapestre. Ott vártak engem a gyerekeim. Kezükbé kapták a levelet a tengizi főorvos aláírásával. A levél értelme a következő volt: Energi- kusan beszél Szellem Misáról. A következő gyógyszereket kapta...

Elvesztettem a munkahelyemet!

Szellem Misa kínoz és öl!

– Édesanyám, én a te fiad vagyok! Nekem elmondhatod az igazat! – mondta nekem a fiam két nap múlva megérkezésem után.

De mit tudtam volna mondani neki? Hogy nekem mesél szellem, akiben sem ő, sem senki a családban nem hisz! Bizonyítani neki? De hogyan? Én hallom a szellemsuttogást, ő nem.

– Fiam! Mindent el fogok majd mesélni! De nem most! Most nekem nincs fizikai erőm erről beszélni!

Megérkezésem után két nappal felkerestünk a fiammal a pszichiátert.

– Maga semmi furcsát nem vett észre az édesanyja viselkedésében? – kérdezte a pszichiáter a fiamtól. – Nem! – felelte ő.

Tőlem semmit nem kérdezett a pszichiáter, csak mereven nézett a szemembe. Valamit gépelt az írógépén, majd megkérte a fiamat, hogy menjen ki a szobából. Így szólt hozzám: – Itt van a recept! Ma csütörtök van. Tehát tessék bevenni minden nap este péntek, szombat, vasárnap.

Hétfőn reggel rendőrrel kinyitjuk az ajtót!

„Mi ez?” – gondoltam. – „Azt ajánlja, hogy öljem meg magamat?” Szó nélkül elvettem a receptet, és kimentem a szobából. Ennek az orvosnak nem tudom elmesélni, hogy mi történik velem.

Most, amikor ezt a könyvet írom, arra gondolok, hogy az orvos talán így akarta ellenőrizni, hogy milyen stádiumban van a betegségem.

– Neked van egymillió forintod, és ezt tudja a te szomszédod, mert ő az OTP-ben dolgozik. A szomszéd azt tervezi, hogy elrabolja a gyermekedet, és váltságdíjként fog kérni egymilliót! Vidd neki a pénzed, és te nyugodtan fogsz élni! – parancsolta nekem Szellem Misa suttogással az én nyelvemmel, az én torkomban. A félelem előntötte a testemet. „Nem kell nekem pénz! Csak ne

bántsátok a gyermekemet!” – Fogtam a betétkönyvet, és elmentem a szomszédhoz.

– Neked kell az én pénzem? Tessék! – a kezébe nyomtam a betétkönyvet az egymillió forinttal, és elmentem. De másnapra átgondoltam. Elmentem a szomszédhoz, és visszakértem a betétkönyvet. Szellem Misa beszél szüntelenül. Fájdalommal csavarja nyelvemet, ajkamat, alsó és felső állkapcsomat. Úgy érzem, hogy minden mozog, mint beszédkor, csak az én akaratomon kívül! Nagyon fáradt vagyok! Nem tudok aludni, csak álomba merülök, de ez nem alvás!

Kétóránként hallom a riasztót. Megkérdeztem a szomszédokat, hogy ők is hallják-e, de kiderült, hogy éjjel mindenki alszik, mert nem szól semmiféle riasztó!

Ezek a hangok az én fejemben vannak! És a Szellem Misa, az is az én fejemben van! Eszméltem rá én!

Most már pontosan tudtam, hogy a szellem nem a mennyeiben van, ahogy a nagymama mesélte nekem! A szellem az emberi fejben van! A kialvatlanságtól és erőtlenségtől fáradt és beteg voltam. Próbáltam elaludni.

A hátamon feküdtem az ágyon és igyekeztem nem gondolni semmire. Egyszer csak azt éreztem, hogy a testemet mintha valaki fölemelte volna az ágyról mintegy 20 cm-re, és visszadobta volna az ágyra. Ha a testet dobálja, akkor – a hiedelem szerint – ez maga ördög. Oh! Hogy féltem akkor!

– Tudjál! – suttogott Szellem Misa. Én megmutatom neked a szellem erejét! A szellem így tudja büntetni az embereket. Neked saját magadon kell érezni, majd leírni az embereknek!

Ritkán mentem ki otthonról. Vásárolni kéthetente mentem. A többi idő alatt otthon ültem és szenvedtem Szellem Misától. Vártam, hogy mikor lesz már vége mindennek.

Szellem Misa már nem volt kedves és gondoskodó! Ez már kegyetlen szellem volt, aki kínozta engem!

Hirtelen borzasztó álomból ébredtem. Testem repült egyik szobából a másikba, ki a lépcsőházba, majd az ablakon keresztül kirepült egy fára. A félelemtől reszkettem. Szívem kalapált, mellkasomban nagy nyomást éreztem. Kinyitottam a szemem, és vártam, hogy mikor lesz ennek vége.

– Te tudsz repülni! Nézd meg, neked vannak szárnyaid – suttogott Szellem Misa az én nyelvemmel.

Kedves olvasóm! Én feküdtem a hátamon és láttam, a jobb és a bal kezem helyén fehér szárnyakat. Félttem a szellemtől! Nem akartam többet szellemet. Szellem, ez már kegyetlen szellem volt! Nemcsak kínozott engem, hanem elvette az egészségemet is!

– Szellem Misa, kérlek, menj el! – De Szellem nem válaszolt!

Éjjel felébredtem arra, hogy nyilalló fájdalom sújtott a fejemtől a szívembe! Kinyitottam a szemem. Elöttem állt egy emberforma, plafonig érő, szürke, mint a füst, egy sziluett!

Hogy félttem akkor! Akartam imádkozni! De kinek? Kegyetlen szellem nekem suttogott az én nyelvemmel az én torkomban erőszakkal és fájdalommal!

– Ezt mutatom neked, hogy tudd a szellem erejét! Majd részletesen leírod az embereknek! – folytatta kedvesen.

– Ne félj! Én csak mutatom neked azokat az effektusokat, amivel a szellem meg tudja ölni az embert! Imádkozz minden emberért, hogy nem örökké, hanem soha ezeket az effektusokat ne ismerjék meg!

És így folytatta: – Szellem Misa te helyetted már imádkozott!

Fekszem a díványon erőtlenül. Mindegy, hogy mi lesz velem! Fontos, hogy ne gondoljak semmire! Így kevésbé fáj a fejem. Semmilyen fájdalomcsillapító nem segít. Hirtelen az én belsőimet valami láthatatlan erő kezdi húzni jobbról balra. És ütni engem jobb oldalon hátamra, májamra, vesémre. Félttem és reszkettem! Gondolataimban kértem Szellemet hagyni engem békén.

– Ne félj! Ez csak effektus, amivel Szellem meg tudja ölni az embert.

Megyek az utcán. Gyakran szédülök. Szellem Misa beszél, beszél... Mikor már abbahagyja, kezdek futni. Akartam elfutni a szellemtől. Amikor futottam, a szellem összefüggéstelen szavakat mondott. Megálltam. A szellem mondott néhány mondatot. Lett belőle vers. Én újra kezdtem futni. Majd megálltam.

– Te nem tudsz elfutni a szellemtől, mert a szellem mindig veled van!

Hirtelen a szellem kezd beszélni szüntelenül olyan mondásokat, amiket én tudtam az életem során. Újra futottam. Megálltam. A szellem kezdett mondani mindenféle trágár szavakat, amiket én ismertem az életem során. Beszéd közben a nyelvem nagy fájdalommal mozgott és beszélt. Fájdalommal mozogtak az ajkaim, az állkapcsaim, úgy, mintha én beszélnék.

– Tedd az ajtó elé a könyveket, és gyújtsd meg! Csinálj a házban tüzet! – parancsolta.

– Én nem akarok tüzet csinálni! – válaszoltam.

Tűzről többet nem esett szó.

Valaki kopogtatott az ajtón. Kinéztem a kukucskálón. Ott állt egy ismeretlen férfi.

– Mégis Luca és László félnek a te Szellem Misádtól! Ezért küldtek valakit, hogy téged megöljön! Nyisd ki az ablakokat, és dobáld ki a tányérokat! Így tudod az embereket segítségül hívni! – suttogott Szellem Misa. És újra megijedtem! Hittem, hogy Szellem Misa véd engem! Ezért kinyitottam az ablakot, és kidobtam néhány tányért. Az ismeretlen férfi elment az ajtótól. De jöttek a lakótársak. Közöttük volt egy-kettő, aki az ujját a fejéhez tette: Szegény Tamara!

Szenvedek, fáradt vagyok, mert Szellem Misa szüntelenül beszél. Álomba merülök, és hallom az ő beszédét. Alsom két órát. Éjszaka engem nemcsak Szellem Misa beszéde kínoz, hanem mindenféle zajok. Például hallom, hogy jönnek-mennek az autók. Kimegyek az erkélyre, de csak zajt hallok, nincs az utcán egyetlen kocsi sem! Vagy kutyaugatás! Óránként hallom a kutyaugatást, de nem egy kutyaét, hanem száz kutyaét!

– Miért kínoz engem? – kérdeztem.

– Most már szellem neked nem hízeleg! Szellem téged öl! Menj, feküdj az ágyba. Én elviszem tőled az életed! – gúnyolódott rajtam. Fejem tetejétől a szívemig hasított belém a fájdalom! Szívem erősen, és gyorsan vert! Mellkasomban nagy nyomást, gyomrom táján szorítást éreztem! Ebben a percben én így gondoltam. Milyen szép az élet! Vidáman éltem a szellem nélkül! Kínzás élni a szellemmel együtt! Kimerültem az effektusoktól. Meddig lesz ez így? És ha sokáig így lesz? Nagyon szomorú így élni! Jobb volna inkább meghalni! Senki nem fogja tudni, hogy mi történt velem! Senkinek nem leszek a terhére!

Feküdtem az ágyon csukott szemmel, és vártam, hogy legyen vége! – Vedd el az életemet! – gondoltam. Szellem, ez már kegyetlen szellem mutatta nekem az egész életemet.

Láttam képeket gyermekkorom óta. Ezeket a képeket mesélte a szellem. Így feküdtem csukott szemmel, és egész eddigi életem lepergett előttem.

– A te életedben nincsenek olyan emberek, akiket te bántottál volna! Téged nincs miért büntetni! Kelj fel hülye! És tudd, hogy szellem senkit nem öl! Emberek ölik egymást! Az emberek saját magukat ölik! – suttogott az én torkomban a szellem. Felkeltem. Szédültem. Már hét hónapja szenvedek. És kinek tudom elmondani? És ha beszélek róla, még több bajt okozok magamnak!

De így élni szörnyű! Inkább felakasztom magamat! Vagy jobb volna kiugrani az erkélyről a negyedik emeletről! De csak úgy, hogy biztos legyen a halál!

Elpusztítottam Szellem Misát

– Te félsz a haláltól? – suttogta a kegyetlen szellem az én torkomban az én nyelvemmel.

– Nem, nem félek a haláltól – kiabáltam hangosan. – De te is velem együtt meghalsz! Megtaláltalak téged, te az én fejemben vagy. Te nem vagy a világegyetemi, mert ember ezt nem bizonyította. Tehát Te hiába állítod saját magadról, hogy Te a világegyetemi vagy, ha ezt az embereknek nem tudod bebizonyítani. Az én részemre, az ember részére Te velem együtt meghalsz – kiabáltam.

– Te legyőztél engem! Te bebizonyítottad nekem, hogy én nem vagyok a világegyetemi! És én nem tudom neked az ellenkezőjét bizonyítani. Okos, jószágos az én testem! Nem akarok meghalni. Én szeretnék élni! – és most már Szellem Misa sírt. És mellettem sírást hallottam, ahogy régen vidám nevetést hallottam.

– Ez lázálom a fejemben! Beteg vagyok, hogy ezt sokáig nem értettem! – kiáltottam fel. – Megszerettelek téged Szellem Misa, amikor szórakoztattál minket jóslásokkal, és bámulatba ejtettél engem és barátaimat a varázslatos beszédeddel. Tisztellek Téged és ezért bírtam olyan sokáig a fájdalmat és a kínzást, amit okoztál nekem. Te nem vagy az a Szellem Misa, akit én elképzeltem! Te egy kegyetlen betegség vagy! Te maga a halál vagy az embernek! – Mintha felébredtem volna egy varázslatos álomból, Szellem Misa beszélt, beszélt és beszélt a fejemben, és csavarta nyelvem és állkapcsaimat.

De most csak arra gondoltam, hogy hogyan tudom magam megmenteni. Hirtelen megértettem, hogy Szellem Misa az én szegény beteg értelmem! Szerettem Szellem Misát, szerettem saját értelmemet!

Én akarom megmenteni és megóvni Szellem Misát! Meg akarom menteni és megóvni a saját értelmemet! Egészséges akarok lenni!

Szombat volt, otthon semmi gyógyszer nem volt. A háziorvost sem tudom elérni. Eszembe jutottak azok a tabletták, amiket a pszichiáter írt fel. Kiváltottam a gyógyszert, de egy szem tablettát sem vettem be, mert soha nem felejtettem el azt a szörnyű szöveget, amit akkor mondott az orvos. Most viszont mielőbb szerettem volna elaludni, hogy kipihenjem magam. A 100 mg-os

tablettából bevettem egy negyedét. Szellem Misa, aludjunk együtt! Neked is pihenni kell, így álomba ringattam szegény értelmemet. Kedvesen beszéltem, igyekeztem nem kelteni haragot és dühöt. Igyekeztem nyugodt lenni, ezzel is az agyamban nyugalmat kelteni. Lassan álomba merültem, de elaludni nem sikerült. A tablettát teljesen megbénította, nem tudtam kinyitni a szemem, a szám, nem tudtam mozgatni a kezem, lábam, ujjaimat. Feküdtem és csak arra gondoltam: csak ne kerüljek pszichiáter kezébe. Ez a tablettát csak a testemet bénította meg, az agyamat nem! Az ember észnél van, mindent ért, mindent hall, de nincs ereje beszélni és mozogni. Így akár halottnak is lehet látni engem!

Szellem Misa, ez az én beteg értelmem csak beszélt, beszélt és beszélt. Analizálta a betegségemet. Hogyan tudnék segíteni magamon? Gondolkodtam, és eszembe jutott, hogy ha gyerekként beteg voltam, a család mindig azt mondta, hogy erősíteni kell az idegrendszert. A családban szokás volt néha-néha vitamin kúrát tartani. Most is nálam voltak az édesanyámtól kapott 500-as B12 vitamin injekciók. Ez örömet okozott, és erőt adott, hogy lesz segítség a testemnek. Felkeltem és megtaláltam az injekciókat. Injekciót beadni családban megtanultam. Egyet beadtam magamnak és visszafeküdtem. Most értettem meg, hogy az agyamban mentek önkéntes gondolatai, amik beszéltek tőlem függetlenül az akaratom nélkül erőszakkal. Ettől az erőszaktól fájt a nyelvem, a torkom, a szám, az arcom. Mert minden egyidőben az akaratom ellenére erőszakkal történt. Lassan elaludtam, és kb. kettő órát folyamatosan aludtam.

Ébredés után észrevettem, hogy az agyamban beszéd zajlott, de sokkal csendesebben, mint korábban. Tehát ez a nagy adag B12 segített. Erősebb lettem. Esetenként nyugtatót is bevettem, és ilyenkor akár három órát tudtam folyamatosan aludni. Ez már komoly előrelépés volt, mert eddig éjszaka csak kettő órát tudtam aludni.

És közben kerestem a betegségem okát. Hirtelen eszembe jutott, hogy a tv-ben vagy a rádióban hallottam, ha az ember félelmet érez, azonnal forduljon orvoshoz. Megértettem, hogy nálam ez a félelem érzet: betegség. Gondolkodtam,

hogy sem a tv-ben sem a rádióban nem beszélnek részletesen arról, hogy ez a betegség hogyan kezdődik, hogyan folytatódik, és melyek a következmények, és mi a gyógyításuk. Semmit nem mondanak, csak azt, hogy Magyarországon ezen betegség miatt évente 4500 ember öngyilkossággal vet véget életének. De ha egyenesen, világosan elmesélnék, hogy pl. ez egy emberrel hogyan történik, milyen módon segítettek neki, akkor én egy ilyen adást hallgatva össze tudtam volna hasonlítani magam az elmondott esettel. Mennyire szenvedtem, mennyire kerestem annak titkát, hogy mi is történik velem! Kiderült, hogy ami velem történik, arról soha nem szabad senkinek beszélni. Egyszer megkérdeztem a barátnőmtől: – Marika tudsz valamit arról, hogy az ember hangokat hall, mintha valaki bentről beszélne hozzá? – Mire gyorsan a szájára tette az ujját és azt mondta: „Ilyet magáról soha ne mondjon az ember, mert a többiek azonnal örülnek fogják tartani”. Nagyon sokáig szenvedtem, de hallgattam.

Hogy milyen sok ember van így, mint én. Most értem csak igazán, hogy mennyire súlyos betegségem van. És most már nincs további félelem a földi és égi erőktől. Eltűntek az éjszakai felriadások az autók zajától és a kutyák ugatásától. De rémes álmok maradtak, bár már nem féltem tőlük. De a szívem erősen kalimpált a torkomban, és erős nyomást éreztem a mellkasomban, szorítást a gyomromban és néha ütések a jobb oldalon.

Nekem szerencsém volt, hogy Tengizből hazaérkezve elmehettem nyugdójba.

De ha az ember beteg, és ilyen állapotban kell dolgoznia? Mert azt hiszi, hogy égi erő uralkodik rajta, mint rajtam. És erről nem fog senkinek mesélni, mert tudat alatt tudja, hogy örülnek fogják tartani. Az ember, aki egy ilyen félelem-szellem betegségben szenved, hallgat az állapotáról, miközben belül szenved és munkaképtelen. Ha beteg az ember, akkor fekszik, de ő miközben beteg, csak hallgat, róla senki nem fogja gondolni, hogy beteg. Ez lesz egész addig, amíg az ember nem kezd furcsa dolgokat csinálni, mint például én is. A szomszédomnak pénzt adtam, vagy elkezdtem dobálni a tányérokat kifelé az

ablakon. A házbeliek az ilyen viselkedésem után a hátam mögött nem normálisnak neveztek.

Ha az ismerőseink tudják, hogy szívproblémáink vannak, találkozásukkor mindig megkérdezik: Hogy vagy a szíveddel? Voltál orvosnál? Milyen gyógyszer adott, és az segít neked?

De mit tudnak ők az én betegségemről? Ha a lakótársaim tudták volna, hogyan kezdődik és hogy folytatódik a betegsége, akkor nem nevettek volna rajtam. Inkább mondták volna:

– Tamarácska! Sajnos nálad a félelem-betegség kezdődött el, és voltál-e már orvosnál? Ha nem, akkor gyorsan el kell menni, mert néhány hónap betegség után már azon gondolkodsz, hogyan végezz magaddal!

De én nem öltem meg magam! Hosszú hónapok szenvedései után saját magam megértettem, hogy súlyosan megbetegedett az értelmem, ez az okos emberi dobozka, a szellem, mert gyerekkoromban én magam neveztem így az emberi értelmet.

De mi az oka a betegségemnek? Mert ha megtalálom az okát, akkor meggyógyulok! Igaz az 500-as B12 könnyítette a helyzetemet, mert Szellem Misa csendesebben beszélt, mint korábban, de a csukott tekintetemben a képek folyamatosan előttem voltak. És ez nagyon zavart az alvásban. Gyakran nappal is ilyen képek mentek a szemem előtt. Most már nem félttem, mert tudtam, hogy ez a betegsége jele! Most már pontosan tudom, hogy mit fogok mondani az orvosnak, hogy mi ez a betegség, mi történt velem.

A házi orvoshoz fordultam, és elmondtam neki: – Doktor úr! Nagyon szenvedek attól, hogy a fejemben a gondolatok folyamatosan „mennek”, és ezek a gondolatok „beszélnek”. Ettől nem tudok aludni, állandóan fáradt vagyok. Kérem meséljen nekem erről a betegségről.

A doktor azt válaszolta, hogy nem tudja a betegsége okát, és így nem ismeri a gyógyulás módját sem, ezzel pszichiáter foglalkozik. A különböző vizsgálatokra ad néhány beutalót, elvégzik ezeket a vizsgálatokat, majd ezt

követően jöjnek vissza. Néhány perc múlva már a szemorvosnál ültem a vizsgáló székben. A szemorvos a következőket mondta: A jobb szemében a szemtengely kb. 60 fokkal van elfordulva.

A fül-orr-gégészeten közölték, hogy a nyálkahártyám meg van vastagodva. A kardiológus közölte, hogy szív rendellenességem nincs, de erősíteni szükséges az immunrendszeremet.

Ezután a pszichiáterrel szemben ültem, és kérdeztem: – Doktor úr! Kérem meséljen nekem arról, hogy mi az oka a félelem-betegségemnek? – Bátran kérdeztem, és egyáltalán nem féltem attól, hogy „kísérleti nyúl” leszek.

– Ki beszél magához? – kérdezte az orvos mosolyogva. – Férfi vagy nő?

– Van, amikor férfi, van, amikor nő – válaszoltam neki.

– És ez mind nem igaz – mondta az orvos, és mindketten nevettünk.

– Mi az oka ennek a betegségnek? – kérdeztem.

– Az orvostudomány még nem tudja az okát, de próbálják gyógyítani – válaszolta.

– Tehát még nem találták meg az okát – szomorkodtam. – És Ön doktor úr hogyan gyógyítja a betegeit?

– Öt hetente adok a betegeimnek egy injekciót, és ez csillapítja az idegrendszeri panaszokat – válaszolta.

– Voltak esetek, hogy a páciensek életben maradtak és meggyógyultak? – kíváncsiskodtam.

A pszichiáter egy kis versikével válaszolt, ennek a tartalma a következő volt: a költő megszületett, vidám volt, majd meghalt. A pszichiáter egyenesen a szemembe mondta, hogy az emberek az ilyen betegséggel gyorsan halnak.

– Doktor úr! Ha az orvosok biztosan tudják, hogy azok az emberek, akik a szellemről mesélnek nekik, beteg emberek, akkor erről a betegségről az orvosok miért nem beszélnek nyíltan? Én sok hónapon át szenvedtem ettől a betegségtől, mire megértettem, hogy súlyos beteg vagyok. A tv-ben és rádióban csak azt

mondják, hogy akinek félelem érzete van, forduljon orvoshoz. Miért nem tájékoztatnak az ismertető jelekről? – panaszkodtam az orvosnak.

– Mert az emberek elvakultak. Nekik isten kell, szellem kell, csodák kellenek. Akiknek ezek nem kellenek, azok maguktól jönnek orvoshoz.

Az erős B12 erőt adott nekem. Az a tudat, hogy semmilyen erő nem uralodik rajtam, örömet adott és energiát. Most már nem szidtam Szellem Misát, hogy az idegrendszeremet ne támadja, inkább óvtam Szellem Misát, mert ez volt az én beteg értelmem.

Esténként bevettem a nyugtatókat és meleg teát ittam mézzel, mert ez is altató. Nappal Szellem Misa beszélt, beszélt, csak beszélt, szüntelenül, de csendesebben. Éjjel viszont 3-4 órát tudtam folyamatosan aludni.

De mi az oka a szellem megjelenésének? Fájt a fejem, orrom, arcom. Újra itt ülök a fül-orr-gégésznél, mert nem tudok levegőt venni az orromon keresztül. Az orvos tájékoztatása szerint az arcüregek tiszták, magának allergiája és nyálkahártya gyulladása van, ezért használja ezeket a cseppeket.

Az egész arcom bedagadt, a zsebkendőn néha vércseppeket látni, vagy gennyes váladékot. Egyre gyakrabban jött rám egy olyan állapot, amikor a fejem mintha fogóval fogták volna, a mellkasomra nagy nyomás nehezedik, a fejtetőtől a szívemig olyan fájdalom érződik, mintha villám ütne. A szívem remeg és kalimpál. Az egész testemben a fejem búbjától az ujjaimig egy hullámozó bizsergést érzek. Ezt a hatást már ismertem. Ilyen módon Szellem Misa simogatott engem Tengizben. Akkor nagymamám tanításai az égi és földi erőkről, a kollégákkal való beszélgetések csodákról, kísértetekről kényszerítettek elhinni azt, hogy engem a szellem simogatott. És ha simogatott, akkor ez már a kísértet.

Én megfejtettem a kísértet titkát.

Nincs kísértet, aki simogatná a saját áldozatát. De vannak görcsök a fent leírt betegségtől.

De még mindig nem tudom a betegség és a különböző fájdalmak okát.

A hatások után néhány perccel éreztem, hogy a torkom szorít, és nagyok a fájdalmaim. Nem kaptam levegőt. Nem tudtam lélegezni. A szívem erősen és szaporán ütött. Ilyen módon Szellem Misa szorította nekem a torkom Tengizben, amikor nem akartam vele beszélni.

Nincs szellem! Nincs kísértet! Nincs ördög! De van betegség, ami szorítja a torkom!

Ebben a pillanatban mindez félelmetes volt! De most nem Szellem Misától (vagy a kísértettől), hanem az erőtlenségtől. Hogy az orvosok még semmit nem találtak, nem tudják a betegségem okát.

Újra itt ülök a fül-orr-gégész orvos előtt. Több mint egy hónapja beteg vagyok az allergiámmal. Az orrom már nem folyik, mint egy csap, de megjelentek más fájdalmak. Most már fáj nemcsak az arcom, a szemem és a fejem, a fájdalom átment a nyakam jobb oldalára is. Valamint fáj a jobb mellem, az egész jobb karom. A jobb lábamban gyakran vannak görcsök, gyakran fájnak az ujjaim. A jobb lábam nagy ujj hátsó részén nagy fájdalommal felrepedt a bőröm egy háromszög formába. A jobb oldalon szorító fájdalom van a hasamban. Az egész jobb oldalam fáj. Állandóan visszaemlékezek és részletesen analízálom a betegségemet, keresem az okokat. Ha megtalálom, akkor meglesz Szellem Misa megjelenésének oka.

Tehát keresem az értelmem megbetegedésének okát.

Nem kapok levegőt az orromon keresztül, az arcom bedagadt. A fül-orr-gégész megvizsgálta az orromat, fületem, torkomat, de semmi különöset nem talált. Az újonnan készített röntgen azt mutatta, hogy az arcüregek tiszták. A panorámás fogröntgen is negatív volt.

És mégis beteg vagyok! Nehezen aludtam el, majd hirtelen felébredtem és megrémültem! Valaki mellett szuszogott! Megmerevedtem, nem mozdultam. Nincs miért félni, gondoltam, mert már tudom, hogy nincs szellem és nincs kísértet. De itt a betegségem! Közben egyenesen a fülembé szuszogott a kísértet.

Nem mozdultam és visszafogtam a légzésem. A kísértet nem szuszogott! Újra kezdtem lélegezni és a kísértet újra szuszogott. De hát én a saját légzésemmel csinálom a kísértet szuszogását!!

Nincs kísértet! Nem a kísértet szuszog! Maga az ember szuszog! De hogyan?

Ezt egyelőre magam sem tudtam. Amióta az orvos felírta az allergia elleni gyógyszert, azóta rendszeresen szedem, de az állapotom nem javul, változatlan. Erőtlenül feküdtem az ágyamon. Beteg vagyok. Közben minden vizsgálati eredmény negatív. Orrfújás után a zsebkendőm véres. A testem tetőtől talpig fáj.

Eljött az én sorom, a végzetem. Haldoklok, gondoltam. A sok kínzás és a szenvedések Szellem Misától, most már nem féltem a haláltól. Csak egyet kívántam: mielőbb örökre elaludni.

Jöttek hozzám a gyerekeim, és véletlenül meglátták a véres zsebkendőket. – Nem hiszem, hogy nem lehet segíteni Tamara nénin, mondta a menyem. – A gyerekeim megkerestek egy fül-orr-gégészt, aki naponta operál, és aki sokkal többet tud és lát ilyen dolgokat, akinek nagy gyakorlata van ezen a téren.

A rendelési időben újra ott ültem a fül-orr-gégészeti váróban. Az orvos megnézte az orromat, torkomat, fülem. Közölte, hogy nem lát semmi különösét. Van egy nyálkahártya duzzanat, ez lehet az allergiától. – Milyen gyógyszert kapott az allergiára? – kérdezte az orvos.

– Doktornő! Ha semmit nem talál, akkor orrfújáskor mitől véres a zsebkendőm? – mutattam a behozott zsebkendőket.

– Kérem feküdjön az asztalra –, mondta a doktornő. Felfeküdtem és ő valamit az orromba cseppentett, majd várt néhány percet és így szólt hozzám: – Mondjon mindent utánam, amit mondani fogok. – Közben nézi a torkomat, majd az orromon át mélyebben vizsgál. És elkezd számolni. 11, 17, 19. Minden számot azonnal ismételtam, és amikor a 19-t kimondtam, a doktornő felkiáltott: – Most megláttam, magának óriási polipja van, de ez már nem is polip, ez daganat! Olyan helyen van, hogy igen nehezen venni észre, szinte nem is látni.

Két hét múlva jelenjen meg egy műtetre. Addig itt egy beutaló, és végeztessen el egy allergia vizsgálatot.

A vizsgálat kimutatta, hogy érzékeny vagyok minden gyomra, parlagfűre.

Nagyon nehezen telik ez a két hét, nehéz kivárni, hogy elteljen. De kezdem érteni, hogy a daganat nyomja a jobb szemem és ezért történhet a szemtengely ferdülés, ahogy azt a szemorvos annak idején megállapította.

A daganat zavarja a szem és az agyam normális működését.

Érdekes! Amióta megértettem, hogy beteg vagyok, a következők történnek velem. Gondolkodom és keresem a daganat gyökerét, mikor mi és hogyan történt?

És közben Szellem Misa szüntelenül beszél, beszél és beszél. És keresi a betegségem gyökerét, mikor milyen betegségem volt, mi kelthette a daganatot. És fuldoklok a daganattól. Forgolódok az ágyamon, keresem azt a testhelyzetet, amiben a legkönnyebb lélegezni. Feküdtem a hasamra, tettem a kezem a mellkasomra, tettem az állam a kezeimre, próbálom a legjobb légzési helyzetet. Egyszer csak a légzésem sírássá változik, világosan hallok a sírást! Nem mozgok, de kezdem változtatni a légzés ritmusát. Egyszerre csak egy finom mesebeli zene születik. Én világosan hallottam a szép zenét!

Megváltoztatom a légzésem ritmusát, hol lassabban, hol gyorsabban lélegzek, és vagy zenét hallok, vagy egy hosszadalmas női sírást, vagy nevetést, vagy macska nyávogást. Nem mozgok. Hosszan és egyenletesen lélegzek. És mit hallok? Egyenletes szuszogást hallok a fülem mellett.

Daganat! Ez a megfejtése a kísértetnek! A daganat! Ez a megfejtése minden félelemnek, amit mesélnek a kísértetről. Daganat! Ez a megfejtése az ördögnek, aki beköltözik az emberi testbe és húzza belseit és üti embert kívül-belül.

Daganat! Ez a megfejtése a szellemnek! És minden csodának, amit a szellem csinált. Az ember kezéből a tárgyak (nálam a kulcs) kiütése, ezek a kézujjaimban a görcsök. A lábak összekeveredése, ahogy az elesik, ezek a láb alsó

részén a görcsök. Csípések a szájban, ahogy látni a véres helyet, ezek a vérerek repedései a nem normális vérkeringéstől. A jobb láb nagy ujj hátsó részén a véres csípések, ezek a beteg bőr repedései. (Itt eszembe jutott orvos Anton, aki mesélt nekem boszorkáról, aki botot változtatta kígyóvá).

Nincs szellem, csak daganat van!

Szellem Misa beszél, beszél és beszél. De most én vigyázok Szellem Misára! Mert Szellem Misa ez az én beteg értelmem!

Nehéz kivárni a két hetet a műtétig. Fuldoklok! Nehéz elaludni. Ha elalszom, jönnek a borzasztó álmok. Ha kinyitom a szemem, olyan képet látok, mintha valaki járkálna a szobámban. Jó, hogy már tudom, hogy ezek látomások, a szemem és az agyam daganattól származó nem normális működésének szüleményei. Már nem félek!

Mikor végre a kórházba kerülök, a fejemben és az arcomban a fájdalomtól szinte ájult vagyok. Fekszem a műtőasztalon. A fül-orr-gégész valamit az orromba csepegtet, és azt mondja, hogy semmit nem lát.

– Lehet, hogy megszívta és lenyelte – mondta magának hangosan a doktornő.

„Tehát a daganatot meg lehet „szívni” és lenyelni?” – gondoltam magamban.

– Számoljon utánam – adta az utasítást, és én sorban mondtam a számokat: 11, 17, 19.

– No, most megláttam. – A doktornő az orromon és a számon keresztül csinált valamit. Azt kérte, hogy fordítsam a fejem hol jobbra, hol balra.

– Készen vagyunk! – örömmel hallottam a doktornő hangját. – A seb elég nagy, kb. 5 cm átmérőjű, maga nagyon elhanyagolta ezt a daganatot! Az anyagot elküldjük szövettani vizsgálatra, és reménykedjünk benne, hogy minden rendben lesz.

– Tessék, itt van maga a daganat – és egy kistányérkán megmutatta a kioperált három húsdarabot. Közülük kettő darab olyan 5 cm hosszú és 3–4 mm

széles volt, a harmadik egy kerek alakú, 1,5 cm átmérőjű volt. Mindegyik darabka felülete olyan grízes jellegű volt, mint egy görögdinnye bele. Mindegyik körben csipkés, fodros felületű volt.

– Doktornő, hol volt a daganat?

– A garat jobb oldalán, a jobb szemöldök alatt.

– Mi lehet az oka a daganatnak? – kíváncsiskodtam.

– Először nyálkahártya gyulladás van, de az ember nem törődik ezzel, nem megy orvoshoz. Idővel a gyulladás már nem gyógyul teljesen, és bizonyos helyeken a nyálkahártya megvastagodása következik be. Majd ezeken a helyeken polip fejlődik ki. Ha a polipot nem távolítják el időben, akkor egyre nő, és ebből lesz a daganat.

Két héttel a műtét után a doktornő arról tájékoztatott, hogy szerencsém van, a daganat jóindulatú volt, de a daganat helye bármikor betokosodhat.

Műtét után

A műtét után eltelt 24 óra. Éjjel keveset aludtam. Ellenőrzöm a saját állapotomat. Az arcomon eltűnt a fájdalmas feszültség, érzem ezt a fájdalmat, de ez más fájdalom. Ez a fájdalom műtét után természetes. Legfontosabb, amit megállapítottam az az, hogy eltűnt Szellem Misa suttogása. És a fejem tetején, ahol régen Szellem Misa antennája volt, eltűntek a görcsök. Műtét után szépen lélegeztem az orromon keresztül. Éjjel 5–6 órát folyamatosan tudtam aludni. A csodák lassan, 6 hónap alatt múltak el. Ritkábban és ritkábban botlott meg a jobb lábam sima felületen. Majd ezek is megszűntek. Egyre ritkábban ejtettem el a jobb kezemből a tárgyakat. Majd ezek is megszűntek. Elmúltak a görcsök a jobb lábszáramban és a lábujjakban. Elmúltak a „csípések” a jobb láb nagyujjam hátsó részén. A jobb karomban lassan elmúlt a fájdalom. A fájdalom a jobb oldalamon a fejtetőtől lefelé, amit korábban mindig éreztem, és a nyakamon is

lassan elmúlt. Nem érzem fájdalmat a jobb mellemben sem. Elmúltak a mellkasi és a gyomorban korábban észlelt szorítások is rögtön a műtét után. Ezt már másnap örömmel állapítottam meg.

Műtét után megszűntek a szörnyű rémálmok is. Többet már nem repültem álmomban, már nem estem le a díványról, többet már senki nem húzta le a paplanomat. A legfontosabb, hogy elmúltak azok a képek a szemem előtt, amikor ember nagyságú árnyékokat láttam mozogni a lakásomban. De a képek lassan, nagyon lassan múltak csak el. Hat hónap telt el, mire ritkábban, egyre ritkábban láttam ezeket a képeket a fejem mélyében és a szemeim mögött egyre kisebb méretben. Csukott szemmel világosan láttam, hogy a képek a jobb szemem előtt vannak, de lassan ez is elmúlt.

Műtét után soha többet nem ismétlődött meg fejtetőmtől az ujjaim végéig tartó bizsergés (régen azt gondoltam, hogy Szellem Misa simogatott engem). Soha többet nem ismétlődött szuszogás a fülemben és torok szorítás (régen gondoltam, hogy ez kísértet volt).

Soha többet semmiféle láthatatlan erő nem húzta a belsőmet jobbról balra. És nem ütött engem kívül-belül (régen ez volt maga az ördög). Hat hónappal a műtét után elfelejtettem a szörnyű betegségeimet. Félelem-szellem betegségeimből kigyógyultam.

Az, hogy betegség kínozta a testemet másfél évig, maradt hátrány. A testemben megváltozott az alvási biológiai óra. Télen-nyáron este nyolc és fél kilenc között én elalszom. De éjjel kettő és három között felébredek és többet nem tudok elaludni. Ha arra kényszerítem magam, hogy késő estig fenn maradjak, akkor az álom végleg kimegy a szememből és átvirrasztom az egész éjszakát. Így a napom éjjel kettőkor kezdődik és délutánra már elfáradok. De ez még így is elviselhetőbb, mint a szellemmel „együtt élni”. Teljesen váratlanul és véletlenül találtam meg ennek a betegségnek az okát. Ez nem pszichikai ok! Hanem fizikai, látható és kézzelfogható. Ez daganat a garaton! Nálam ez a daganat jobb oldalon a szemöldök alatt volt.

Emlékszem, műtét alatt doktornő nem rögtön találta meg a daganatot. Ezért hangosan mondta saját magának: „Lehet, hogy megszívta és lenyelte!” Tehát daganatot lehet szívni és lenyelni! Talán ez lehet a magyarázata annak, hogy szellem nem mindig van. Most, mikor ezt a könyvet írom, már tudom, hogy szellem van mikor megjelenik és kínozza beteget. Vannak periódusok, amikor a szellem eltűnik. Nem vagyok orvos. Csak próbálom azt az állapotot így magyarázni. Ha a daganatot beteg felszívja és lenyeli, akkor csak felületesen tudja ezt megtenni, maga a gyökér marad. De mivel a daganat méret kisebb lesz, így a nyomás a szemre és az agyra kisebb lesz, és ez nyomás nem elég kiváltani a Szellemet. Mikor a daganat nagyobb lesz, nyomás is megnövekszik az agyra és a szemre. Így szellem megjelenik.

Műtét után sokszor gondoltam arra, hogy lehet az, hogy nem vettem észre semmi jelet, ami a bajra utalt volna. És hogy minden kezdődött?

Így! 1975-ben influenzás lettem, A-vírustól arcüreggyulladást kaptam, majd meggyógyultam. De azután az arcom jobb oldala többször is fájt. Röntgen nem mutatott semmit. Így sok éven át megszoktam a tompa fájdalmat, ami allergiás időszakokban erősebb szokott lenni. Emlékszem, hogy a hang és a szellem megjelenése előtt egy éven át fájt a torkom. A fül-orr-gégészeten nem találtak semmi különöset. Így lassan megszoktam ezt a tompa fájdalmat. Emellett gyakran fájt a fejem is. A nyugtatók csak rövid időre enyhítették a fájdalmat. A tompa fejfájás folyamatosan fennmaradt. Messze voltam az otthonomtól, így ezt a folyamatos tompa fájdalmat kénytelen voltam elfogadni. A leletek mindig negatívak voltak, ami megnyugtatót engem.

Már 15 éve túl vagyok a műtéten. Ez idő alatt a félelem-szellem betegség saját „csodákkal” és kínjaival soha nem ismétlődött meg.

Tisztelt Olvasó! Ebben a könyvben részletesen leírtam, hogy az úgy nevezett szellem, kísértet és ördög az emberi értelem beteg állapotát jelenti. Csak orvosok tudnak segíteni kigyógyulni ebből a szörnyű betegségből. Vannak

betegek, akik tudatlanok, mint én voltam és szégyellik elmondani, hogy hangot hallanak, ami uralkodik felettük. Mert félnek, hogy örülnek fogják nevezni őket. Félnek, hogy elveszítik a családot és a munkát. Nem mennek orvoshoz. Inkább öngyilkosságba vagy alkoholba menekülnek. Sok ámokfutó gyilkos azzal védekezik, hogy belső hang utasítására cselekedett.

Remélem, hogy ez a könyv segíteni fog nyíltan beszélni erről a szörnyű betegségről.

Utószó

Hogyan beszél a szellem?

Elmesélek egy érdekes esetet, ami velem történt meg a betegség alatt. Egyszer vettem néhány darab citromot, és ki akartam csavarni a belét. Kerestem hozzá a citromfacsarót. Kinyitottam a szekrényt, ahol már 25 éve tartottam a műanyag facsarót. De a facsaró sehol nem volt. Sok éve lakom már egyedül a lakásban, tehát senki nem vihetett, senki nem rakhatta más helyre. Ha nincs, hát nincs, akkor venni kell egy facsarót, gondoltam. És vettem. Hazaérve kinyitottam a szekrényt, és tettem a facsarót oda, ahol már 25 éve a megszokott helye volt.

Tengiz után, amikor betegségem legrosszabb időszaka volt, mert Szellem Misa már kegyetlen volt velem, uralkodott rajtam, kínoztam a testem és elvette az egészséget, sokszor használtam a citromfacsarót, és mindig visszaraktam oda, ahol annak 25 éve a helye volt. Amikor műtét után hazajöttem és kinyitottam a szekrényt, mert kellett a citromfacsaró, nagyon, de nagyon meglepődtem. Az új és a régi facsaró szépen ott voltak egymás mellett. Tehát amikor a régi facsarót kerestem, csak néztem rá, de nem láttam, de mégis láttam, mert az új facsarót gondosan a régi mellé raktam. Véletlenül sem ütköztek egymásba. Néztem a régi facsarót és nem láttam, mert helytelen gondolati jelek érkeztek az agyamba: zavart a daganat.

Elmesélek egy másik esetet. Kerestem a sárga színű terítőt, de sehol nem találtam. Megemeltem minden terítőt külön-külön, mégsem találtam a keresett sárgát. Emlékszem, műtét után láttam, hogy a terítő a többi között volt a szokott helyén. Néztem és tartottam a kezemben. És akkor mégsem láttam. Műtét után értettem meg: zavart a daganat (talán ez a negyedik dimenzió?).

Még egy esetet mesélek. Van otthon néhány darab paplan, piros és sárga színűek. Állandóan kerestem a sárga színű paplant, de csak a pirosat láttam.

Műtét után, amikor hazajöttem, rögtön megláttam, hogy mindig a sárga színű paplant használtam. Megértettem, hogy a daganat zavarta a látásomat.

Örültem, hogy „rendesen” látok. Ezek voltak gyógyulásom jelei.

Tisztelt Olvasó! Most részletesen analizálom, hogyan mesél a szellem. Ezt a könyvet műtétem után írtam, amikor már teljesen meggyógyultam. Szellem Misa beszédeit szó szerint írtam le, ahogy annak idején a betegségem alatt leírtam.

A könyv kezdete: előzmények magamról.

1. Nagymama tanításai égi és földi erőkről, amelyek az ember felett uralkodnak.
2. A gyermekkori lelki megrázkódtatások a nyomorúság miatt.
3. Lelki megrázkódtatások gyermekkorban a koldusok és éhező emberek miatt.
4. Tanulás az iskolában: minden világos és bizonyítható.
5. Vágy az örök életre: szellem – ez az értelem – az okos emberi dobozka.
6. Ábrándozás békéről gyermekkorban és fiatal korban.

Ezek az én elképzeléseim a világegyetem és az ember keletkezéséről. Ábrándozás arról, hogyan lehet a Földön véget vetni a háborúknak és a nyomorúságnak. Ábrándozás egy új egyenjogú világról a Földön.

Minden a vidám jóslásokkal kezdődött. A jövőmondásokkal és a kozmikus energia létével szórakoztattam az embereket. És magam is szórakoztam! De egy pillanatra sem hittem az égi és földi erőkben, amelyek az ember felett uralkodnak. Részletesen leírtam a kistányér mozgásának titkát. Részletesen leírtam az igazmondások titkát. Részletesen leírtam annak a kozmikus energiának a titkát, amit a kollégáim nekem tulajdonítottak. Részletesen leírtam, hogyan viszonyultak kollégáim az én megfigyeléseimhez.

Látható, hogy a kollégáim (és még milyen sok ember) akarják a csodákat. Az emberek szeretik a csodákat, és nem akarják tudni a csodák megfigyeléseit. De az emberek félnek a csodáktól. Ha a csodák valami jót jövendölnek, akkor ugyanezek a csodák rosszat is tudnak varázsolni.

Így születik a boszorkány! Kicsoda, micsoda a boszorkány? A boszorkány olyan ember mint én, mint Ön, tisztelt olvasó. Aki vidám és szórakoztató! Akire szükség van, mert valami jót jósol. Később a boszorkányt megölték, hogy ne legyen lehetősége rosszat varázsolni.

Az osztályon engem neveztek boszorkánynak és féltek tőlem. Ezért hazaküldtek Tengizből (megjegyzem a betegségemről még senki nem tudott, még én sem). Emlékszem, hazaérkezésem után két hónappal bementem a vállalatához. Bementem kollégáimhoz az irodába. Ott ült Luca és vele volt lánya Zsanett is. Látva engem Luca megijedt. Felállt és testével eltakarta lányát, és azt mondta: – Nem akarom, hogy a lányomat nézzed! Nem akarom, hogy a lányom mellé állj!

Minden világossá vált: Luca félt tőlem. Erre az időre szólt az a jóslásom, hogy Lászlónak sok-sok dollárja lesz. Az ilyen emberek, mint Luca, fogják mesélni és bizonygatni, hogy boszorkányok márpedig vannak.

De hogyan lehet az, hogy én, aki megfejtettem néhány „csoda” titkát, aki materialista voltam, hogyan hihettem a Szellemben? Ezt néhány esemény véletlen egybeesésének tulajdonítom.

1. Jóslások a Szellem meglétére.
2. Beszéddek csodákról (szellem, kísértet, ördög).
3. Csodák megnyilvánulása (sírás, nyögések, lábak akasztása, tárgyak kiütése a kezemből).
4. Vidám játékoktól és jóslásoktól, a Szellemtől vágyat éreztem alkotni, álmodozni és mesélni.
5. Erőszakos suttogások a saját nyelvemmel a torkomban, később suttogások a torkomban és nagy fájdalmak az arcomon.
6. A daganat befolyása a gondolkodásomra. De eddig nekem ez nem volt ismerős.

Ez a hat tényező befolyással volt rám, amikor egyszerre hinni kezdtem a Szellemben. És alkottam vele, mint okos emberi dobozkával – értelemmel

érdekes beszédek, és álmodoztam. És most már én magam sem tudtam, hogy mi igaz és mi nem. Mert a daganat bekapcsolta az emlékezetemet a gondolataimra az akaratom nélkül.

De milyen gondolatok voltak az emlékezetemben a szellem kapcsán?

Ezek az én meséim voltak, amiket gyermekkoromban és fiatal koromban alkottam magamnak, amikor magányosan feküdtem a magas fűben. És álmodoztam békéről a Földön, az új emberről, aki nem ismeri a háborút és az erőszakot.

Az örök életre vágytam, mint emberi értelemre-szellemre. Magam gyermekkoromban az emberi értelmet szellemnek neveztem.

Emlékezzünk Szellem Misa első beszédére arról, hogy Isten hogyan csinál új lelket. Ez a beszéd a gyönyörködésem az emberi értelemben. Amikor egy olasz tudós néhány éve mesterséges körülmények között nevelt emberi embriót. Ez a beszéd – álmodozás a jövő emberéről, akit néhány ember szervéből alkotnak meg – ez az én mesém. Hogy ember fog tervezni és megalkotni olyan embert a Földön, aki nem fogja ismerni az erőszakot. Ez az én mesém, hogy a Földön az Isten – maga az Ember.

A beszédek más bolygókról, ezek az én meséim, amit gyerekkoromban ábrándozással alkottam. Én ezt az ábrándozást képekben és filmen láttam. Most a daganat hatása miatt jöttek ezek a gondolataim. Ezek a gondolatok csengettek erőszakosan, az akaratom ellenére suttogással. De ezek a mesék most színezve jelentkeztek, új tudással és eseményekkel, amelyek történtek velem. És amire nem tudtam a magyarázatot, ezek voltak azok a csodák, amit a daganat váltott ki az Értelmemben. Ezekre a csodákra voltak azok a válaszok az emlékezetemben, amelyek nagymama hatására keletkeztek.

Ilyen állapotban magam is megijedtem saját meséimtől, amelyekben csodák uralkodtak felettem. Csak műtét után emlékeztem gyermekkori meséimre és álmodozásaimra.

Tisztelt Olvasó!

Áttanulmányozva a jellemet és Szellem Misa beszédeit, ön rájött, hogy Szellem Misa ez az én értelmem! Ez én magam vagyok! Szellem – ez nem jelenség! A szellem az nem az ember felett uralkodó erő! A szellem az betegség, amit a garaton kialakuló daganat idézett elő. Tengizben a kollégáim, Gábor, Dávid és még néhányan nem ismerték az én belső világomat, ezért a betegségem félrevezette őket. Amikor ők, akárcsak én, elhitték, hogy a szellem mint égi erő beszél és szellem ezen beszédeit nevezték új Bibliának.

Ezt a betegséget neveztem Félelem–Szellem betegségnek.

Szellem (hang) betegség jelei

(erre a betegségre orvosok még nem ismernek okot)

Erről a betegségről az emberek soha nem beszélnek, mert tudat alatt tudják, hogy őket nem normálisnak fognak tartani. Ez a betegség olyan, hogy elvarázsolja az embert, bámulatba ejti, elviszi a mesébe, ahol csodák uralkodnak felette. Innen nem tud elmenekülni és öngyilkosságot követ el vagy alkoholba menekül. Legjobb esetben orvoshoz fordul és gyógyszert szed élete végéig. Mi az a szellem (hang)? Ez olyan emberi állapot, mikor emberrel történnek „csodák”. Ember hallja, hogy valaki testen belül beszél hozzá, mesél neki, kérdésekre válaszol, hallja, hogy nyikorog az ajtó, mintha valaki kinyitotta volna (de az ajtó mégis be van csukva). Hallja a lépéseket, mintha valaki bejött volna (de az ajtó mégis csukva van). Hallja szék recsegést, mintha ott ülne valaki (és még sincs senki). Néha hallja nevetést, sírást, szuszogást a fülébe, horkolást, macskanyávogást vagy zenét. Más csodák is történnek vele, pl. kezéből leesik a tárgy, de úgy, hogy ember érzi, mintha valaki kiütötte ezt a tárgyat, vagy sima felületen ember lábai összecsavarodnak úgy, hogy ember elesik. Vagy ember látja látomásokat. Ember úgy érzi, hogy láthatatlan és megfoghatatlan erő uralkodik rajta.

Testen belül feszültség van, szorongás gyomor tájon, nyomás mellkasban, szívdobogás és kalapálás, hogy érzi a torkomban, fejfájás, hogy semmi gyógyszer nem segít, belsőséget valami láthatatlan erő húzza egy oldalról a másikra, érzi, hogy valami erő üti őt belül-kívül. Néha érzi bizsergést a fejtetőtől láb-, kezujjáig végen, mintha valaki egész testet simogatja. Ember elveszti az álmát, alszik 2-3 órát. Ha elalszik rövid időre, szörnyű álmok gyötrik, mintha repülne vagy leesik az ágyról. Betegségem előtt egy évig hol fáj, hol nem fáj a torkom.

Hang megjelenésekor ember érzi ütést a fejében, villámlást a szemében, mintha rövidzárlat lenne a villanyvezetékben. Pillanatra sötét lesz a szemében majd újra lát. Ettől a pillanattól hang beszél éjjel-nappal, csukott szemében pörögnek a képek, hogy nem lehet aludni, nem lehet tőle elmenekülni. Ember először nagy félelem érzi, később nagy örömet, hogy birtokában van olyan erő, ami másnak nincs. Emellett ember érzi kimerültséget, fáradtságot és erőtlen-séget. Ebből lesz szörnyű betegség, ami öli emberi testet. Erre a betegségre orvosok az egész világon még nem ismernek okát.

Ha ember „hangot” nevezi ördögnek, vele fog történni minden, ami történt velem, csak ember ezek úgynevezett „csodákat” fog tartani ördög tréfáknak, amik elvitték álmot, egészséget, ölnek a testet. Tudat alattiból fog jönni emlékezetbe minden, amit évek során olvasott, hallott, látott mozikban ördög kapcsán. Ez mind negatív. Ember tehetetlenségéből fog kiabálni gondolataiban vagy hangosan: „Hol vagy, megölöm!”

... Ölj! Ölj!... Így lesz gyilkos vagy öngyilkos.

Ezt a betegséget nálam idézte elő garaton fejlődő daganat. Amit rutin-ellenőrzéskor gégész orvos sehogy nem lát. De szájpadlás mozgásakor, mikor ember az orvos utasítására mondja számokat, 11, 17, 19, daganatot (polip) látni. Orron keresztül orvos-gégész-sebész kioperálta. Hat hónap múlva betegségemről elfelejtkeztem.

A „hang” megjelenése okának megtalálásához együttműködés szükséges a pszichiáterek és a gégészek között.